

เชิดพระราชมัย

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๔๒

**รวมฉันทะปิณฑพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
๗๒ พรรษา มหาราชัน**

“เทิดพระบารมี”

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๔๒

กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของ

ISBN 974-8066-91-6

พิมพ์ : ๙ มกราคม ๒๕๔๒

ภาพปกโดย นายทวีพร ทองคำใบ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (สงวนลิขสิทธิ์)

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำ แม้เป็นเด็กก็มีหน้าที่อย่างเด็ก
คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่า จะต้องเรียนให้รู้วิชา ฝึกหัด
ทำงานต่าง ๆ ให้เป็น อบรมขัดเกลาความประพฤติและ
ความคิดจิตใจให้ประณีต ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาด
มีเหตุผล เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถ
และมีประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๔

นวนิพนธ์มหाराชสดุดี
เนื่องในมหามงคลสมัย เฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ
๕ ธันวาคม ๒๕๔๒

กาพย์ยานี ๑๑

ปวงข้าวรพุทธเจ้า	ขอน้อมเกล้าถวายชัย
ณ มหามงคลสมัย	เฉลิมพระชนมพรรษา
บรรจบครบหกรอบ	ราษฎร์ขึ้นขอบเปรมปรีดา
เยาชนกราบบาหา	พระภูวนัยด้วยใจภักดี
พระมหากษัตริย์คุณ	เอกอัครย์ ได้ประจักษ์
ทวยราษฎร์จึงจงรัก	ภักดีไท้ไม่แปรผัน
ราชันคือขวัญชาติ	ทรงรักราษฎร์ทั่วหน้ากัน
ทศพิธราชธรรมนั้น	ทรงปฏิบัติเป็นอัตรา
พระเสด็จเยี่ยมราษฎร์	ทรงอาทรแก้ปัญหา
แหล่งน้ำสายธารา	บำท่อมทันคราฝนพรำ
โครงการ ‘แก้มลิง’ เกิด	ปวงชนเทิดว่าคมขำ
ขังน้ำไว้ประจำ	น้ำไม่ท่วมรวมน้ำใจ
พระมหากษัตริย์คุณ	เอื้ออบอุ่นดวงหทัย
‘วันเด็ก’ เด็กเล็กใหญ่	นบบูชาพระบารมี
ขอทรงพระเจริญ	เนานานเนินนักร้อยปี
เยาชนสามัคคี	เพื่อเทิดไทยไพบุลย์เทอญ.

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า คณะกรรมการจัดทำหนังสือวันเด็ก
(นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ ประพันธ์)

วรกรรมคติ

วันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคมทุกปี ได้รับอนุมัติให้จัดกิจกรรมฉลอง
วันเด็กแห่งชาติเริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ความสำคัญของเด็กไทยต่อ
ประเทศชาติไทยจึงน่าจะปรากฏชัดเจนพอสมควรแล้วในจิตใจของคนไทยของ
ผู้ใหญ่ไทย เด็กนั้นเป็นที่กล่าวขย่งกันมานานนักแล้ว ว่าเป็นอนาคตของชาติ
ซึ่งก็เป็นความจริง เพราะในอนาคตเด็กจะเป็นผู้ใหญ่ จะเจริญเติบโตขึ้นทั้งทาง
ร่างกายและจิตใจ จะเป็นผู้รับผิดชอบงานของชาติ เช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ทั้งหลาย
ในปัจจุบันทำกันอยู่ บริหารกันอยู่

ผู้ใหญ่ทุกวันนี้เป็นอย่างไร นั่นคือภาพแห่งการพัฒนาของเด็กในอดีต รวมทั้งภาพของผู้ใหญ่ในอดีตด้วย การอบรมในอดีตที่ผู้ใหญ่ทุกวันนี้ได้รับมา ปรากฏเป็นภาพในปัจจุบันแล้วอย่างชัดเจน ดีหรือชั่ว ก็รู้กันด้วยตนเองของทุกคน และเด็กก็กำลังรับการอบรมสืบต่ออยู่ ซึ่งจะปรากฏชัดเจนยิ่งขึ้นในอนาคต และนั่นคืออนาคตของชาติ ซึ่งแน่นอน จะยิ่งกว่าปัจจุบันนี้ ถ้าปัจจุบันังคงามอนาคตก็จะคงามยิ่งขึ้น ปัจจุบันเสื่อมทราม อนาคตก็จะเสื่อมทรามยิ่งขึ้น ขอให้คิดให้ดี ไทยจะเป็นไทยเพียงไหน หลงเหลือร่องรอยความเป็นไทยทิ้งคงามอยู่หรือไม่ขอให้ผู้ใหญ่ทั้งหลายพากันคิด คิดให้ดี คิดให้รอบคอบ คิดให้เข้าใจ ความปรารถนาต้องการที่แท้จริงของตน คิดแล้วก็พึงพยายามปฏิบัติให้เกิดผลดังปรารถนา โดยมีเด็กทุกวันนี้เป็นหลักสำคัญ ต้องการเช่นไร สร้างเด็กเช่นนั้น

เชื่อแน่อน ว่าผู้ใหญ่ทุกคนต้องการเห็นเยาวชนผู้เป็นบุตรธิดามีความคงามแบบไทยแท้ๆ ที่สำคัญที่สุดที่เป็นมารยาทของไทยคือความรู้จักกาย อยาที่จะพูดจะทำจะแสดงกิริยาท่าทางที่หยาบ ที่น่าอาย วาจาที่หยาบโลน ผู้ใหญ่ไทยสมัยก่อนจะสอนเด็กให้รังเกียจไม่พูด การแต่งกายที่เป็นอนาจารจะสอนให้อายที่จะแต่ง แม้แต่เด็กน้อยอายุเพียงขวบสองขวบก็จะสอนให้รู้แล้ว เช่นเห็นเด็กเดินเตาะแตะมาด้วยเนื้อตัวล่อนจ้อน ผู้ใหญ่ก็จะยกมือปิดตาไม่มอง พร้อมทั้งร้องบอกให้เด็กรู้ว่าน่าอาย น่าอาย เด็กก็จะกลับหลังหันหนีไปโดยเร็วด้วยท่าทางที่แสดงว่าอาย ผู้ใหญ่สมัยนี้ยากจะสอนเด็กเตือนเด็ก เพราะพากันทำเสียเอง แต่งเนื้อแต่งตัวแบบสอนเด็กน้อยให้ไม่รู้จักกาย ซึ่งน่าเสียดายนัก ความเป็นไทยทิ้งคงามทั้งด้วยการแต่งกายและกิริยาวาจากำลังจะไม่เหลืออีกต่อไป

วันเด็กปีนี้ มีความหวังอีกครั้งหนึ่ง ว่าผู้ใหญ่ ทั้งในวัยหนุ่มสาวด้วย จะห่วงอนาคตของไทย จะกลั่นอกกลั่นใจทั้งนัยสีวังตามต่างชาติไปโดยไม่หลง

เหลือความประณีตละเอียดอ่อนของไทยไว้ให้โลกชื่นชม เนื่อตัวหน้าตาภิรยา
วาทของคนไทยอย่าให้เสื่อมสิ้นสิริมงคลเลย เครื่องทำความมีนเมาแก่จิตใจก็
เช่นกัน อย่าห่วงหาอาลัยเลย หันหลังให้เสีย มันเป็นสิ่งสกปรกเต็มไปด้วย
เชื้อโรคร้ายแรงที่สุด จะฆ่าตัวตายเพราะมันทำไม โดยเฉพาะผู้ใหญ่ อย่าเห็นแก่
เงินทองจนลืมชีวิตลูกหลาน อย่าเป็นฆาตกรฆ่าคนเลย บาปหนักนักหนา ผู้ที่เรา
หิบบย่นยาบ้ายาฆ่ายาเสพติดทั้งหลายให้นั้น ต้องเป็นไปได้นั่นอนที่ลูกหลาน
ท่านเองเป็นผู้เอื้อมือมาหิบบย่นยาเสพติด ผู้ใหญ่ทั้งหลาย เมื่อจะพูดจะทำอะไรที่เป็น
โทษเป็นภัยแก่ผู้คนทั้งปวง พึงนึกให้ถูกตามเป็นจริง ว่าพี่น้องลูกหลานของท่าน
เองก็กำลังจะถูกท่านฆ่าท่านทำลายไปพร้อมกัน ท่านทนได้อย่างไร ทำได้อย่างไร
กับพวกเขาเหล่านั้น ขอให้คิดให้ดี สงสารเขาให้อย่างยิ่งเถิด เลิกส่งยาพิษเข้าปากเขา
คนตาบอดๆ ที่นำสงสารเหล่านั้นเถิด จะได้บุญนั้.

สมเด็จฯ ป.ธ. ๑๐

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

คำขวัญ

นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๒

หยัน ประหยัด ช่อสิตย์ ช่อสิตย์

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'นายชวน หลีกภัย'.

(นายชวน หลีกภัย)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

รักการอ่าน สืบสานวัฒนธรรมไทย
ร่วมใจพัฒนาประชาธิปไตย ด้านภัยยาเสพติด

นาย ปิยะ เกสรทอง

(นายปิยะ เกสรทอง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ความฉลาด (สติปัญญา) มีใช้สภาพที่ท่าน
เป็นอยู่ในขณะนี้เท่านั้น
ความฉลาดเป็นสิ่งที่ท่านหา (สร้าง) ได้

(นายสุรัง ศิลปอนันต์)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๐ อนุมัติหลักการให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เป็นประจำทุกปี สำหรับวันเด็กประจำปี ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นวันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคม ตรงกับวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๒ นับเป็นปีที่ ๔๔ ของงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

การจัดทำหนังสือวันเด็ก ในปี ๒๕๔๒ นี้ใช้ชื่อหนังสือว่า “รวมจิตเทิดพระบารมี ปีมหามงคล ๑๒ พรรษา มหาราชัน” มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยเนื้อหาสาระมุ่งเน้นความรู้ในการอบรมสั่งสอนเอาใจใส่ดูแลลูก ตลอดจนความรักและความซาบซึ้งระหว่างครูกับนักเรียน นับเป็นหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กๆ และผู้อ่านทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีนี้ คณะกรรมการจัดทำหนังสือได้ขอความอนุเคราะห์จากสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ให้สำรวจความต้องการของเด็กและประชาชนทั่วไปโดย “สวนดุสิตโพล” ว่ามีความต้องการให้เนื้อหาสาระหนังสือวันเด็กเป็นเช่นไร คณะกรรมการจัดทำหนังสือขอขอบคุณ ivo ที่นี้เป็นอย่างสูง ตลอดจนขอแสดงความขอบคุณ และขอบพระคุณต่อทุกท่านที่มีส่วนร่วมบรรจงปรับแต่งและเรียบเรียงหนังสือวันเด็กปี ๒๕๔๒ ขึ้นมาด้วยความมานะอดุสสาหะเป็นอย่างยิ่ง

การอ่านเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนรู้และ “การอ่านมากทำให้คนรู้มาก” ดังนั้นครูและผู้ปกครองจึงควรสนับสนุนให้เด็กมีพื้นฐานรักการอ่านให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาชีวิต ชุมชนและชาติบ้านเมืองให้มีความก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาชาติประเทศต่อไป

(นายชาติชายตรี โยสีดา)

ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการที่ปรึกษาอนุกรรมการจัดทำหนังสือวันเด็ก
เนื่องในงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๒

สารบัญ

หน้า

ในหลวงของเราเมื่อยังทรงพระเยาว์	๑
พิธีประจำปี	๒๘
ภูมิปัญญากีฬาไทย	๓๒
คุณค่าของคน (ธรรมดา)	๓๗
เด็กดี	๔๐
สายน้ำแห่งชีวิตจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม	๔๑
เด็กไทยนิสัยดี	๔๕
เพลง น้อมกายวาจาใจ	๕๘
ศิลปกรรมไทยชั้นเอก	๕๕
เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย	๖๓
ภาพชนะการประกวด นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต, จิตรกรรมบัวหลวงฯ	๖๗
ดอกสร้อยร้อยใจศิษย์	๗๕
เสียงจากทะเล	๗๕
ช้างไซโย และแมวไทย	๘๕
เด็กน้อยแสนดี	๙๓
ประเพณีกินข้าวห่อ - ประเพณีการเข้าสู่ันต์	๙๖
ไทยต้องช่วยไทย	๑๐๐
สำนวนชวนต่อ	๑๐๔
งานประดิษฐ์กับภูมิปัญญาเด็กรุ่นใหม่	๑๐๕
ความคิดของหนู	๑๑๑
หนูจำอย่าเขียนผิด	๑๑๕
สู่โลกกว้าง	๑๒๒

สำนักงานเลขาธิการในพระองค์ฯ
195 วิังสระปทุม ถนนพญาไท
กรุงเทพฯ 10330

ที่ 530/303.7/2541

20 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง ขอประทานพระอนุญาตอ้างอิงข้อความและทำสำเนาภาพจากหนังสือพระนิพนธ์

เรียน นายสุรัฐ ศิลปอนันต์
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อ้างอิง หนังสือที่ ศษ 0202/13262 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงศึกษาธิการ จะจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี พุทธศักราช 2542 โดยจะนำพระราชจริยวัตรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวขณะทรงพระเยาว์ด้านต่างๆ เผยแพร่ในหัวข้อเรื่อง “ในหลวงของเราเมื่อทรงพระเยาว์” ในกรณีนี้ใครขอประทานพระอนุญาตอ้างอิงข้อความและทำสำเนาภาพจากหนังสือพระนิพนธ์ “เจ้านายเล็ก-ยุวกษัตริย์” ลงพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือดังกล่าว ดังความละเอียดปรากฏแล้วนั้น

ความทราบฝ่าพระบาทแล้ว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ประทานพระอนุญาตให้ดำเนินการได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางครุณี พูลทวีพย)

เลขาธิการในพระองค์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

โทรศัพท์ 2524723-5

โทรสาร 2550830

ในหลวงของเราเมื่อยังทรงพระเยาว์

จิตรลดา ศิริรัตน์, จินตนา กระบวนแสง และคณะ

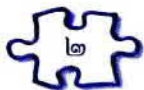
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งชาวไทยทั่วไปเรียกโดยใช้คำแทนว่า “ในหลวง” ทรงเป็นพระราชโอรสองค์เล็กในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงมีสมเด็จพระเชษฐภคินี (พี่สาว) ๑ พระองค์และสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช (พี่ชาย) ๑ พระองค์ สมเด็จพระบรมราชชนกสิ้นพระชนม์ เมื่อในหลวงของเรามีพระชนมายุไม่ถึง ๒ พรรษา พระองค์จึงทรงได้รับการถวายอภิบาล จากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี อย่างใกล้ชิด โดยมีสมเด็จพระศรีสวรินทิรา บรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า พระราชทานคำชี้แนะ

การถวายอภิบาล

ในการถวายอภิบาลพระราชโอรส ธิดา นั้นสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงใช้วิธีการเลี้ยงสามัญชน แต่เคร่งครัด ผสมผสานกันระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมตะวันตก และมีหลักการที่สำคัญคือ

๑. ต้องเลี้ยงดูอย่างถูกต้องหลักอนามัย การรับประทานอาหารจะต้องถูกหลักโภชนาการ

๒. ต้องอยู่ในระเบียบวินัย ซึ่งสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงอบรมพระราชโอรสธิดาให้อยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด ทรงสอนให้รู้จักควบคุมตนเองไม่ต้องให้ใครบังคับ และต้องทรงปฏิบัติตามเวลา ไม่ว่าจะเสวย

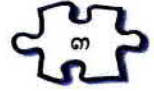
บรรทม เล่น หรือทรงศึกษาเล่าเรียน เช่นเมื่อเสด็จกลับจากโรงเรียนจะต้องทรง
ทำการบ้านก่อน จึงจะทรงเล่นได้ ทรงปล่อยให้พระราชโอรส พระราชธิดาทำอะไร
ได้อย่างอิสระ โดยสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีจะคอยดูแล ส่งเสริม
แนะนำให้อยู่ในขอบเขต นอกจากนี้ยังทรงสอนให้รู้จักคิด มีเมตตา มีศีลธรรม
อันดีงาม มีความกตัญญู ประหยัด ใช้ชีวิตที่เรียบง่าย อดทน รู้จักใช้เวลาว่างให้
เป็นประโยชน์ สำนึกในหน้าที่ที่จะต้องรับใช้ประเทศชาติ โดยสมเด็จพระศรี-
นครินทราบรมราชชนนี ทรงปฏิบัติพระองค์ให้เป็นแบบอย่าง

◀ ตะกร้าของขวัญที่ได้รับ
ตอนเข้า พระองค์เล็กเป็น
น้องที่ใจดี แบ่งของให้พี่ๆ

วิธีชอบใจของเราคือการจูบ ▶

การถวายอภิบาลอย่างดีเลิศ เช่นนี้ทำให้ประเทศไทยมีในหลวง ที่ทรงมีพระราชจริยาวัตรงดงาม เสียสละเพื่อประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง และมีวิสัยทัศน์กว้างไกลถึง ๒ พระองค์ คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ท่านคือ “ในหลวงของเรา”

ประธานสร้างวิสัยทัศน์

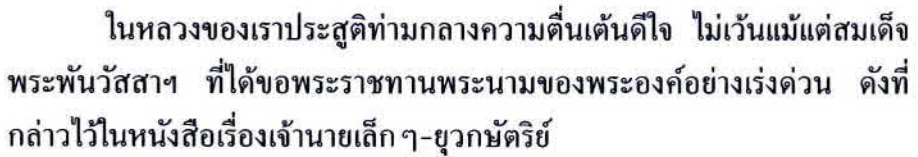
ความรักความอบอุ่น

ในหลวงของเราประสูติท่ามกลางความรัก ความอบอุ่น และความยินดีอย่างยิ่งของพระประยูรญาติ ดังปรากฏข้อความในหนังสือ “เจ้านายเล็กๆ - ยุวกษัตริย์” หน้า ๓๘-๓๙ ซึ่งสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงพระนิพนธ์ไว้ว่า

แต่ในไม่ช้า ก็มีเหตุการณ์สำคัญในครอบครัวของเรา คือการเกิดของลูกคนที่สาม ข้าพเจ้าเคยเขียน ดังที่หลายคนได้เขียนไว้ ว่าพระโอรสองค์ที่สองของทูลหม่อมฯ* ประสูติวันจันทร์ที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๗๐ เวลา ๐๘.๔๕ น. ที่โรงพยาบาลเมาท์ออเบิร์น (Mount Auburn) ในเคมบริดจ์ แต่เมื่อเร็วๆ นี้ (กรกฎาคม ๒๕๓๐) เมื่อข้าพเจ้าเอ่ยชื่อนี้ต่อหน้าแม่ ท่านรับสั่งว่า “โรงพยาบาลนี้คงเปลี่ยนชื่อ แม้มีความรู้สึกว่าจะก่อนหน้านี้ชื่อว่า โรงพยาบาลเคมบริดจ์ (Cambridge Hospital)” ด้วยเหตุที่ว่าท่านมีความจำที่แม่นยำมาก ข้าพเจ้าจึงคิดว่าท่านคงไม่ผิด และได้ค้นคว้าต่อไป จริงของท่าน ข้าพเจ้าได้พบสำเนาสูติบัตรที่แสดงว่า “ภูมิพลอดุลยเดช สงขลา (Bhumibal Aduldej Songkla) เกิดวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๗๐ ที่โรงพยาบาลเคมบริดจ์ (Cambridge Hospital)” ...

สำนักพระราชวัง. เอกสารรัชกาลที่ ๗ เบ็ดเตล็ดบุคคลไทย เรื่องส่วนพระองค์สมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า (๑๐ กันยายน ๒๔๖๕ - ๕ กันยายน ๒๔๗๑)

* ทูลหม่อมฯ หมายถึงสมเด็จพระบรมชนกนาถ

 วนิที่ ๑๔ ฉบับว่า คน
 พ.ศ. ๒๕๔๗.
 ตำราลับ ทศบุ
 ถวายพระเจ้าอยู่หัวพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 มหาชนแล้ว ซึ่ง ภูมิพลอดุลยเดช
 ศิริไพศาลยิ่ง เมื่อเรลาวินทรี คน
 กตบัตถคมทูลว่า ลูกแสดงอาการได้
 เก่งจนถึงสิ้นใจ สิ้นทางไกลเลย
 คนกตบัตถคมทูลว่า จะสิ้นใจเลย
 ในวันนี้ ทศบุพระภรรยาคน
 นหนึ่งชื่อ ฝรั่ง พระภรรยาคนกตบ
 คนจะคิดไว้ในกรมจะพลาดผิดไป
 โดยมือไม่เคยเรียน ได้สิ้นพระภรรยา
 คนของพี่ตบ ในสิ้นใจเลยไป
 ให้เสียวันนี้
 ตำราลับว่าจวนหา

* หม่อมเจ้าคำรัสดำรงค์ อัครราชทูตประจำประเทศสหรัฐอเมริกา ขณะนั้น

วันที่ _____ พ.ศ. _____

เขียนอย่างวิธีแปลงอักษร
ตามแบบ ภูมิบาล
Bhumibala

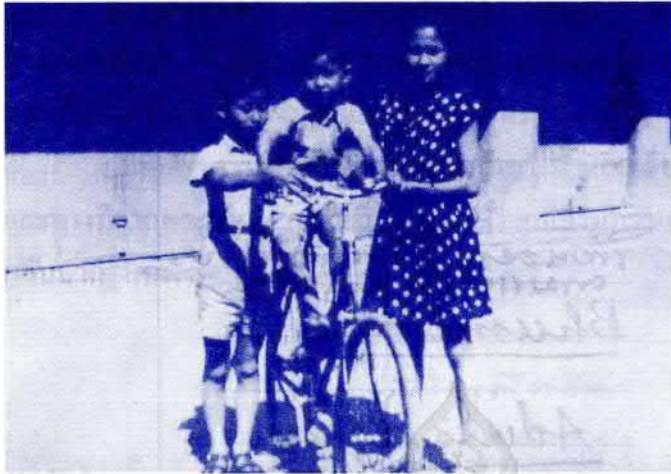
Aduladeja

เขียนอย่าง ออกเสียง
(Poomipon)

▲ ภายหลังพระราชหัตถ์ของรัชกาลที่ ๗^๒

โทรเลขภาษาอังกฤษที่หม่อมเจ้าดำรงศฯ ทรงส่งไปคือ “Your son’s name is Bhumibala Aduladeja”^๓ แม้บอกว่าเมื่อได้รับโทรเลขฉบับนี้แล้ว ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรแน่ในภาษาไทย คิดว่าชื่อ “ภูมิบาล” จึงได้สะกดภาษาอังกฤษในสตีบัตว่า “Bhumibal”

^{๒, ๓} เรื่องเดียวกัน

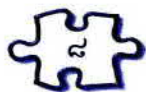

◀ แม่ซื้อจักรยานไว้แล้ว
ให้ข้าพเจ้าคนหนึ่ง หัด
นั่งให้ถีบจักรยาน

เมื่อพี่จะถ่ายรูปต้องแสดงเสียหน่อย ▶

พระองค์ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากสมเด็จพระบรมชนก และสมเด็จพระบรมราชชนนี สมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธออย่างสมบูรณ์

เมื่อเสด็จนิวัตประเทศไทย ขณะประทับอยู่ที่วังสระปทุม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วยสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราชและสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอจะต้องเสด็จฯ ขึ้นเฝ้าสมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้าเป็นประจำทุกวัน นอกจากนี้ขณะประทับอยู่ต่างประเทศจะทรงส่งไปรษณียบัตรมาถวายสมเด็จพระอัยยิกาเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ดังในหนังสือเจ้านายเล็กๆ -ยุวกษัตริย์ หน้า ๑๑๑ ว่า

...เมื่อไปอยู่ของโซเลย์แล้วข้าพเจ้าทำหน้าที่ต่อจากแม่ให้น้องๆ เขียนจดหมายถวายสมเด็จพระเจ้าไปรษณียบัตรของพระองค์เล็ก วันที่นั้นควรเป็นวันที่ ๑๕ มิถุนายน ไม่ใช่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม เราทั้งสามคนได้มีจดหมายหรือไปรษณียบัตรถวายสมเด็จพระเจ้า และผิดกันทั้งสามคนเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้บอกหรือเขียนวันที่ ในจดหมายฉบับต่อไป ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ข้าพเจ้าก็กราบทูลสมเด็จพระเจ้าถึงความผิดพลาดนี้...

การที่ในหลวงของเราเป็นที่รักยิ่งของทุกคนในครอบครัวและข้าราชการ-
บริพาร จึงเป็นความรักความอบอุ่น ความเอื้ออาทร ที่ประทับอยู่ในพระราช-
หฤทัยของพระองค์มาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงมีความสุขท่ามกลาง
พระประยูรญาติทำให้พระองค์ทรงถ่ายทอดความรัก ความอบอุ่น และความเอื้อ
อาทรให้กับคนทั่วไปจนก่อให้เกิดความประทับใจต่อพสกนิกรชาวไทย และเขา
เหล่านั้นก็มีความผูกพันต่อพระองค์ท่านยิ่งนัก ดังปรากฏในหนังสือองค์ราชัน
ขวัญราษฎร์ เสด็จสู่ไอศูรย์สวรรค์ของอัจฉรา จิระศักดิ์ระวี หน้า ๔๔-๔๘
ที่บรรยายความรู้สึกของประชาชนต่อการที่พระองค์ท่านจะเสด็จฯ กลับไปทรง
ศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศดังนี้

...ในครั้งนั้นประชาชนต่างอาลัยในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มิใคร่อยากให้
เสด็จกลับ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงอาลัยประชาชน มิใคร่จะเสด็จไป ดังจะเห็น
ได้จากพระราชนิพนธ์ “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีเดนแลนด์” ในหนังสือ
วงวรรณคดี ฉบับเดือนกันยายน ๒๕๕๕ ที่มีความตอนหนึ่งว่า

“๑๘ สิงหาคม เราต้องจากไปในวันพรุ่งนี้แล้ว อะไรๆ ก็จัดเสร็จหมด
หมายกำหนดการก็มีอยู่พร้อม บ่ายวันนี้เราไปถวายบังคมพระบรมอัฐิของ
พระบรมราชบุรพการีของเรา ทั้งสมเด็จพระมหากษัตริย์ และสมเด็จพระ-
พระบรมราชินีในรัชกาลก่อนๆ แล้วเข้าไปถวายบังคมลาพระบรมศพ* เรา
ต้องทูลลาให้เสร็จ และไม่ใช่พรุ่งนี้ตามที่ได้กะไว้แต่เดิม เพื่อจะรีบไม่ให้
ชักช้า เพราะพรุ่งนี้จะได้มีเวลาแล่นรถช้าๆ ให้ราษฎรเห็นหน้ากันโดย
ทั่วถึง

* พระบรมศพ หมายถึง พระบรมศพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

เมื่อออกจากพระที่นั่งไพศาลทักษิณมายังพระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัย ผู้คนอะไรช่างมากมายเช่นนั้น เมื่อวานเจ้าหน้าที่ได้เข้ามาถามว่าจะอนุญาตให้ประชาชนเข้ามาหรือไม่ในขณะที่เราไปถวายบังคมพระบรมศพ ตอบเขาว่า ‘ให้เข้ามาซิ’ เพราะเหตุว่าวันอาทิตย์ก็เป็นวันของประชาชน เป็นวันของเขาจะไปห้ามเสียอะไรได้ และยิ่งกว่านั้น ยังเป็นวันสุดท้าย ก่อนที่เราจะจากบ้านเมืองไปด้วย ข้าพเจ้าอยากจะแลเห็นราษฎรเพราะกว่าจะได้กลับมาเห็นเช่นนั้นอีกก็คงอีกนานมาก”

“วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ วันนี้ถึงวันที่เราจะต้องจากกันไปแล้ว พอถึงเวลาก็ตกลงจากพระที่นั่งพร้อมกับแม่ลาเจ้านายฝ่ายใน ณ พระที่นั่งชั้นล่างนั้น แล้วก็ไปยังวัดพระแก้วเพื่อนมัสการลาพระแก้วมรกต และพระภิกษุสงฆ์ ลาเจ้านายฝ่ายหน้า ลาข้าราชการทั้งไทยและฝรั่ง แล้วไปขึ้นรถยนต์ พอรถแล่นไปได้ไม่ถึง ๒๐ เมตร มีหญิงคนหนึ่งเข้ามาหยุดรถแล้วส่งกระป๋องให้เราคนละใบ ราชองครักษ์ไม่แน่ใจว่าจะมีอะไรอยู่ในนั้น บางทีจะเป็นลูกกระเบิด เมื่อมาเปิดดูภายหลังปรากฏว่าเป็นทอฟฟี่ที่อร่อย ตามถนนผู้คนช่างมากมายเสียจริงๆ ที่ถนนราชดำเนินกลาง ราษฎรเข้ามาใกล้ขีดรถที่เรานั่ง กลัวเหลือเกินว่า ล้อรถของเราจะไปทับแข้งทับขาใครเข้าบ้าง รถแล่นผ่านฝูงคนไปได้อย่างช้าที่สุด ถึงวัดเบญจมบพิตรรถแล่นได้เร็วขึ้นบ้าง ตามทางที่ผ่านมาได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง ร้องออกมาดังๆ ว่า ‘อย่าละทิ้งประชาชน’ อยากจะร้องบอกเขาลงไปว่า ถ้าประชาชนไม่ ‘ทิ้ง’ ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะ ‘ละทิ้ง’ อย่างไรได้ แต่รถวิ่งเร็วและเลยไปไกลเสียแล้ว...”

“เมื่อมาถึงดอนเมือง เห็นนิสิตมหาวิทยาลัยผู้จงใจมาส่งเราให้ถึงที่ ได้รับของที่ระลึกเป็นรูปเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย ๑๑.๔๕ นาฬิกาแล้ว มีเวลาเหลืออีกเล็กน้อยสำหรับเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่สโมสรนายทหาร

ต่อจากนั้นก็ไปขึ้นเครื่องบินเดินฝ่าฝูงคนซึ่งเฝ้าดูอยู่จนวาระสุดท้าย

เมื่อขึ้นมาอยู่บนเรือบินแล้ว ก็ยังมองเห็นราษฎร ได้ยินเสียงไซโย
ให้ร้องอวยชัยให้พรแต่เมื่อคนประจำเครื่องบินเริ่มเดินเครื่องทีละเครื่อง
เสียงเครื่องยנדดังสนั่นหวั่นไหว กลบเสียงให้ร้องก้องกังวานของประชาชน
ที่ตั้งอยู่หมด พอถึง ๑๒ นาฬิกา เราก็ตออกเดินทางมาบินอยู่เหนือ
พระนครสามารถบ่งมองเห็นประชาชนแหงนดูเครื่องบินทั่วทุกถนนทุกสาย
ในพระนคร

บ่ายหน้าไปทางทิศตะวันตก มุ่งตรงไปยังเกาะลังกา (ซีลอน)
เสียงเครื่องบินดังสนั่นหวนกหู หากผู้ใดอยากพูดก็ต้องตะโกนออกมาให้
สุดเสียง ดังนั้นจึงไม่มีใครพูดเลย ทางที่ดีที่สุดที่พึงทำคือหลับตาเสีย แล้ว
นั่งคิด แปลกดีเหมือนกันที่หวนไปคิดว่า เพียงชั่วโง่งเดียวที่ผ่านมา
เมื่อตะกี้นี้เอง เรายังห้อมล้อมไปด้วยประชาชนชาวไทย แต่เดี๋ยวนี้เล่า เรา
กำลังเหาะอยู่เหนือท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล แม้จะมีเสียงเครื่องยנד
ก็ดูเป็นเหมือนเงียบอยู่กับที่ เพราะเสียงทุก ๆ เสียงจากสิ่งที่มีชีวิต ได้จาง
หายไปหมดแล้วและกำลังชินกับเสียงกระหึ่มของเครื่องยन्दนั้น หวน
กลับไปดูเมื่อ ๕ เดือนที่แล้วมา เรากำลังบินไปทิศตรงกันข้ามเพื่อจะ
เยี่ยมชมประเทศหนึ่ง เยี่ยมอาณาจักรประชาชนที่เราต้องพลัดพรากจาก
กันมาถึง ๗ ปีเต็มๆ โดยที่เราเกือบไม่รู้เรื่องและข่าวคราวของบ้านเมือง
และประชาชนของเราเลยแม้แต่หน่อย เดียวนี้เรากำลังบินจากประเทศนั้น
จากประชาชนพลเมืองเหล่านั้นแล้ว การจากไปครั้งนี้มิได้เพียงแต่จากมา
อย่างเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าได้จากเรื่องที่แล้วมาด้วย”

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตั้งพระทัยจะครองราชสมบัติเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อจะได้จัดงานพระบรมศพของสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราชให้สมพระเกียรติ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป พระองค์ได้ประจักษ์ชัดแจ้งในพระราชหฤทัยถึงความจงรักภักดีของประชาชนที่มีต่อเจ้าเหนือหัวของตนก็ทำให้พระองค์เปลี่ยนพระราชหฤทัยรับครองราชย์ตลอดไป โดยไม่หวนหันทอดยถาภรณ์อันหนักหนาสาหัสที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

การศึกษา

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงเป็นผู้จัดการศึกษาถวายแด่พระราชโอรสธิดาโดยตลอด กล่าวคือ ขณะยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงจัดการศึกษา แบบ “เล่นแถมเรียน” ทรงเน้นให้มีประสบการณ์จากของจริงและรู้จักคิด ประกอบกับการได้ทรงศึกษาในโรงเรียนที่ต่างประเทศทำให้ในหลวงของเรามีความสนพระราชหฤทัยในกิจกรรมต่างๆ หลากหลาย และใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะทรงศึกษาอยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในหลวงของเราทรงสนพระราชหฤทัยด้านต่างๆ เช่นการช่าง การดนตรี และเรือบบ เป็นต้น นอกจากนี้พระองค์ยังทรงเลือกเรียนวิชาช่างไม้และการทำสวน เป็นวิชาพิเศษนอกเหนือไปจากวิชาต่างๆ ในสายศิลปะ ทำให้พระองค์ทรงตระหนักถึงความสัมพันธ์ของวิชาแขนงต่างๆ ดังพระบรมราโชวาท ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่คณะกรรมการสโมสโรอนสส์สากล ภาค ๓๑๐ (ประเทศไทยและประเทศลาว) ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๒ ตอนหนึ่งว่า

“เมื่อเด็กๆ มี Book of Knowledge ซึ่งเป็นชุด ๒๐ เล่มจำได้ว่าเป็นรุ่นเก่าที่เดียวเวลานั้นอ่านภาษาอังกฤษก็ไม่รู้เรื่อง ต้องดูภาพแล้วก็ขอให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง มีทั้งของสำหรับเด็กอ่าน มีทั้งสิ่งที่ยาก ทั้งสิ่งที่ง่าย และมีรูปภาพประกอบ ทำให้เกิดความคิด ได้ความคิดว่าวิชาต่างๆ มันรวมกัน ไม่ว่าในวิชาด้านวิทยาศาสตร์หรือไม่ใช่วิทยาศาสตร์ หรือในด้านอักษรศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ มันโยงกันหมด และต้องใช้ทั้งนั้น จะเรียนอะไร ทางไหน จะสนใจทางไหนความรู้ต้องรวมกันหมด และยิ่งชวนขวายยิ่งมากขึ้น” และพระองค์ท่านก็ได้นำความรู้ที่กล่าวทั้งหมดนั้นและมาใช้ในการเสนอแนะเพื่อพัฒนาประเทศไทย

นอกจากนี้สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนียังทรงฝึกให้พระราชมโอรสธิดารู้จักประเทศไทยและทรงรู้จักการใช้แผนที่มาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ด้วยการจัดให้เล่นตัวต่อ (Jigsaw) รูปแผนที่ประเทศไทยที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาอนุศาสตรจัตถกรจัดทำถวาย นับว่าเป็นวิสัยทัศน์อันกว้างไกลอีกด้านหนึ่ง และบังเกิดประโยชน์อย่างอเนกอนันต์ต่อประเทศไทยในปัจจุบัน ทำให้พระองค์ทรงรู้จักลักษณะภูมิประเทศของไทยทุกตารางนิ้ว

การจัดการศึกษาที่ชาญฉลาดของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทำให้ในหลวงของเราทรงนำการเรียนรู้จากประสบการณ์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มาใช้เพื่อประโยชน์สุขของพสกนิกรชาวไทย ดังในหนังสือสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีฯ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงเจริญรอยตามพระยุคลบาทด้วยการทุ่มเทกำลังพระวรกายและกำลังพระราชหฤทัย อุทิศพระองค์เพื่อความ เป็นอยู่ดีมีสุขของราษฎรทั่วประเทศ ทรงใช้หลักวิชาการอันทันสมัย และทรงใช้แผนที่ของภูมิประเทศที่เสด็จฯ ประกอบเป็นหลัก จะเห็นว่าเสด็จพระราชดำเนิน ที่ใด จะทรงมีสิ่งของประจำพระองค์ประจำอยู่บริวารของสงฆ์คือ ทรงมีแผนที่ กล้องถ่ายรูป และดินสอ ที่มียางลบด้วย จะทรงใช้ยางลบเสมอ เมื่อทรงพบเห็น

อะไรก็ทรงขีดเขียนบนแผนที่ เช่นเดียวกับสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงกระทำมาก่อน”

การศึกษาของพระองค์ท่านไม่เคยจบ พระองค์ศึกษาอย่างต่อเนื่องทั้ง แนวใหม่ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ และโลกแห่งธรรมะจนพระองค์ท่านสร้างงานเพื่อ สังคมไทยมากมายเช่น โครงการเกษตรทฤษฎีใหม่ กังหันชัยพัฒนา และหนังสือ เรื่องพระมหาชนก

การดนตรี

สวัสดีวันปีใหม่พา	ให้บรรดาเราท่านรื่นรมย์
ฤกษ์ยามดีเปรมปรีดิ์ชื่นชม	ต่างสุขสมนิยมยินดี
ข้าวิงวอนขอพรจากฟ้า	ให้บรรดาปวงท่านสุขี
โปรดประทานพรโดยปราณี	ให้ชาวไทยล้วนมีโชคชัย

คำกลอนข้างต้นนี้เป็นบทเพลงพระราชนิพนธ์ในพระบรมสมเด็จพระเจ้า-อยู่หัว ซึ่งพระราชทานพรปีใหม่ให้แก่ปวงชนชาวไทย ในวาระขึ้นปีใหม่สถานีวิทยุ เกือบทุกแห่งจะอัญเชิญเพลง “พรปีใหม่” มาเปิดส่งกระจายเสียงทั่วประเทศ เพลงนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงใช้เวลาพระราชนิพนธ์ทั้งเนื้อและ ทำนองเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น แสดงถึงพระอัจฉริยภาพทางภาษาและดนตรีของ พระองค์อย่างยิ่ง

“ในหลวงของเรา” ทรงสนพระราชหฤทัยในการดนตรีมาตั้งแต่ยังทรง พระเยาว์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาส-ราชนครินทร์ ทรงกล่าวไว้ในพระนิพนธ์เรื่องเจ้านายเล็ก ๆ-ยุคกษัตริย์ว่า “...เมื่อ

ในหลวงมีพระชนมายุครบ ๓ พรรษาได้รับพระราชทานเครื่องดนตรีจากสมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ซึ่งเป็นสมเด็จพระอัยยิกา” พระองค์ทรงดีพระทัยมากทรงโผเข้ากอดสมเด็จพระอัยยิกาทันที” เมื่อทรงเจริญพระชันษาขึ้น ในหลวงได้เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยสมเด็จพระบรมราชชนนี สมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ไปประทับและทรงศึกษา ณ ต่างประเทศ ในช่วงนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเริ่มเปียโนและหีบเพลงชัก (แอกคอร์ดียน) และมักจะทรงดนตรีร่วมกับพระเชษฐาธิราช และครูผู้สอนดนตรีเสมอ ต่อมาทรงฝึกหัดคารินेट และเครื่องดนตรีเป่าทุกชนิด และทรงพระปรีชาสามารถในเครื่องดนตรีประเภทเป่ามาก เช่น แซกโซโฟน และทรัมเปต

นอกจากนี้พระองค์ยังทรงศึกษาการแต่งเพลงโดยเฉพาะเพลงประเภทแจ๊สและบลูส์* พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์เพลงไว้เป็นจำนวนมากทั้งเป็นภาษาไทยและอังกฤษ เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั้งในและต่างประเทศ เช่น แสงเทียน เราสู้ ลมหนาว ชะตาชีวิต อาทิตยอัสดง เทวาพาคู่ฝัน เป็นต้น

จากการที่พระองค์ทรงสนพระราชหฤทัย และทรงใช้เวลาว่างในการศึกษาดนตรีอย่างจริงจังมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ทำให้พระองค์ทรงได้รับการถวายพระเกียรติให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกกิตติมศักดิ์ จากสถาบันการดนตรีและศิลปะแห่งกรุงเวียนนา ซึ่งเป็นสถาบันเก่าแก่ที่สุดของประเทศออสเตรีย และทรงเป็นชาวเอเชียคนแรกที่ได้รับการถวายพระเกียรตินี้

นอกจากนี้พระองค์ท่านยังใช้ดนตรีเป็นเครื่องประสานสัมพันธ์ระหว่างพระองค์ท่านกับนิสิต นักศึกษา ดังจะเห็นว่าพระองค์เสด็จทรงดนตรีร่วมกับนิสิตนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพราะดนตรีเป็นภาษาของความสุขความสดชื่น เป็นภาษาที่ไร้พรมแดน

* ความหมายของ แจ๊สและบลูส์โปรดดูในตอน “ความรู้สู่โลกกว้าง”

การกีฬา

ในหลวงทรงโปรดการเล่นกีฬามาก เนื่องจากพระองค์ประทับอยู่ต่างประเทศ ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ พระองค์จึงทรงได้รับการฝึกหัดให้เล่นกีฬาของประเทศที่อยู่แถบหนาวเช่น ขี่ม้า พายเรือ สกีนํ้าแข็ง เป็นต้น เมื่อทรงเจริญพระชันษา ก็ได้ทรงกีฬาอื่นเช่น แบดมินตัน และเรือใบ โดยเฉพาะเรือใบเป็นกีฬาที่พระองค์ทรงโปรดปรานมากเพราะพระองค์ทรงโปรดการต่อเรือเล่น และทรงสามารถต่อเรือสำหรับแข่งขันด้วยพระองค์เอง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแข่งขันเรือใบทั้งในประเทศและต่างประเทศ และเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่จารึกไว้ในวงการกีฬาไทยคือ ในการแข่งขันกีฬาแหลมทอง (SEAP GAMES) ครั้งที่ ๑๔ ที่กรุงเทพมหานคร พระองค์ทรงเข้าแข่งขันกีฬาเรือใบในฐานะนักกีฬาของทีมชาติไทย ทรงได้รับรางวัลชนะเลิศ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถเป็นผู้ทอดเกล้าถวายเหรียญทองเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๑๐ และถือว่าวันที่ ๑๖ ธันวาคม ของทุกๆ ปีเป็น “วันกีฬาแห่งชาติ”

การเกษตรและการชลประทาน

ในหลวงของเราทรงได้รับการปลูกฝังเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ จากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ เช่น ทรงได้เล่นการปลูกป่า ปลูกต้นไม้ในบริเวณวังสระปทุม และขณะที่ทรงศึกษาอยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ พระองค์ก็ทรงเลือกวิชาการทำสวนเป็นวิชาพิเศษนอกเหนือไปจากวิชาต่างๆ ที่ต้องทรงเรียนในสายศิลปะ ทำให้พระองค์ทรงเกิดความสนพระราชหฤทัยในด้าน

การเกษตรและชลประทานอันส่งผลให้เกิดเป็นโครงการพระราชดำรินี้อันปัจจุบัน
ตั้งในพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่คณะกรรมการ
โลออนส์สากล ภาค ๓๑๐ (ประเทศไทย และประเทศลาว) ณ พระตำหนัก
จิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๒ ตอนหนึ่ง ว่า

“ด้านชลประทานหรือในด้านป่าไม้นี้ ก็อาจมีบางคนเข้าใจว่าทำไม
จึงสนใจ และบางคนไม่เข้าใจว่าทำไมฉันเองทำไมสนใจเรื่องชลประทานหรือ
เรื่องป่าไม้ จำได้ว่าเมื่ออายุ ๑๐ ขวบที่โรงเรียนมีครูคนหนึ่งซึ่งเดี๋ยวนี้ตาย
ไปแล้ว สอนเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องการอนุรักษ์ดินแล้วให้เขียนว่า ภูเขา
ต้องมีป่าไม้อย่างนั้น เม็ดฝนลงมาแล้วจะชะดินลงมาเร็วทำให้ไหลตามน้ำไป
ไปทำให้เสียหาย ดินหมดจากภูเขา เพราะไหลตามสายน้ำไป ก็เป็นหลัก
ของป่าไม้เรื่องการอนุรักษ์ดิน และเป็นหลักของชลประทานว่า ถ้าเราไม่
รักษาป่าไม้ข้างบน จะทำให้เดือดร้อนตลอด ตั้งแต่ดินบนภูเขาจะหมดไป
กระทั่งการที่จะมีตะกอนลงมาในเขื่อน มีตะกอนลงมาในแม่น้ำ ทำให้เกิด
น้ำท่วม นี่นะ เรียนมาตั้งแต่อายุ ๑๐ ขวบ ก็เลยพิสูจน์ได้ว่า สิ่งที่เรียน
ด้วยวิธีการที่แสดงให้เห็นทำให้ติดอยู่”

และในพระราชดำรัสที่พระราชทานแก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าถวาย
พระพรชัยมงคล เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิตดาลัย
สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๘ และวันที่ ๔
ธันวาคม ๒๕๓๕ เกี่ยวกับโครงการแก้มลิงว่า “เราจำได้เมื่ออายุ ๕ ขวบ มีลิง
เือกล้วยไปให้ มันก็เคี้ยว เคี้ยว เคี้ยว แล้วใส่ในแก้มลิง ตกลง “โครงการแก้มลิง”
นี้มีเกิดขึ้นเมื่อเราอายุ ๕ ขวบ เมื่ออายุ ๕ ขวบ ก็นี่เป็นเวลา ๖๓ ปีมาแล้วลิง
สมัยนั้น ลิงโบราณเขาก็มีแก้มลิงแล้ว เขาเคี้ยวแล้ว เอาเข้าไปเก็บในแก้ม และ
ลิงนี้ สมเด็จพระบรมราชชนนีท่านไปซื้อมา แล้วมาไว้ในกรง เพราะท่านอยากที่

จะให้ลูกๆ ของท่านเห็นธรรมชาติหลายอย่าง ก็มีไก่ มีลิง มีนก ท่านหามาเพื่อที่จะให้เด็กๆ ได้เห็นสิ่งแปลกๆ ต่างๆ และก็ได้ผลจริง ถ้าไม่ได้เห็นอย่างนั้น โครงการแก้มลิงก็ไม่เกิดขึ้น ลิงนั้นนอกจาก มีแก้มลิง ก็มีฟัน ฟันคมด้วย แล้วก็ดูมันกัดสมเด็จพระบรมราชชนนี ท่านก็เลยให้หมอฟันฟันฟันลิง เมื่อกัดแล้วจะไม่เข้าคือจะไม่เป็นแผล เลยจำได้ว่าลิงนี้ มีฟันคมและมีเขี้ยว ท่านก็เลยตะไบเขี้ยว ตะไบฟันไม่ให้เป็นอันตราย อันนี้ก็ดูท่าทางเหมือน ไม่เป็นบทเรียนอะไร น่าจะเป็นบทเรียนของลิงมากกว่าของคน (เสียงหัวเราะ) และความจริงก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ใครก่อดอย่างนั้นเป็นอันตราย ก็ต้องตะไบฟัน นั่นเป็นบทเรียนเมื่ออายุ ๕ ขวบ

ดังกล่าวมาแล้วว่าในหลวงของเราทรงศึกษาอย่างต่อเนื่อง และมีรัฐบาล ดังนั้นพระองค์จึงทรงนำความรู้ที่ทรงศึกษามาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มาผสมผสานเข้ากับวิทยาการสมัยใหม่ เพื่อพัฒนาด้านการเกษตรและชลประทานให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมประเทศเพื่อนบ้าน และเพื่อความกินดีอยู่ดีของพสกนิกร เช่น การปลูกป่า การทำไร่นาสวนผสม การสร้างฝายกั้นน้ำ การปลูกแฝกหอมกั้นดินพัง และการทำฝนเทียมเป็นต้น

ด้านการสื่อสาร

ความสนพระทัยในด้านการสื่อสารของพระองค์เริ่มมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ดังที่หลายๆ ท่านคงจะได้มีโอกาสฟังบทพระราชทานสัมภาษณ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในรายการ “พูดจาประสาช่าง” ทูลกระหม่อมทรงเล่าถึงพระราชบิดาว่า

“เท่าที่สังเกตมาตั้งแต่ยังจำความได้ก็เห็นท่านทำงานช่างอยู่หลายอย่าง ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า เมื่อตอนเด็กๆ นั้น ท่านก็มีความสนพระทัยในงานช่างมาก แล้วก็ตอนท่านเล็กๆ สมเด็จพระเจ้าเลี้ยงท่านอย่างค่อนข้างจะเข้มงวด คือ แม้แต่ของเล่นก็ไม่ได้มีของเล่นมากมายสำเร็จรูปอย่างฟุ่มเฟือยเหมือนอย่างเด็กๆ สมัยนี้ แม้แต่เงินทองที่สมเด็จพระเจ้าให้เป็นค่าขนมแต่ละครั้งนั้นก็ให้อย่างจำกัด จะซื้อ จะหา อยากได้อะไรแต่ละอย่างก็ต้องคิดว่า จะเอาอะไรก่อน อะไรหลัง อะไรคุ้มดีไหม อย่างเช่น ท่านอยากได้วิทยุมาฟัง ท่านก็ต้องเข้าหุ้नกับทุลกระหม่อมลุงซื้อชิ้นส่วนของวิทยุทีละชิ้นๆ เอามาแล้วก็มาประกอบกันเองเป็นวิทยุ ซึ่งต้องฟังกันสองคนที่เข้าหุ้นกัน แล้วก็การที่บางครั้งเงินที่ได้รับมาเป็นค่าขนมก็ไม่พอที่จะซื้อของที่ท่านอยากได้ ก็ต้องมีการหาเงินพิเศษ วิธีหาเงินพิเศษนั้นก็ต้องใช้ความสามารถของท่านเองนี่แหละ เช่น มีพี่เลี้ยงซึ่งก็ไม่กล้าให้เงินท่านโดยไม่มีเหตุผล เวลาทำอะไรให้แก แกก็จะให้ได้...” เหล่านี้เป็นต้น

นอกจากนี้เมื่อทรงเจริญวัยขึ้นมา พระปรีชาสามารถก็ยิ่งก้าวไกลและแสดงให้เห็นถึงความสนพระทัยในเรื่องการสื่อสาร - การรับวิทยุกระจายเสียง ตั้งแต่สมัยที่เครื่องรับวิทยุยังไม่ได้ใช้หลอดวิทยุอย่างปัจจุบัน พระองค์ได้ทรงประกอบเครื่องรับวิทยุชนิดที่ใช้แร่ได้สำเร็จและหมุนหาสถานีวิทยุกระจายเสียงจากต่างประเทศในยุโรปฟังได้ซึ่งศาสตราจารย์ ดร.มงคล เดชนครินทร์ แห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง “ในหลวงกับงานช่าง” ว่า พระองค์ได้ทรงซื้ออุปกรณ์เครื่องรับวิทยุสมัยนั้น คือ ผลึกแร่หลอดหลอดแมว คอยล์คอลลเดนเซอร์และหูฟัง ซึ่งมีวางขายเลหลังราคาถูกในเมืองโลซานน์ แล้วทรงประกอบเป็นเครื่องรับวิทยุชนิดใช้แร่ เมื่อได้ทรงต่อเครื่องรับวิทยุนี้เข้ากับสายอากาศยาวๆ ก็ปรากฏว่า ทรงสามารถรับฟังสถานีวิทยุ

กระจายเสียงในยุโรปได้หลายแห่ง และพอพระทัยเครื่องรับวิทยุมาก เพราะใช้อุปกรณ์ที่เป็นเพียงของราคาถูก แต่ทำงานได้ดี ต่อมาเมื่อกิจการวิทยุได้เจริญก้าวหน้ามากขึ้นและได้มีการทำหลอดวิทยุมาใช้ในเครื่องรับวิทยุ เครื่องส่งวิทยุ รวมทั้งเครื่องขยายเสียงกันแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ได้ทรงทดลองกับอุปกรณ์แบบใหม่นี้ด้วยเช่นกัน เคยทรงต่อสายส่งสัญญาณเสียงเส้นยาวจากเครื่องรับวิทยุในห้องที่ประทับของพระองค์ผ่านไปยังลำโพงในห้องที่ประทับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ปรากฏว่าได้ผลดีเป็นที่พอพระทัยของทั้งสองพระองค์

เมื่อพระองค์ทรงขึ้นครองราชย์แล้ว ก็ได้ทรงละทิ้งความสนพระทัยด้านวิทยุกระจายเสียงแต่อย่างใด กลับทรงสนพระทัยมากขึ้นโดยโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งสถานีวิทยุกระจายเสียงขึ้นพระตำหนักที่ประทับ พระราชทานชื่อว่า “สถานีวิทยุ อ.ส. พระราชวังดุสิต ” ในพ.ศ. ๒๔๕๕ และพระองค์เสด็จทรงดนตรีเพื่อประชาชนที่สถานีวิทยุแห่งนี้อย่างต่อเนื่อง ทำให้คนไทยได้รับฟังดนตรีและข่าวสารเป็นประโยชน์ต่อประชาชนยิ่งนัก

การช่าง

พระอัจฉริยภาพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เกี่ยวกับงานช่างนี้ ทรงมีพื้นฐานมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ทรงสนพระทัยในการศึกษาค้นคว้าประดิษฐ์ของเล่นต่าง ๆ ด้วยพระองค์เองโดยเริ่มจากการสังเกตและจดจำจากสภาพแวดล้อมรอบข้าง แต่ส่วนที่สำคัญทำให้พระองค์ทรงมีพระอัจฉริยภาพทางด้านช่าง อันเนื่องมาจากการอภิบาลเลี้ยงดูของสมเด็จพระบรมราชชนนี ที่ทรงเลี้ยงดูอย่างอิสระ โดยจัดสภาพแวดล้อมและการเล่นตามธรรมชาติ ซึ่งมีส่วนส่งเสริมพัฒนาพระสติปัญญาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มาตั้งแต่ทรงพระเยาว์

ประดิษฐ์อะไรต่างๆ

ขณะที่พระองค์ทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงสนพระทัยทางด้านช่างเครื่อง ช่างกล ช่างไม้ ฯลฯ ทรงจำลองเรือรบ เครื่องร่อน เครื่องบิน ทรงทดลองนำเครื่องบินที่จำลองขึ้นไปไว้ในเรือเพื่อใช้แรงหมุนของใบพัดเครื่องบิน ทำให้เรือแล่นโดยไม่ต้องใช้พาย ต่อมาทรงต่อเรือใบต่างๆ อีกหลายประเภท เช่น เรือใบประเภท โอ.เค. ประเภทม็อธ ประเภทเอ็นเตอร์ไพรส์เรือใบลำแรกที่ทรงต่อเป็นประเภทเอ็นเตอร์ไพรส์ ทรงตั้งชื่อว่า “ราชประแตน” ซึ่งเป็นที่รู้จักของนานาประเทศที่ได้สร้างชื่อเสียงให้ประเทศไทย นอกจากนี้ยังทรงประดิษฐ์วิทยุสื่อสารขึ้นใช้เอง สามารถรับคลื่นจากสถานีวิทยุได้หลายแห่งอีกด้วย

จากการที่พระองค์ทรงเป็นนักประดิษฐ์คิดค้นทดลอง ตามความสนพระทัย ใฝ่รู้ และวิสัยทัศน์กว้างไกล จึงกลายเป็นคุณอนันต์ต่อประเทศเราในทุกๆ ด้าน ดังผลงานที่ประจักษ์ให้ชาวโลกได้รู้เห็นจนพระองค์ได้รับการถวายเหรียญมากมาย แต่เหรียญที่น่าสนใจการกล่าวถึงในที่นี้คือเหรียญทองเฉลิมพระเกียรติคุณในการ นำชนบทให้พัฒนา (Asian Institute of Technology's gold Medal of Outstanding Leadership In Rural Development) ซึ่งสถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชียเป็นผู้ทูลเกล้าถวาย และเหรียญสดุดีพระเกียรติคุณในด้านการพัฒนา เกษตรกร (Agricola Medal) ซึ่งองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (The Food and Agricultural Organization : FAO) ทูลเกล้าถวายในฐานะ ที่ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจอุทิศพระองค์เพื่อประโยชน์สุขของปวงชนชาวไทย

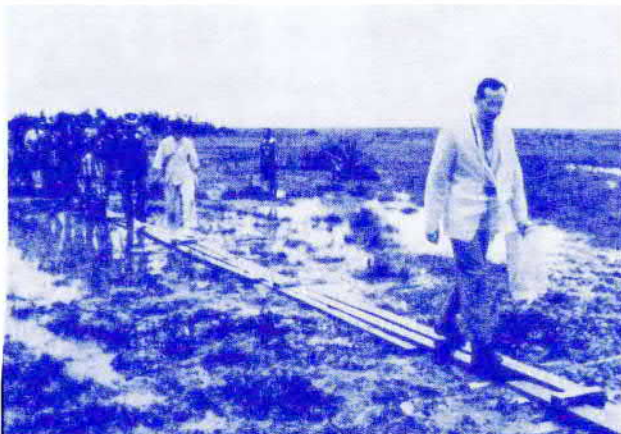
พระราชจริยวัตรทึ่งคน

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงมีพระราชอัธยาศัยที่เรียบง่าย ดังความตอนหนึ่งในหนังสือสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี หน้า ๕๘ ว่า

“คนเรานี้มันอยู่ที่ความพอใจ ถ้าเรามีจักรยานก็ควรจะนึกว่ายังดีกว่าเดิน เพราะว่าถึงเร็วกว่า มีรถยนต์คันเล็กก็ยังดีกว่าจักรยาน เพราะไปได้เร็วกว่า..” ทั้งนี้หมายความว่า ความพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่หรือในสิ่งที่เราทำอยู่ ทำให้คนเรามีความสุข และทำให้สามารถกระทำการต่างๆ ได้อย่างมีความสุขด้วย ถ้าขาดความรู้สึกดังกล่าวนี้เสียแล้ว เราอาจจะหาความสุขความพอใจต่างๆ ไม่ได้ จนอาจจะทำอะไรไม่ได้เลย เพราะยังรู้สึกว่ายังมีไม่พอ อ้างว่ายังไม่พร้อมจะทำอะไรไม่ต้องทำอะไรกัน

พระราชดำรินี้ในเรื่อง ความรู้จักใช้ ความรู้จักพอใจ ความประหยัด และการที่ไม่ทรงอยู่นิ่งเฉย ก็คือความขยันหมั่นเพียร ที่แสดงออกทางการทรงงาน หรือทางพระราชกรณียกิจต่างๆ ทั้งที่เป็นเรื่องส่วนพระองค์และเป็นเรื่องของส่วนรวม ล้วนเป็นคุณธรรมที่พระพุทธศาสนาสั่งสอนไว้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น การทรงงานใดๆ หรือทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจใดๆ ทั้งส่วนพระองค์และส่วนรวมดังกล่าวมานั้น จึงเป็นไปด้วยพระราชหฤทัยซึ่งเจริญพระคุณธรรมเป็นตัวอย่างแก่ผู้ใกล้ชิดหรือผู้ที่เกี่ยวข้องด้วย

ดังนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงได้รับการปลุกฝังในสิ่งที่พระราชชนนียึดถืออันเป็นประโยชน์ต่ออาณาประชาราษฎร์ที่ทรงเอาพระทัยใส่ และส่งเสริมให้ประชาชนดำเนินชีวิตตามแนวเกษตรทฤษฎีใหม่ ให้ทุกคนอยู่อย่างพอเพียงไม่ต้องแสวงหาความร่ำรวยมากจนทำให้ตัวเองลำบาก และพระองค์ก็ทรงปฏิบัติพระองค์เป็นเยี่ยงอย่างแก่ข้าราชการบริพาร พระองค์จะอยู่ใกล้ชิดกับประชาชน ชาวเขาจะเรียกพระนามพระองค์ว่า “พ่อหลวง” และเราท่านจะเรียกพระนามพระองค์ว่า “ในหลวงของเรา” ดังภาพที่พบเห็นตลอดเวลาไม่ว่าฝนตก แดดร้อนหรือน้ำท่วมก็ตาม

นอกจากทรงห่วงใยอาณาประชาราษฎร์ดังภาพที่ปรากฏอยู่ทุกเมื่อแล้ว
 ในส่วนพระองค์เองนั้นพระองค์ทรงเป็นพระราชโอรสที่ประเสริฐทรงปฏิบัติพระองค์
 ต่อพระราชชนนีอย่างดียิ่ง

หนังสืออ้างอิง

เกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัย, ตีพิมพ์ราชสดุดี, กรุงเทพฯ : อมรินทร์ พรินต์กรุป จำกัด, ๒๕๓๕.

กัลยาณวัฒนา, กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้า, เจ้านาย เล็กๆ - ยุวกษัตริย์, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วังสัจจร, ๒๕๓๘.

“_____”, แม่เล่าให้ฟัง, กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮาส์, ๒๕๓๘.

ธนาคารออมสิน, สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี, กรุงเทพฯ : วิคตอรีเพาเวอร์พอยท์ จำกัด, ๒๕๓๓.

ศิลปากร, กรม, ภูดินทร์ปิ่นสยาม, กรุงเทพฯ : เอร่าวันการพิมพ์, ๒๕๓๕.

“_____”, อัครศิลปิน, กรุงเทพฯ : ป.สัมพันธ์พาณิชย์, ๒๕๓๐.

ศิลปากร, มหาวิทยาลัย, งานช่างของในหลวง, กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๕.

เสริมสร้างเอกลักษณ์แห่งชาติ. สำนักงาน. เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ด้านการสื่อสาร, กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๕.

“_____”, สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สมเด็จพระย่าของแผ่นดิน, กรุงเทพฯ : ด้านสุทธการพิมพ์, ๒๕๓๕.

สำนักงานเลขาธิการ, ประมวลพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ปิพุทธศักราช ๒๕๑๒, พระนคร : พระจันทร์, ๒๕๑๓.

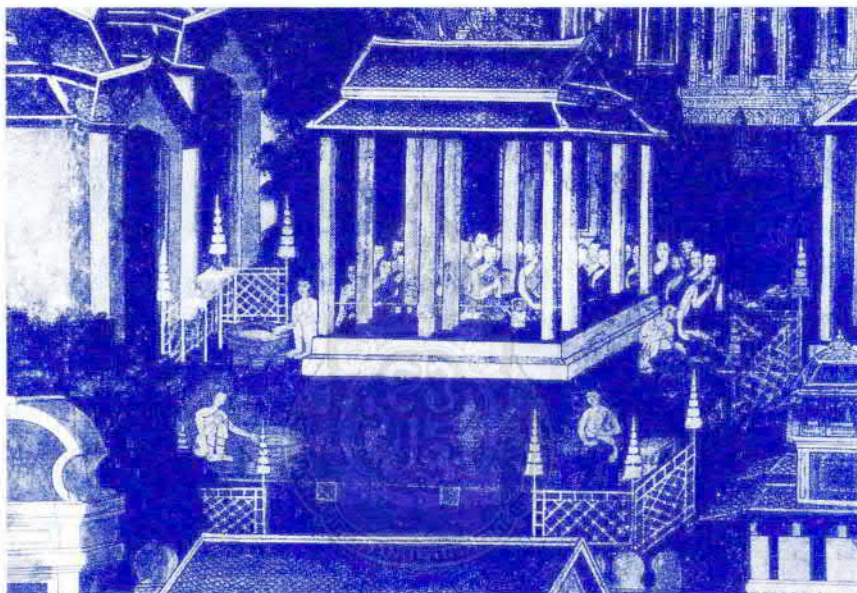
“_____”, ประมวลพระราชดำรัส และพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ปิพุทธศักราช ๒๕๓๘, กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๘.

“_____”, ประมวลพระราชดำรัส และพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ปิพุทธศักราช ๒๕๓๕, กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๕.

อัญญา จิระศักดิ์ระวี, องค์ราชันขวัญราษฎร์ เสด็จสู่ไอศูรย์สวรรค์, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ช่างทอง, ๒๕๓๕.

พิธีประจำปี

มจ.หญิงพูนพิศมัย ดิศกุล

เนื่องแต่งงานเสด็จพระราชทานพระกฐินหลวงโดยพยุหยาตราน้อย ทางชลมารคที่แล้วมา ทำให้เห็นว่าจิตใจเด็กรุ่นใหม่รื่นเริงและภาคภูมิใจว่าคนไทยมีสิ่งที่ดีงามไม่น้อยกว่าชาติอื่นๆ ข้าพเจ้าได้ลองถามเด็กสาวๆ คว้า-สนุกไหม? รู้สึกอย่างไร ? แทบทุกคนตอบว่า-แหม สวยเหลือเกิน? เรือทุกร้าสวย ทหารทุกคนแต่งตัวสวย รู้สึกเหมือนเห็นเขายกทัพกันในโบราณ ภูมิใจเหลือเกินที่เราเป็นไทย ยิ่งเห็นฝรั่งชม เรายิ่งเห็นเราโก้ใหญ่ ข้าพเจ้าฟังแล้วก็ดีใจเป็นหนักหนา ทำให้เห็นว่า น้ำใจไทยยังมีอยู่ในเลือดคนสมัยใหม่แน่ และทำให้แน่ใจว่า

วัฒนธรรมของชาตินั้นเป็นสิ่งที่ผูกใจคนให้รักชาติยิ่งชีพได้จริง ไม่ใช่จะรักชาติได้แต่โดยเห็นธงหรือยินร้องเพลงทุกเวลาเช้า โดยเหตุที่กล่าวมานี้ จึงเห็นด้วยกับทางกรที่จะรื้อฟื้นประเพณีเก่าๆ ขึ้นมา แต่เห็นว่าจะต้องให้ความเข้าใจด้วยว่าทำไม? เช่นการถือน้ำพระพิพัฒน์สัจจา ถ้าทำอย่างในรัชกาลที่ ๕ คือเมื่อพราหมณ์อ่านโองการแข่งน้ำแล้ว ก็นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก่อน ทรงปฏิญาณพระองค์ว่าจะทรงซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติและประชาชน แล้วทุกคนก็ดื่มถวายพระพรองค์ เป็นอันตรงกับฝรั่งว่า One for all, All for one:- ดูเข้าทีดี และบางทีจะทำให้หายโกงกันได้บ้างเพราะมีที่ยึดเหนี่ยว

ส่วนพิธีต่างๆ ประจำเดือนนั้น น่าจะให้ความหมายว่าทำไมด้วย แต่ก่อนท่านมุ่งหมายเอาศีลธรรมและบำรุงการช่างเป็นใหญ่เป็นหลักแทบจะทุกงาน เช่นการลอยกระทงในเวลาน้ำมากเดือนสว่างน่านรมย์ เราก็ฉลองน้ำซึ่งยังชีวิตเราให้มีอยู่คู่กับข้าวที่เราไหว้ขอบคุณเมื่อภายหลังกินอิ่มแล้วทุกมื้อในสมัยก่อน เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กก็เคยได้รับสอนให้ไหว้เมื่อกินอิ่มแล้ว ตรงกับฝรั่ง Say grace เมื่อก่อนจะกินนั่นเอง ข้าพเจ้าได้ลองคิดดูว่า ๑๒ เดือน นั้น เราควรจะมีพิธีอะไรบ้างส่งมาเสนอท่านผู้อ่านและผู้ฟัง เพื่อจะได้ช่วยกันคิดต่อไปดังนี้:-

เดือน ๕ สงกรานต์ปีใหม่ เพราะพระอาทิตย์เดินรอบโลกที่เราอยู่ครบ ๑ รอบ เราทำบุญเลี้ยงพระ เลี้ยงเพื่อนด้วยข้าวแช่ ซึ่งบัดนี้มีเหลืออยู่เพียง ๒ เมือง คือพม่าและไทย รดน้ำผู้ใหญ่ที่อายุ ๖๐ แล้วเพื่อขอพร และเป็นการตัดสินผู้ใหญ่ด้วยว่าผู้ใดเด็กนับถือมาก

เดือน ๖ แรกนา เพราะในเวลายังไม่มีปฏิทินเป็นการบอกให้ชาวไร่รู้ว่าถึงเวลาหว่านไถแล้ว เมล็ดข้าวก็ได้เข้าพิธีเป็นมงคลแล้วจะได้อุดมสมบูรณ์

วิสาขะ ทำเทียน ทำโคมด้วยดอกไม้สด ไปตามวัดต่างๆ

เดือน ๗ ทำสํารับคาวหวานให้พระจับสลากฉันเรียกว่า สลากภัต บางคราวก็มีแห่ให้ผู้หญิงสาวหอบเข้ากระบวนไปวัดเป็นการส่งเสริมการทำอาหาร
หล่อเทียนพรรษา คือหล่อเทียนที่จะจุดอยู่ได้ตลอด ๓ เดือน
เดือน ๘ เข้าพรรษา มีการบวชนาคและถวายพุ่ม

เดือน ๙ ขึ้นบ้านใหม่แต่งงาน

เดือน ๑๐ สารท คือ Memorial Day ของฝรั่งนั่นเองหมายความว่าทำบุญให้ผู้ตายไปแล้วทั่วๆ กัน ทำยาคุเลียงพระเป็นพิเศษเพราะข้าวกำลังออกรวง
เคยมีการแข่งขันทำโกลีใส่ยาคุประกวดกันวันเลียงพระ เมื่อในรัชกาลที่ ๗ นี้เอง

เดือน ๑๑ ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า และออกพรรษา

เดือน ๑๒ ลอยกระทง แข่งเรือ และเล่นสั๊กวา

เดือนอ้าย เทศน์มหาชาติ ทำกัณฑ์เทศน์แปลกๆ กัน ทำขนมเบื้องเลี้ยงพระเพราะเป็นหน้ากุง การละเล่นขนมเบื้องนั้น ถือกันว่าเป็นวิชาพิเศษอย่างหนึ่งมาแต่ครั้งพุทธกาล ถึงในรัชกาลที่ ๔ ยังถือกันว่าผู้หญิงคนใด ละเล่นขนมเบื้องได้ จีบขนมจิบได้ ปอกมะพร้าวได้ จีบพลูยาวได้ คนนั้นมีค่าถึง ๑๐ ชั่ง ในสมัยนั้น

เดือนยี่ พิธีตรียัมปวาย ไฉ้ชิงช้า พิธีนี้เป็นพิธีพราหมณ์ซึ่งเป็นพระคัมภีร์เก่าของพระพุทธศาสนา พราหมณ์เชื่อว่าพระอิศวรเป็นเจ้าเสด็จลงมาเยี่ยมโลกมนุษย์ปีละครั้งจึงต้องไฉ้ชิงช้าแก่นบนตามที่ทูลบนไว้ และรับน้ำเทพมนต์ในวันรุ่งขึ้น คือ รำเชงสาदनน้ำเทพมนต์นั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าบรมานัมกับสินคูอัมไม่เหมือนกัน สินคูอัมคือไสยศาสตร์เพราะเชื่อเลอะเทอะไปมาก ส่วนบรมานัมนั้นมีของดีๆ อยู่ไม่น้อย สิ่งที่เสีย คือแยกศาสตร์จนเกินไป จึงเกิดมีพระพุทธศาสนาขึ้น

เดือนสาม มาฆบูชา คือวันที่พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าพร้อมกันโดยมิได้นัดแนะกันก่อน จึงประทานพุทธโอวาทอันเป็นหลักของพระพุทธศาสนาในวันนั้น เราไปวัดเพื่อสวดมนต์ฟังเทศน์ตามวัดต่างๆ

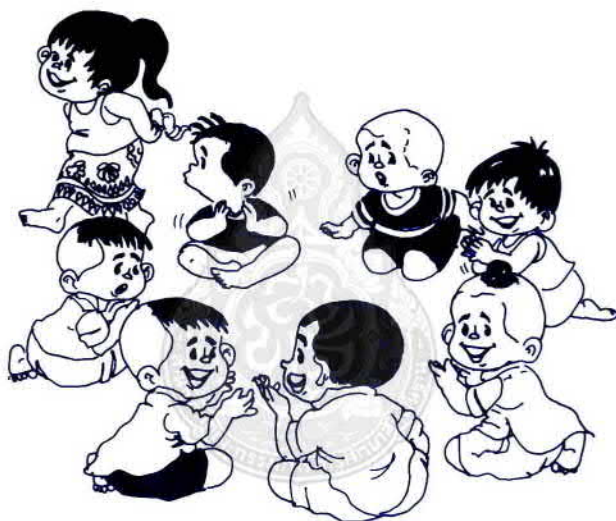
เดือนสี่ ตรุษ คือสะเดาะเคราะห์เมืองไฉ้สิ่งชั่วร้าย เพื่อเตรียมขอพรในปีใหม่ เราสวดมนต์ เลี้ยงพระ และโกนจุกเด็กเพื่อพ้นการเป็นทารก คือ วันเด็กอย่างแก่นั่นเอง

เราน่าจะพิจารณาดูกันว่าใน ๑๒ เดือนนี้ มีอะไรที่ควรจะรักษากันไว้บ้าง เพื่อให้เรามีวัฒนธรรมอันถูกต้อง เด็กทุกคนจะได้ภาคภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นคนไทย และรักชาติของตัวในทางที่ถูก

ภูมิปัญญาวิถีไทย

บุปผา พุ่มผกา เรื่อง
วิฒนะ สุวัฒน์สุธี ภาพประกอบ

มอญซ่อนผ้า

นั่งล้อมกันเป็นวง
ระว่างกันตัวนั้น
คนมอญเดินรอบวง
ร้องเพลงพร้อมทำดี
“มอญ” ซ่อนผ้า
ไว้นอนไว้นี้
ร่วมกันร้องเพลงนี้
อย่าเพลินะระวัง

อย่าลืมหลงงจิตมัน
ถ้าลืมพลันฉันจะตี
วางผ้าลงแล้วเดินหนี
วนอีกทีถึงดีเธอ
ตุ๊กตาอยู่ข้างหลัง
ฉันจะตีกันพัง
สนุกดี ห้ามมองหลัง
ถ้าเจอเธอต้องเป็นแทน

โป่งแปะ

“โป่งแปะ” ก็พาไทย
 รีบชวนเพื่อนเข้ามา
 โอโอโอมน่อยออก
 เป็นคนปิดตาไชร้
 นับหนึ่งถึงสิบครั้ง
 โป่ง! โป่ง! ไ่่กวดไว
 แต่ถ้าถูกแปะแล้ว
 ควรรีบโป่ง! โป่ง! ไป

ควรสนใจไฝ่ค้นหา
 สามสี่ห้า ไม่เป็นไร
 ใครผิดบอกเชิญออกไป
 ที่เหลือนั้นหันห่างไกล
 แล้วเปิดตาวิ่งหาไป
 ถ้าโป่งได้ต้องมาแทน
 คงไม่แคล้วต้องเป็นใหม่
 อย่าได้กลายเป็นแปะเลย

แมงมุม

จับกันเป็นคู่คู่
ยื่นมือออกมาพแล้น
อีกฝ่ายหยิกเจ็บจี๊ด
ให้ร้องเป็นเพลงคือ
แมวกินปลา
ผลัดกันทีละคน
ร้องเพลงสลับขาน
เจ็บนักจิกเล็กพแล้น

นำเอ็นดูสุสีกัน
กลับหลังหันใช้หนึ่งมือ
ห้ามร้องไว้ดคนเขาถือ
“แมงมุม ขยัมหลังคา
หมากัดกระพุ้งกัน”
อย่าสับสนอย่าลนลาน
ถึงแคไหนดก็แค่นั้น
ร้องพร้อมกันว่า “แมงมุม”

งูกินหาง

เริ่มเล่น “งูกินหาง”
 ให้ได้ยาวมากกว่า
 ต่อเรียงกันเป็นทาง
 แม่งูตอบทุกที
 “แม่งูเอ๋ยกินน้ำบ่อไหน
 กินน้ำบ่อโสกโยกไปโยกมา
 กินหัวกินหาง
 โยกย้ายพร้อมสายหัว

ต้องหาทางนำคนมา
 ถึงสิบห้าก็ยิ่งดี
 หัวถึงหางสมศักดิ์ศรี
 ที่พ่อถามตามทำนอง
 กินน้ำบ่อหิน บินไปบินมา
 กินน้ำบ่อทรายย้ายไปย้ายมา
 กินกลางตลอดตัว”
 สนุกกันทั่วหัวถึงหาง

หมากเก็บ

หาหินมาหักก้อน
สองหรือสามคนนั้น
เริ่มเล่นต้องขึ้นร้าน
แล้วค่อยเรียงกันไซ้
เริ่มต้นต้องโยนหนึ่ง
หินหกตกลงมา
ก็แต้มให้กำหนด
เด็กเด็กในปัจจุบัน

วางไม่ซ้อนไม่ห่างกัน
ไม่สำคัญว่าเท่าไร
ใครได้มากเป็นหนึ่งไป
คนสุดท้ายได้น้อยกว่า
แล้วจึงสองสามสี่ห้า
ถือว่าตายคนใหม่พลัน
เล่นจนครบคือจบกัน
ควรหันมากีฬาไทย

คุณค่าของคน (ธรรมดา)

โสภณ สุภาพงษ์

โลกเราสมัยนี้พูดถึงคุณธรรม ความดี พูดถึงพระถึงเจ้า มักจะเป็นการเชย เราถึงวุ่นวายกันอยู่ทั้งๆ ที่เรื่องคุณธรรมศีลธรรมนี้เป็นรากฐานของสังคม เป็นสิ่งที่เราต้องตระหนัก ต้องได้รตรองให้มาก ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้โลกจะเปลี่ยนไปมาก ซึ่งเราก็คงจะยอมรับความจริงข้อนี้ แต่ผู้คนในสมัยนี้ไม่ค่อยมั่นใจในอนาคต มีความเชื่อคลอนแคลน เพราะฉะนั้นบางทีคิดว่าจำเป็นที่เราจะต้องกลับไปพูดถึงเรื่องคุณธรรมเรื่องความดีอีก เพราะเราไม่ได้สร้างสมสิ่งนี้ไว้ในสังคมมากพอ

คุณธรรมหรือคุณงามความดีนี้เป็นรากฐานของความสำเร็จทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่คนในสังคมควรยึดถือ คุณงามความดีนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยศรัทธา มีความศรัทธาซึ่งกันและกันอย่างมีเหตุผล และศรัทธานี้จะต้องเริ่มที่ตัวเราเองก่อน ในเรื่องของคุณงามความดีนั้น ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นเรื่องสำคัญ เป็นทุกอย่างในชีวิตของคนทำงาน ส่วนมากแล้วเวลาเราพูดถึงคุณธรรม เรามักไปคิดว่าอยากให้คนอื่นมีคุณธรรมที่ดีต่อเรา แต่เราลืมไปว่าที่จริงแล้ว ตัวร้ายที่สุดคือเรา ถ้าเราต้องการคุณธรรมนั้น ก็ควรจะหมายถึงว่าเราต้องมีคุณธรรมที่ดีต่อคนอื่น โดยเราต้องเริ่มที่ตัวเองก่อน

เคยมีคนถามผมว่า “คนดีกับคนเก่ง” ผมเลือกใครก่อน ผมตอบว่าผมเลือกคนดี ด้วยว่า “ดี” นั้น คนจะต้องทำเอง เพราะความดีเป็นตัวคนๆ นั้น ที่คนนั้นต้องสั่งสม ต้องสร้างขึ้นมาเอง ส่วนความเก่งนั้นเป็นเรื่องที่มาที่หลัง สามารถฝึกฝน อบรมได้ง่ายกว่า แต่ “ดี” นี่สำคัญ ถ้าดีและเก่งด้วยยิ่งดีใหญ่

ที่ร้ายที่สุดก็คือ “เก่งแล้วโกง” เพราะองค์กรต่างๆ นั้นต้องต่อสู้กับโลกภายนอกอย่างมาก เมื่อองค์กรถูกตั้งขึ้นเพื่อทำธุรกิจกับภายนอก ข้างในต้องแข็งแกร่ง เพราะเชื่อโรคข้างนอกมาก ถ้าภายในไม่แข็งแกร่งมันก็จะเป็โรค เรื่องของคนดีจึงสำคัญ คนดีมาก่อนคนเก่งมาทีหลัง

บางครั้งชีวิตของคนเรานั้นอยู่กันด้วยกติกามากเกินไป กติกาเลือกคนเก่งตั้งแต่เกิด เราทิ้งคนพิการ ทิ้งคนตาบอด ทิ้งคนปัญญาอ่อน เราถือว่าไม่เหมาะสม ไม่ถูกเลือก เด็กที่แข็งแรงเท่านั้นที่ถูกเลือก ในชีวิตมนุษย์มันถูกเลือกไปเรื่อยแล้วใครจะดูแลคนสุดท้ายที่ถูกเหลือทิ้งไว้ถ้าเราเลือกคนที่เก่งอยู่ตลอดเวลา คนที่เรามีค่าต่อเขามากที่สุด คือคนสุดท้าย เด็กซึ่งตาบอดนอนอยู่ที่นั่น นั่นคือค่าของเรา ในชีวิตเราควรจะสนใจสิ่งพวกนั้น ไม่ใช่เอาแต่แย่งชิงแล้วใช้กติกาแบ่งว่าใครเก่ง ก็อยู่กันเฉพาะกลุ่มเก่ง แต่จริงๆ แล้วค่าของเราไม่ได้อยู่กับคนเก่ง ค่าของเราอยู่กับคนไม่เก่งที่เราจะช่วยให้เขามีค่าขึ้นมาได้

คุณค่าอีกประการหนึ่งของคนเราก็คือเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ เวลาพูดถึงความรู้ความสามารถ ผมอยากจะแบ่งออกเป็น ๒ อย่าง คือความรู้ในวิชาการต่างๆ ไป กับความรู้ในสถานการณ์ ในชีวิตจริงส่วนใหญ่แล้วเราอาศัยความรู้ในสถานการณ์เป็นหลัก ส่วนความรู้ในวิชานั้นทุกคนก็มี จะเลือกหาคนเก่งมาเมื่อไรก็ได้ แต่ความรู้ในสถานการณ์นั้นจะทำให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ในปัจจัยต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัน เวลาที่เราพูดถึงความรู้ความสามารถ ผมอยากให้เราสนใจความรู้สถานการณ์ รู้ในความจริงของโลก รู้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง รู้ในสภาพในสภาวะให้มากๆ และนั่นคือรู้จักใจของคนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์อยู่กับเรา ถ้าเราอยู่ในสถานการณ์ จะทำให้เราใช้ความรู้ได้อย่างถูกเวลา ถูกที่ ถูกคน ถูกกาลเทศะ ก่อให้เกิดสติปัญญาที่ใช้ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ บางครั้งผมเองก็ไม่มี ไม่ได้ใช้ มันก็มีบ้างไม่มีบ้างนั่นคือมนุษย์ปกติ แต่เราต้องพยายามใช้สติปัญญาให้มากๆ

บ่อยครั้งมีเด็กที่เพิ่งจบใหม่ๆ หรือคนที่เพิ่งมาจากข้างนอกใหม่ๆ เข้ามาทำงาน สิ่งที่เขาคิดถึงก็คือ ฉันทเพิ่งจบมาใหม่ได้เกียรตินิยม ฉันทมีความรู้ มาถึงก็จะได้ใช้วิชาความรู้นั้นโดยที่ยังไม่ได้เรียนรู้ความจริงที่เชื่อมโยงกันของสิ่งทั้งปวง ยังไม่ได้เรียนรู้สภาพชีวิตจริงในการทำงาน การมีค่าในสังคมจริงๆ ว่ามันคืออะไร ก็เกิดการขัดแย้งกับผู้อื่น

และเมื่อคนเราเป็นคนดีมีความรู้แล้ว แต่ไม่ทำตัวเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ก็ไม่มีคุณค่าอะไรเลย ถ้ายังทำแต่เพื่อตัวเองแล้วละก็เรียกว่าคนเห็นแก่ตัว มีความรู้แต่คอยที่จะเอาเปรียบ การเป็นประโยชน์นี้สำคัญ คุณค่าของคนไม่ได้วัดที่ตัวเราเอง เราวัดตัวเองไม่ได้ ต้องมีคนอื่นเป็นผู้วัดให้ เพราะฉะนั้นเราจะมีคุณค่าต่อเมื่อเรามีประโยชน์ต่อเขา นั่นคือการให้ แต่สิ่งที่เราได้รับนั้นคือความสันโดษ เราพอใจในผลที่เราทำ นั่นคือความมั่นคงในชีวิต เราต้องพยายามให้คนในสังคมเข้าใจในสิ่งพวกนี้ว่าเมื่อเขาเป็นคนดีมีความรู้ความสามารถ เขาต้องให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย...□□□

เด็กดี

สมบูรณ์ นาทีชัยชนะ

เด็กดี...เป็นอย่างไรรู้ไหมหนา?

ฟังวาจาชี้แจงแกล้งใจ

เด็กดีประพฤติดีมีวินัย

ต้องตั้งใจเล่าเรียนเพียรฝึกตน

ทำการทำงานเป็นระเบียบเสร็จเรียบร้อย

จ่ายแต่น้อยแรงประหยัดไม่ขัดสน

ต้องซื่อสัตย์กตัญญูรู้คุณคน

ต้องฟังตนรู้จักสามัคคี

จะทำการสิ่งใดไตร่ตรองก่อน

อาจเดือดร้อนพาดพิงให้ป่นปี้

ไม่หลงสิ่งขวนขวายชั่วชั่วดี

จะต้องมีคุณธรรมประจำใจ

มีจรรยาพาทิวจีหวน

ไม่เป็นพาลเที่ยวเตร่เถลไถล

เชื่อพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านสอนไซ้

หลักหนีไกลยาเสพติดอย่าคิดลอง

เล่นกีฬาดนตรีมีประโยชน์

คนชั่วโคตรอย่าได้ไปเกี่ยวข้อง

เมื่อเติบโตใหญ่มุ่งหน้าหาเงินทอง

สมบัติของส่วนรวมร่วมบำรุง

ต้องเชิดชูช่วยชาติศาสน์กษัตริย์

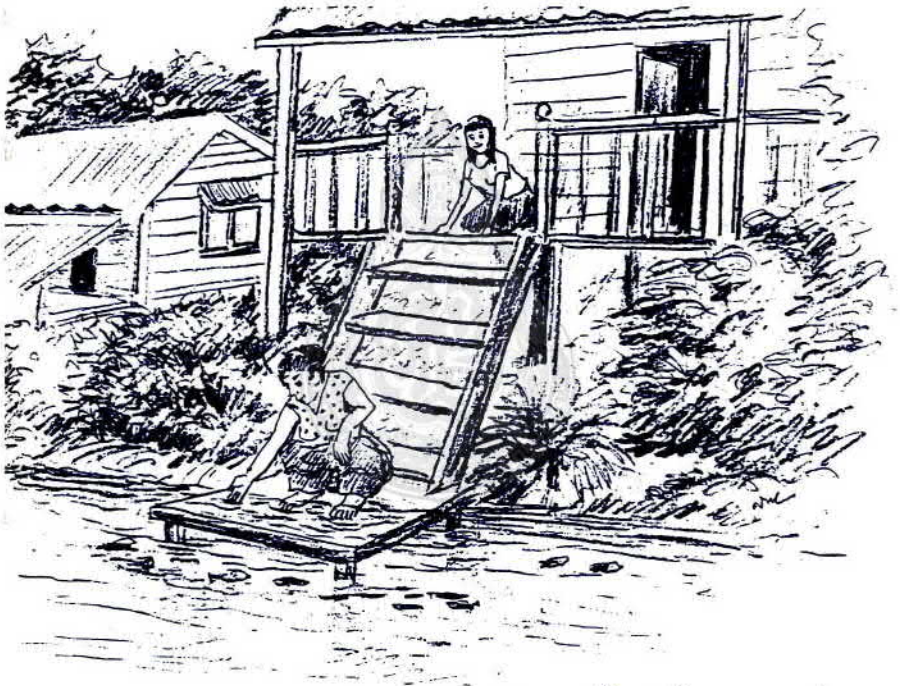
ดำรงรัฐรักษ์ไว้ให้เรืองรุ่ง

นิยมไทยส่งเสริมเพิ่มศดุง

ให้ชื่อฟุ้งแม้นดับลับโลกเอช

สายน้ำแห่งชีวิต จิตสำนึกเพื่อส่วนรวม

นายศุภฤกษ์ ดวงแก้วจินดา*

สมัย สุทธิธรรม ภาพประกอบ

แสงสีทองยามเย็นกระทบผืนน้ำดูเป็นแสงระยิบระยับ อากาศกำลังสบายลมพัดแผ่วๆ มาตรการพิทักษ์ทำให้รู้สึกสบายใจอย่างประหลาด เด็กชายหญิงกลุ่มหนึ่งเล่นอยู่ที่

* นักเรียน ชั้น ม.๖/๒ โรงเรียนอุลิตไพลย์ชนูปถัมภ์ อ.มโนรมย์ จ.ชัยนาท
ครูผู้ให้คำปรึกษา : นางสุรีย์ ชัยชนะดี หมดวิชาภาษาไทย

ลานน้ำหน้าวัด บ้างก็นั่งดูเพื่อนเล่นน้ำ บ้างก็วิ่งเล่นกันที่ตม้าน้ำ ส่งเสียงเอะอะ เจี้ยวจ้าว สนุกสนาน แม่น้ำเจ้าพระยาสายนี้เป็นแม่น้ำที่หล่อเลี้ยงคนมารุ่นแล้วรุ่นเล่า ทำให้คนมีชีวิต มามากมายและคงจะได้อยู่หล่อเลี้ยงอนุชนรุ่นหลังต่อไป

ศรีลงจากเรือนมายืนอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน มองไปที่ตม้าน้ำหน้าบ้าน เห็นยายนั่งทำ อะไรอยู่ก็ไม่รู้ จึงเดินลงจากบันไดตรงไปหายาย

ยายเคยพูดกับศรีว่า

“ศรีเอ๋ย...แม่น้ำสายนี้เปรียบเหมือนแม่ของยาย แม่น้ำสายนี้เลี้ยงยายมาตั้งแต่ยาย เกิดจนเป็นสาวจนถึงตอนนี้ แม่น้ำกำลังจะไร้ชีวิตแล้ว”

“ทำไมหรือยาย” ศรีเอ๋ยถาม

“ก็เอ็งลองดูในน้ำสิ มันมีแต่ถุงพลาสติก มีแต่คราบน้ำมันจนน้ำเหม็นเน่า ยายไม่ อยากให้แม่น้ำตายไปพร้อมกับยาย ยายรักแม่น้ำสายนี้มากและอยากให้อยู่ต่อไปนาน ๆ ”

“ยายเคยบอกกับเอ็งแล้วใช่ไหมว่า ยายอยากให้แม่น้ำสายนี้อยู่ไปจนครบลูก ครอบหลานของเอ็งและตลอดไป”

“จะ ฉันจำได้แต่”

“แต่อะไรนั้งศรี”

“แต่ฉันก็อยากให้ยายอยู่กับฉันไปนาน ๆ เหมือนแม่น้ำนะยาย”

“นั้งศรีเอ๋ย... สังขารของคนย่อมร่วงโรยไปตามกาลเวลานะ จะเอาแน่ไม่ได้ไม่ว่า เด็ก หนุ่ม สาว แก่ ถึงเวลาก็ต้องไป แต่ข้าไม่อยากให้แม่น้ำที่ข้ารักต้องจากไปเพราะความ มั่งง่ายของคนสมัยนี้ เอ็งรู้ไหม”

“จะ...ฉันเข้าใจ”

เช้าวันต่อมา ก็เหมือนกับทุกวัน ยายตื่นแต่ตีห้า ลุกขึ้นมาหุงข้าว ทำกับข้าวรอ ใส่บาตรพระที่พายเรือมาบิณฑบาต

“เป็นไงบ้างโยม เมื่อวันก่อนเห็นบ่นว่าไม่ค่อยสบาย”

“ดีขึ้นแล้วเจ้าคะท่าน”

“ขอให้หายไว ๆ นะโยมนะ”

“อิจันนะ...คงจะหายแต่แม่น้ำสายนี้ซิเจ้าคะ คงจะตายแน่นอน ถ้าคนไม่เลิกทิ้ง ขยะไม่เลิกปล่อยน้ำเสียกันซะที”

“อาตมาก็...เป็นห่วงเหมือนกันแหละโยม ก็ไอ้พวกเด็ก ๆ ที่มันเคยมาเล่นน้ำที่

หน้าวัดมันก็ไม่สบายกันเป็นแถวเป็นโรคตาแดงกัน มันบอกว่า...น้ำในแม่น้ำสกปรก เดี่ยวนี้มันเลยไม่ลงเล่นน้ำ”

“เจ้าคะ...”

“อาตมาต้องไปแล้วนะ...เดี๋ยวจะสาย”

“เชิญเจ้าคะ”

ไล่บาตรเสร็จยายก็กวาดน้ำแล้วเอามารดคันไม้ เก็บกวาดบ้าน ดักน้ำรดผักในสวน ยายก็มานั่งที่ท่อน้ำหน้าบ้านเหมือนเคย ยายนั่งนึกเลยไปถึง เมื่อตอนยายอายุได้ ๑๐ ปี ตอนนั้นแม่น้ำเจ้าพระยายังใสสะอาดไม่มีใครทิ้งขยะลงในแม่น้ำเลย ตอนเย็นๆ เด็กๆ พวกกันมาเล่นน้ำทุกวันที่ทำน้ำหน้าวัด หนึ่งในเด็กเหล่านั้นมียายรวมอยู่ด้วย เด็กๆ พวกกันกระโดดน้ำว่ายน้ำเล่นแข่งกัน เล่นไล่จับกันในน้ำอย่างมีความสุข เด็กๆ ทุกคนได้แต่เฝ้ารอให้งถึงตอนเย็นๆ ใจจะได้ไปเล่นน้ำกันที่หน้าวัด ภาพนั้นยังติดตายายเสมอมาตั้งแต่เด็กจนแก่

“ยาย...ยาย” เสียงเรียกของศรีแว่วมาแต่ไกล

“ยายมานั่งทำอะไรอีกแล้ว”

“ข้าก็มานั่งดูแม่น้ำไง”

“ดูอะไร ไม่เห็นมีอะไรให้ดูเลย นอกจากถุงพลาสติกกับคราบน้ำมันและปลาที่ตายลอยเกลื่อน ฉันเห็นทุกวันจนชินแล้ว”

“เอ็งมานั่งกับยายนี้ ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง”

ศรีคลานเข้ามานั่งใกล้กับยาย

“เล่าอะไรหรือยาย”

“เอ็งรู้ไหมว่า...แม่น้ำจะตายอยู่แล้ว”

“ทำไมล่ะยาย”

“ก็เอ็งดูปลาจมน้ำตายหมดแล้ว”

“แล้วปลาตายได้ยังไงล่ะยาย”

“ก็พวกคนที่มั่งง่าย มันทิ้งขยะลงในแม่น้ำบ้าง ปล่อยน้ำเสียบ้าง ทำให้แม่น้ำเน่าเสีย ปลาที่ตายถมน้ำในแม่น้ำยังใช้ไม่ได้อีกต่างหาก”

“ก็ฉันเห็นมันเป็นอย่างนี้มาตั้งนานแล้วนี่ยาย”

“แต่เมื่อตอนที่ยายเด็กๆ มันไม่เป็นแบบนี้หรอกนะ ตอนนั้นน้ำใสสะอาดปลาก็เยอะ แต่เดี๋ยวนี้มันหมดแล้วศรีเอ๊ย”

“ยาย...หนูอยากเห็นตอนนั้นจังเลย ตอนที่น้ำใสสะอาด เด็กๆ เล่นน้ำกัน สนุกสนาน แต่คงสายเกินไปแล้วใช่ไหมยาย”

“ยังห rokok ยังไม่สายถ้าทุกคนยังมีใจรักแม่น้ำสายนี้”

“เอ็งก็ต้องรักแม่น้ำนี้มากๆ นะ และก็อย่าทำให้แม่น้ำสายนี้สกปรกยิ่งกว่านี้นะ เอ็งทำได้ไหม”

“ได้จะยาย”

“ยายคงจะอยู่...ไม่ถึงวันที่แม่น้ำใสเหมือนเดิมหรอก แต่ยายก็อยากให้เป็นเหมือน ตอนที่ยายยังเป็นเด็ก”

“ยายต้องอยู่ถึงชีวะ”

“ข้ารู้ตัวข้าคืนังศรี...ไม่ต้องพูดปดลอบข้าหรอก”

“ยายยังนึกอยู่...ถ้าวันหนึ่งแม่น้ำทุกสายเน่าสนิท ผู้คนจะอย่างไร จะเอาน้ำ ที่ไหนมาใช้กัน”

“ยาย...ยาย...” เสียงของศรีเรียกเบาๆ

“อะไรละ”

“ฉันทืมไปเลย ม้วนึงคุยกับยายจนลืมนะ”

“ลืมนะไรของเอ็งวะ”

“ก็ฉันทืมมาตามยายไปกินข้าว ฉันทืมสำเร็จตั้งนาน เดี่ยวมันจะเย็นหมดแล้วจะไม่ อร่อย”

“เออ...ไป...ไป”

ยายและศรีพากันเดินขึ้นบ้านและตรงไปยังนอกชานที่ศรีเตรียมกับข้าวมาตั้งไว้ พอศรีคิดข้าวให้ยาย ยายถึงกับตกใจร้องออกมา

“นังศรี...ทำไมข้าวมันดำอย่างนี้ เอ็งไม่ได้ข้าวข้าว ไข่ไหม”

“ชาวชียาย...ฉันทืมข้าวแล้วตั้งสองหนก่อนหุง”

“ชาวแล้วทำไมข้าวมันดำอย่างนี้”

“ฉันทืมไม่รู้เหมือนกันจะยาย”

“แล้วเอ็ง...เอาน้ำที่ไหนหุงข้าว ข้าวถึงได้ดำขนาดนี้”

“ก็น้ำที่ฉันทืมในแม่น้ำแล้วก็แกว่งสารส้ม เมื่อวานนี้ไงยาย”

“โธ่เอ๊ย...มันสกปรกถึงขนาดสารส้มแกว่งก็ไม่หายเขียวหรือ แม่น้ำมันคงจะตาย

อย่างข้าว่าจริงๆ ชะแล้ว”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันจะยาย”

“ข้าได้แต่กลัว... ข้าไม่รู้ว่า...มันจะเกิดได้เร็วขนาดนี้ และผู้คนจะอย่างไร”

“ก็รอฝนตกไปเลย”

“เอ็งไม่รู้อะไร น้ำในลำคลองเน่าเสียเกือบหมดแล้ว เวลานั้นระเหย มันก็เอาความสกปรกกับสารพิษระเหยไปด้วย พอฝนตกก็เอาสารพิษมาด้วย พอกินกันเข้าไปมันก็อันตรายต่อร่างกาย”

“ยายนี้รู้เยอะจังเลย”

“ก็ข้าอาบน้ำร้อนมาก่อนเอ็งนี่หวานังศรี”

“ฉันไม่เห็นยายอาบน้ำร้อนสักวันเลย เห็นแต่อาบที่ทาน้ำ”

“เอ๊ะ...นี่ มันขอยกย่องเก่งเหลือเกินนะ”

บ่ายวันนั้น ยายนอนหลับไปและพูดกับตัวเองด้วยความคิดที่ว่าข้าคงจะไปพร้อมกับแม่น้าแน่

“ฉันจะไม่ไหวแล้ว คนทำร้ายฉัน ฉันจวนจะตายอยู่แล้ว ฉันคงจะไม่รอดหรือช่วยฉันด้วย”

มีเสียงแว่วๆ มาเข้าหูของยาย ทำให้ยายต้องลืมตา ลูกขึ้นกวาดสายตาไปทั่วบ้านก็ไม่เห็นใคร หูของยายคงจะแว่วไปเอง พอได้สติทำให้ยายนึกได้ว่า แม่น้านี้คงจะมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน

ยายตะโกนเรียกศรี ได้ยินเสียงศรีชานอยู่แว่วๆ ที่หลังเรือน ยายตะโกนบอกให้ศรีขึ้นมาหาบนเรือน

ศรีจึงรีบวิ่งขึ้นมาบนเรือน

“เรียกฉันทำไมหรือยาย”

“เอ็งกำลังทำอะไรอยู่”

“ฉันกำลังเก็บพริกจะไปส่งเจ้ที่ตลาดจะยาย แต่พริกในสวนทำไมถึงได้เหี่ยวงั้นเลย มันเหมือนจะตาย”

“ข้าสงสัยว่า...มันจะเป็นเพราะน้ำในแม่น้านี้แหละ”

“แล้วยายเรียกฉันทำไมหรือจ๊ะ”

“ข้าจะให้เอ็งหุงหาข้าวได้แล้ว นี่มันก็เย็นแล้ว เอ็งเก็บพริกเสร็จหรือยัง”

“เสร็จพอดีเลยจะขาย เดี่ยวฉันเอาไปให้เจ้ที่ตลาดก่อนนะจะได้ซื้อกับข้าวกลับมาทำด้วย”

“เออ...รีบไปรีบกลับนะ”

“จะขาย”

ศรีลงเรือนไปแล้ว รีบเดินมุ่งหน้าไปที่ตลาดเพื่อขายพริก

ยายเลยลุกไปนั่งนอกชานที่ใช้กินข้าวทุกวัน เหมือนมองออกไปที่แม่น้ำเจ้าพระยาที่เน่าเสียแล้ว พลันก็มีเสียงแว่วมาในความรู้สึกของยาย

“โธ้ย! ฉันหายใจไม่ออก ฉันจะไม่ไหวแล้ว”

เสียงที่ยายได้ยินมันแสดงถึงความรู้สึกที่เจ็บปวดและทรมานเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ ยายนั่งเหม่อมองแม่น้ำแล้วก็อดนึกถึงภาพตอนเด็กไม่ได้ที่แม่น้ำใสสะอาด ใช้ดื่มใช้กินได้ ไม่เหมือนตอนนี้ซึ่งมันต่างกันราวฟ้ากับดินเลย

พอศรีกลับถึงบ้าน

“ยายฉันได้ยินเขาพูดกันว่า เขาอนุรักษ์แม่น้ำไม่ให้ใครทิ้งขยะลงในแม่น้ำแล้ว”

“เพิ่งจะมาคิดอนุรักษ์กันตอนนี้จะได้ประโยชน์อะไรกันน้ำนั้นเน่าเกือบจะสนิทแล้ว”
 “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“คนเรานี่...ต้องรอให้มันใกล้จะสูญเสียจริงๆ ถึงจะหันมาใส่ใจดูแล เวลาที่แม่น้ำยังดีอยู่ไม่เห็นมีใครสนใจ ดีแต่ทิ้งขยะกันลงไป แต่พอมันเน่ากลับเพิ่งมาอนุรักษ์อย่างนั้นมันเข้าตำราวัวหายล้อมคอก ชั่ววาทงทำได้ไม่นานหรอก พอเรื่องเงียบเดี๋ยวก็ทำกันอย่างเก่าอีก... เอ็งเชื่อข้าเถอะนังศรี”

ศรีได้แต่นั่งฟังยายพูดแล้วก็อึ้งย้ม

“เอ็งอึ้งอะไรของเอ็ง”

“ฉันก็อึ้ง ในความเป็นนักอนุรักษ์ของยายไง”

“นั่นมันเหลือเกินจริงๆ”

ศรีเดินเข้าครัวเพื่อมิให้ยายบ่นต่อ

ใครจะรู้บ้างว่าตอนนี้ ยายไม่สบายและไม่สบายหนักกว่าครั้งก่อนๆ แต่ยายไม่แสดงออกมาให้เห็น

ถ้าวันทันยายนอนหลับอยู่ที่ในบ้าน หูของยายก็แว่วเสียงอีกครั้ง เสียงนั้นมันดังๆ ขาดๆ

“โอ๊ย! ...ฉันหายใจไม่ออก จันทรมานเหลือเกิน”

ศรีก็เดินมาเรียกยายให้ไปกินข้าว ยายหลับสนิทจนไม่รู้สีกตัว ศรีต้องเรียกอยู่นาน ยายจึงรู้สึกตัว

กินข้าวเสร็จยายพูดกับศรีว่า...

“ศรีเอ๊ย...เข้ามานี่มาให้ยายกอดหน่อยซิหลานรักของยาย”

“จ๊ะ...ยาย”

“เอ็ง...รักยายไหม”

“รักซิจะ...ถ้าไม่รักยายฉันจะไปรักใครล่ะ”

“ถ้าเอ็งรักยายจริง...เอ็งต้องไม่ทำให้แม่น้ำสกปรกไปยิ่งกว่านี้นะ เอ็ง...ทำได้ไหม”

“ทำได้จะยาย”

“ยายคงจะอยู่ได้ไม่นานแล้วละ”

“ยายทำไมพูดอย่างนั้น”

“ยายรู้ตัวของตัวเองดี ยายตายนะไม่เป็นไร แต่ถ้าแม่น้ำตายผู้คนก็คงอยู่กันไม่ได้หรอก”

“แหม...! ยายนี้ ไม่ห่วงตัวเองเลยจริงๆ”

“ก็ยายเคยบอกกับเ็งว่า แม่น้ำสาขนี้เปรียบเหมือนแม่ของยาย ยายรักแม่น้ำสาขนี้มากเ็งก็รู้”

“ฉันก็รู้นะยายแต่ยายก็ต้องห่วงตัวเองบ้าง”

“จะห่วงทำไมมาก ยายอายุปาเข้าไป ๘๗ ปีแล้ว ก็สมควรแก่เวลาที่ยายจะต้องไป”

“แล้วยายไม่ห่วงฉันหรือไง”

“ถึงห่วงยังไง ยายก็คงฝืนสังขารไม่ได้ ถ้ายายตายเ็งก็ไปอยู่กับลุงของเ็งที่บ้านเหนือวัดไถ่ ยายฝากฝังเ็งไว้กับเขาแล้ว”

“แต่.....”

“เ็ง...ไม่ต้องมีดั่งมีแต่อะไรทั้งนั้น”

ศรีนังเงียบ น้ำตาซึม

ยายเห็นอย่างนั้นก็พูดขึ้นว่า

“ยายตายคนเดียว เ็งก็เสียใจคนเดียว แต่ถ้าแม่น้ำตายสาขเดียว คนจำนวนมากต้องเสียใจรวมทั้งต้องเดือดร้อนเพราะหาน้ำกินน้ำใช้กันไม่ได้”

วันต่อมายายก็มาอยู่นอกชานเพราะยายลงไปที่ทำน้ำไม่ไหวแล้ว ลมหายใจของยายแผ่วเบา หัวใจเต้นไวแต่เบามาก เสียงนั้นก็แว่วเข้าหูอีก

โอ๊ย...! ฉันหายใจไม่ออกฉันทรมานเหลือเกิน

ยายก็หลับตาลง ซึ่งการหลับตาครั้งนี้ยายเองก็คงไม่รู้หรือกว่า เป็นการนอนหลับตลอดกาลของยาย

ศรีเดินเข้ามาจะปลุกยายให้กินข้าว แต่ยายไม่ลุกขึ้น ไม่ยอมตื่น นอนนิ่งไม่ไหวดิ้ง ศรีร้องออกมาสุดเสียง

“ยาย.....”

ยายได้จากศรีไปแล้วและคงอีกไม่นาน ที่ความใสสะอาดของสาขน้ำจะไปจากเรา หากเราไม่ช่วยกันดูแล รักษา อนุรักษ์ ตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของสาขน้ำที่มีต่อมวลมนุษย์ สาขน้ำแห่งชีวิตก็คงจะไม่เป็นสาขน้ำแห่งชีวิตที่ทรงคุณค่าอีกต่อไป หากมวลมนุษย์ยังไม่หยุดทำลายสาขน้ำเพราะความเห็นแก่ตัว

เด็กไทยนิสัยดี

ภิรมย์ ศรีเพชร เรื่อง

สมบัติ คิ้วสก ภาพประกอบ

หัวใจการศึกษา
ทั้งกาย วาจา ใจ
ห้าเรื่องควรทำก่อน
ช่วยกันมันคงยิ่ง

ต้องพัฒนาประเทศไทย
ให้ดีเลิศประเสริฐจริง
ไม่ผิดผ่อน หย่อนละทิ้ง
ถ้วนทุกสิ่งย่อมดีแท้

สนใจใฝ่เรียนรู้
สร้างสรรค์ไม่ผันแปร

จากสื่อครู เพื่อน พ่อแม่
จิตแน่วแน่คุณความดี

เสียสละ มีน้ำใจ
ช่วยได้ ทำทันที

มีงานใดไม่เลี่ยงหนี
สร้างไมตรีด้วยร่างกาย

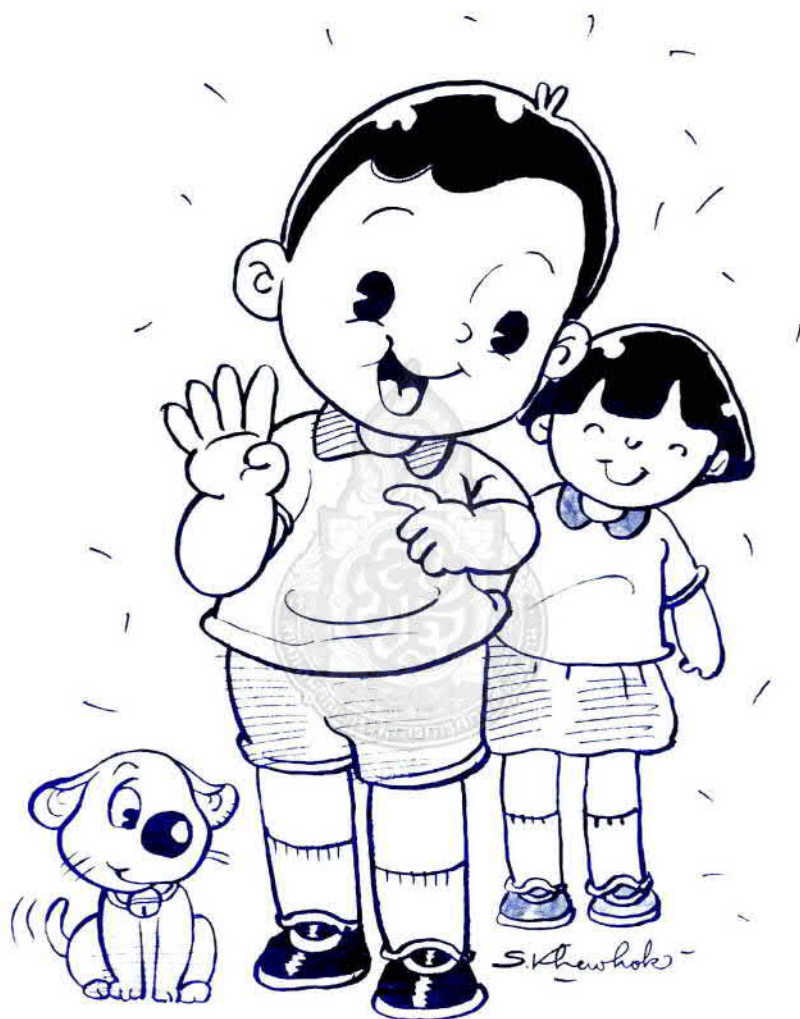
มีวินัยควบคุมตน
กฎ กติกา พัฒนาให้

หลักเหตุผลพึงจำหมาย
ไม่เห็นแก่ประโยชน์ตน

ห่วงหาอาลัยความเป็นไทย
เครื่องประดับปฏิบัติตน

อนุรักษไว้ย้อมได้ผล
ตามจรรยาบรรณชาวไทย

บริโภคด้วยปัญญา
วิถืชีวิตไชร้

แก้ปัญหาคูค่างได้
มีปัจจัยเพิ่่งสี่ตัว

สิ่งเสริมเพิ่มเข้ามา
 สังคม เพื่อนใกล้ชิด
 วิทยาการที่ก้าวหน้า
 วัฒนธรรมใหม่ของไทย

ข้อมูลพาให้เวียนหัว
 ควรหวั่นกลัวมากพิษภัย
 เลือกสรรหาสิ่งดีไว้
 ต้องตั้งใจไม่รับมา

ส่งเสริมให้ประจักษ์
ใช้สติคู่ปัญญา

คุณลักษณะครบทั้งห้า
ที่พัฒนาตนเป็นคนดี

ครูต้องฝึกตนก่อน
ยึดมั่นคุณความดี
หัวใจการศึกษา
ทุกขร้อนผ่อนคลายไป

จึงสั่งสอนศิษย์สุขศรี
เป็นศักดิ์ศรีของชาติไทย
พึงพัฒนาคนพึงตนได้
ผ่านยุคเข็ญเป็นยุคทอง

เพลง น้อมกายวาจาใจ*

ทำนอง จะขอกีร์บขอ

เนื้อร้อง ศ.อำไพ สุจริตกุล

แม่หรือ เพื่อนจำ
ยอมรับให้คอยเตือนกัน
อย่าหลง หวันไหว
อายุเพื่อน อายุครู อายุพี่
น้อมกาย เมื่อพบ
มารยาทอ่อนโยนแบบไทย
ศึกษา แล้วแก้ไข
สำรวม กาย ใจ วาจา

บอกว่าจำได้หมายมั่น
ล้วนสำคัญสัญญาดี
ปากใจให้ตรงถ้วนถึ
หากใครไม่มีสัตย์ซื่อจริงใจ
เคารพคุณครู ผู้ใหญ่
ซึ่งใจน่านรักหนักหนา
ผิดไปก็ไม่เสียหน้า
พัฒนาสมเป็นเด็กดี

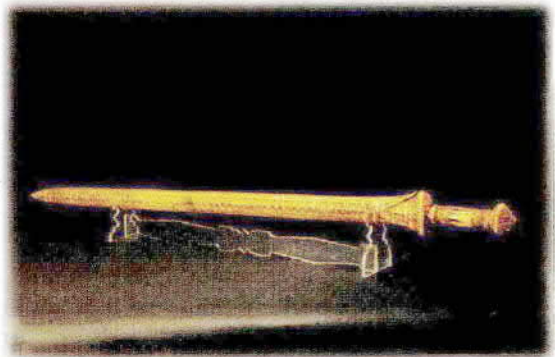
* เพลงที่กรมการศาสนา ใช้ประกอบการเรียนการสอนในโรงเรียนพุทธศาสนาวินาศาสนาวันอาทิตย์ทั่วประเทศ

ศิลปกรรมไทยชั้นเอก

เครื่องทองอยุธยา เป็นศิลปกรรมชั้นเอก ที่สร้างขึ้นสำหรับสมเด็จพระมหาจักรี และพระราชสำนักแห่งกรุงศรีอยุธยา ด้วยฝีมือช่างศิลป์ไทยจึงเป็นศิลปที่งดงามและเป็นงานชั้นเอกของโลก

เครื่องราชกกุธภัณฑ์จำลองทองคำ
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

พระแสงขรรค์ ฝักทำด้วยทองคำประดับอัญมณี
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

◀ อลงกรณ์ทองคำประดับอัญมณี
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

◀ ถาดพระศรีทองคำ
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

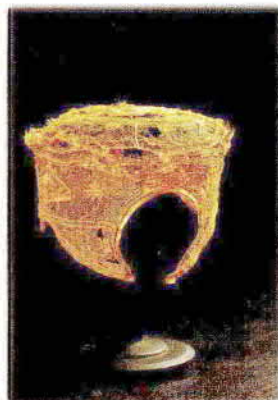

◀ ภาพนระรูปหงส์ทองคำ
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

พระเศียรทักษิณาทองทองคำพรหมพักตร์ ▶
 ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
 ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
 เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

▶ ข้างทรงเครื่องพร้อมสลักกับทองคำประดับอัญมณี
 ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
 ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
 เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

▶ ศิราภรณ์ทองคำ
 ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
 ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
 เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

◀ ชูมบันแถลงทองคำ
(ชิ้นส่วนประกอบพระปรารักษ์จำลอง)
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

◀ สตูจำลองทองคำประดับอัญมณี
ศิลปอยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐
ปัจจุบันจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา จ.พระนครศรีอยุธยา

ขอบคุณ ฝ่ายเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ กรมศิลปากร
นายสิงห์คม บริสุทธิ์ ภาพถ่าย

เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย

▲ **เยาวชนรักศิลปวัฒนธรรม**
กลุ่มตัวแทนนักเรียน ๑๔ โรงเรียน
จัดโดยสภาสตรีแห่งชาติในพระบรมราชินูปถัมภ์

▲ **เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย**
นักเรียนโรงเรียนปราโมทวิทยา รามอินทรา
จัดโดยสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมไทย และกรมศิลปากร

การเรียนรู้คุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยมรดกสำคัญของชาตินั้น ได้มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมในสถานการศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาเรื่องท้องถิ่นของเรา และภูมิปัญญาชาวบ้าน

โดยเน้นให้โรงเรียนเห็นความสำคัญในการศึกษาหาความรู้จากแหล่งศิลปวัฒนธรรมและรวบรวมเป็นข้อมูลท้องถิ่นให้เกิดความภาคภูมิใจ ดังนั้นการจัดการอบรมด้านศิลปวัฒนธรรม และส่งเสริมการหาประสบการณ์ จากแหล่งความรู้ทางวัฒนธรรมจึงสอดคล้องกับพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ว่าด้วยการส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตน ด้วยวิธีการสืบค้นรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ และนำมาประยุกต์ใช้ในสังคมปัจจุบัน

ดังนั้นนักเรียนตามโครงการเยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย และเยาวชนรักศิลปวัฒนธรรม จึงเกิดขึ้นเพื่อเป็น “เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย” ต่อไป

▲ นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มโรงเรียน ๑๔ แห่ง และโรงเรียนปราโมทวิทยา รามอินทรา ได้หาความรู้จากแหล่งข้อมูลที่วัด พิพิธภัณฑ์ และผู้รู้ท้องถิ่น หรือภูมิปัญญาชาวบ้าน

▲ กลุ่มนักเรียน “เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย” ร่วมกันคิด และเขียนรายงานคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย ที่พบเห็นเพื่อสรุปให้ครูและวิทยากร

▲ นักเรียนกลุ่ม “เยาวชนอนุรักษ์มรดกไทย” ฟังสรุป และรายงานผลการศึกษาหาความรู้ให้วิทยากร และเพื่อนนักเรียน จากแหล่งศิลปวัฒนธรรมที่วัดพระเชตุพนฯ และพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ

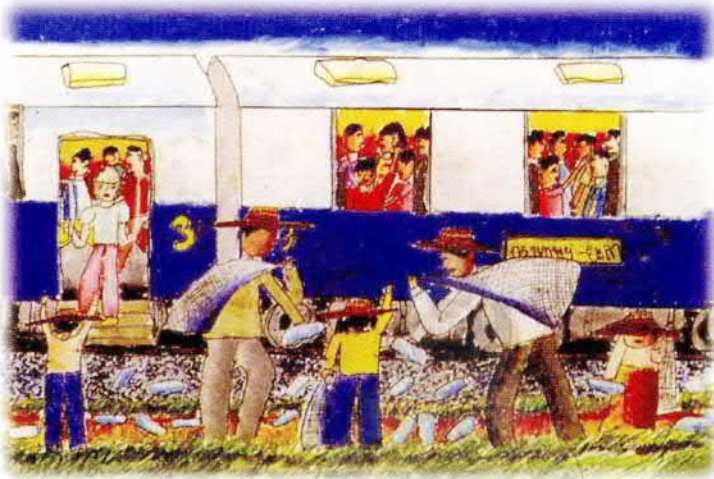
ศิลปกรรม ‘นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต’

▲ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษเป็นประธานมอบรางวัล และเปิดนิทรรศการฯ

ผลงานศิลปกรรม ‘นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต’ นี้เป็นการทำงานศิลปะที่ตนรักของศิลปิน จากทั่วประเทศ ซึ่งโตชิบา ได้จัดการประกวดมา ๑๐ ปีแล้ว โดยเกิดจากแนวคิดว่าคุณภาพของคน คือ คุณภาพของชาติ มีความเชื่อว่าศิลปวัฒนธรรมที่ดีเป็นรากฐานของสังคมที่เจริญ และเมืองไทยจะเป็นประเทศที่เจริญอย่างมีคุณภาพได้ต่อไป

ประการสำคัญ คือ ศิลปกรรม ‘นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต’ นั้น นักเรียนทุกระดับทั่วประเทศได้ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานนี้

รางวัลยอดเยี่ยม

ด.ช.อุดร นามวงศ์

โรงเรียนนิคมสร้างตนเองพัฒนาภาคใต้ ๑ ชะลา

ด.ญ.เงาทราย สุทธิพงษ์สร

โรงเรียนนิคมสงขลาปลั๊ก ชะลา

ด.ช.อนุวัฒน์ ขาวมานิตย์

โรงเรียนคลองมอหวางก์ สุพรรณปราการ

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - อาชีวศึกษา

รางวัลยอดเยี่ยม

นายวัชรพงศ์ กณะครุฑ

วิทยาลัยช่างศิลป์ กรุงเทพฯ

นายชัยณรงค์ กองกลิน

วิทยาลัยช่างศิลป์ กรุงเทพฯ

นายเฉลิมชัย หาญจักคำ

วิทยาลัยศึกษาลำปาง ลำปาง

ระดับอุดมศึกษา และประชาชนทั่วไป

รางวัลยอดเยี่ยม

นายบัณฑิต พุนสมบัติเลิศ

“Ready Made Human Product With Chromium Trolley” Mixed media, กรุงเทพฯ

นายอดุลย์ บุญล้ำ

“ข้ง หมายเลข ๒” เชื่อมโลหะ กรุงเทพฯ

นายสิวลล สิทธิผล

เชื่อมแผ่นฟ้า ต่อแผ่นดิน เชื่อมโลหะ แกะสลักหิน

ขอบคุณ คุณหญิงนิรมล สุริยสัจย์ และบริษัทโดชิบา ไทยแลนด์

ภาพชนะการประกวด

จิตรกรรมบัวหลวง โดยมูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

รางวัลที่ ๑ ประเภทไทยประเพณี

ชื่อภาพ กาล

เทคนิค ผสม

ขนาด ๕๕ × ๑๖๘ ซม.

ศิลปิน สาธิต สุทธิมาลย์

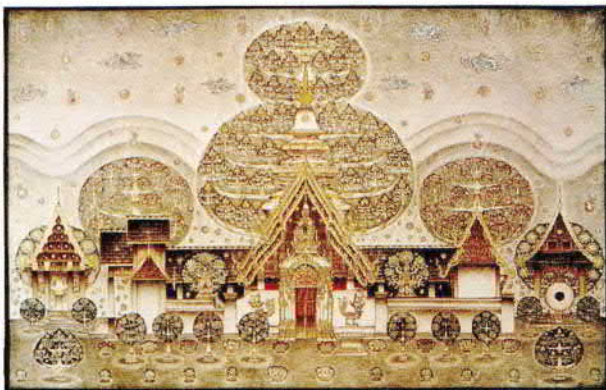
รางวัลที่ ๑ ประเภทไทยประเพณี

ชื่อภาพ วัดไผ่หินแก้วข้างอิน

เทคนิค สีฝุ่น + ทองคำเปลว

ขนาด ๑๒๕ × ๒๐๐ ซม.

ศิลปิน ทรงเดช ทิพย์ทอง

รางวัลที่ ๑ ประเภทร่วมสมัย

ชื่อภาพ ด-เด็ก

เทคนิค ผสม

ขนาด ๗๑ X ๑๒๑ ซม.

ศิลปิน กงศักดิ์ กุลกลางดอน

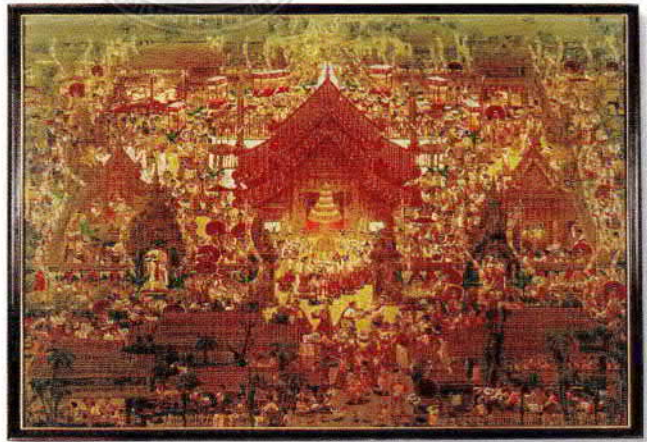
รางวัลที่ ๓ ประเภทไทยประเพณี

ชื่อภาพ ศรัทธา

เทคนิค อะคริลิก

ขนาด ๑๕๐ X ๒๐๐ ซม.

ศิลปิน เกรียงไกร เมืองมูล

ภาพชนะเลิศการประกวดการพัฒนาเศรษฐกิจไทย ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

“เศรษฐกิจไทย พัฒนาด้วยภูมิปัญญาของคนไทย”

ชนะเลิศ ป. ๑ - ๒

▲ ด.ช.สถาพร ชั้น ป.๒/๓
โรงเรียนพระแม่มาลี พระโขนง

ชนะเลิศ ป. ๓ - ๔

ค.ญ.ชนพัพร ชื่นโกมล ▶
ชั้น ป.๔/๕
โรงเรียนบูรณะศึกษา

ชนะเลิศ ป. ๕ - ๖

◀ ค.ช.อุทาล ผ่านญเกิด
ชั้น ป.๕/๒
โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

เข็บชั้นด้วยคุณค่า จากผลไม้แท้

แล้วยังอร่อยได้หลายรูปแบบคุณเคยลองรึยัง? เช่น ราดเป็นทอปปิงบนไอศกรีม, ผสมกับมิลค์เชค, จิ้มกับปาท่องโก๋, ทาบนแพนเค้ก หรือ แครกเกอร์ ฯลฯ ชอบแบบไหน คุณก็... อร่อยได้ไม่รู้จัก...

วิทยาศาสตร์

โลกแห่งการเรียนรู้และค้นคว้า

อุปกรณ์วิทยาศาสตร์ต่างๆ

มีจำหน่ายอย่างครบถ้วน ที่นี้... **ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์**

องค์การการค้าของคุรุสภา

■ ราชดำเนิน โทร. 282-5111, 281-7822 ■ คุรุสภา โทร. 281-4675, 281-1637 ■ ราชปิต โทร. 221-0822, 221-7864 ■ สนามกีฬา
โทร. 215-3532, 214-3325 ■ ลาดพร้าว โทร. 538-3020 ■ พ้องฟ้าจำลอง โทร. 391-1518, 390-2546 ■ เข็มวัดลาดพร้าว โทร. 541-1488
■ อิมพีเรียลวิลล์ สำโรง โทร. 756-8701-2 ■ ฟิวเจอร์ปาร์ควิลด์ โทร. 958-0766-7 ■ พณิชยการพระนคร โทร. 282-4331

ร่วมเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล
เฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ราชดำเนิน
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ราชบพิธ
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์คุรุสภา
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์กระทรวงศึกษาธิการ
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์พัฒนขการพระนคร
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ลาดพร้าว
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์สนามกีฬา
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ท้องฟ้าจำลอง
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์อิมพีเรียลเวิลด์ สำโรง
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ K.B.MART
ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

โรงงานผลิตอุปกรณ์การศึกษา ๑

โรงงานผลิตอุปกรณ์การศึกษา ๒

โรงงานผลิตอุปกรณ์การศึกษา ๓

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ อาณาจักรสื่อการศึกษา

องค์การค้าของคุรุสภา

69 อาคาร 9 ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพฯ 10200 โทร. 282-5111, 281-7822, 629-1910-11 โทรสาร. (622) 280-3680

ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

- ราชดำเนิน โทร. 282-5111, 281-7822 ■ คุรุสภา โทร. 281-4675, 281-1637 ■ ราชบพิธ โทร. 221-0822, 221-7864 ■ สนามกีฬา โทร. 215-3532, 214-3325
- ลาดพร้าว โทร. 538-3020 ■ ทองฟ้ากรอง โทร. 391-1518, 390-2546 ■ เขินทรวัดลาดพร้าว โทร. 541-1488 ■ อิมพีเรียลเวิร์ด สำโรง โทร. 756-8701-2
- พิวเจอร์ปาร์ค รังสิต โทร. 958-0766-7 ■ ศูนย์ราชการพหลโยธิน โทร. 282-4331

ดอกสร้อยร้อยใจศิษย์

ฐ.นาครพรรพ กลอน
ทวีพร ทองคำใบ ภาพ

หนูเอ๋ย หนูน้อย
พ่อแม่หนูรักหน่วงดังดวงตา
พบเพื่อนวัยเดียวกันพลันแย้มยิ้ม
ได้หัดอ่านหัดเขียนเรียนกับครู

หนูเอ๋ย หนูนิด
หัดเข้าแถวยืนตรงจงระวัง
ร้องเพลงชาติเร้าใจให้ตื่นตื่น
ยามชักธงขึ้นเสาอุพรพรพริ้ง

กระจอยร่อนน่ารักเป็นนกหนา
ส่งหนูเรียนวิชาน่าเอ็นดู
ที่เหงาหงิมคลายไปไม่หตุ
เริ่มเรียนรู้จักอักษรสุนทรเอย

หนูเป็นศิษย์มีครูผู้สอนสั่ง
ประเดี๋ยวฟังเพลงเพราะเสนาะจริง
ขณะเห็นธงชาติไทยภูมิใจยิ่ง
หนูยืนนิ่งเคารพธงองอาจเอย

หนูเอ๋ย หนูดี
อ่าน ก.ไก่ ข.ไข่ ยังไม่พอ
สี่สิบสี่ตัวนั้นพยัญชนะ
นำสระพยัญชนะ ประสมกัน

หนูเอ๋ย หนูเล็ก
พออ่านออกเขียนได้ดีใจครั้น
เปิดหนังสือนิทานอ่านหลายเรื่อง
ภาพประกอบหลายหลากดูมากมี

อายุเขาว์เท่านี้ เก่งจริงหนอ
หัดเขียนไปไม่ท้อจนครบครัน
อีกสระ “อะ อา อุ ๑๔” ดูน่าขัน
เกิดคำนับร้อยพันทันใจเอ๋ย

หนูเป็นเด็กรักเรียนเพียรขยัน
อ่านหนังสือเสียงลั่นสนุกดี
ได้คุยเฟื่องภูมิใจไม่หน่ายหนี
ยิ่งทวีรักการอ่านสำราญเอ๋ย

หนูเอ๋ย หนูใหญ่
ใครรูปร่างงามเด่นได้เป็นดาว
แต่เราเป็น “นักเรียน” เพียรศึกษา
หวังเข้าร่วม “เอเชียนเกมส์” ปรีดีเปรมใจ

ยามเมื่อหนูเจริญวัย รุ่งหนุ่มสาว
ใครก้าวร้าว มีคำ “นักเลงไทย”
เรารักการเล่นกีฬาทันสมัย
เพื่อมีชัยได้เหรียญทองคล้องคอเอ๋ย

หนูเอ๋ย หนูฉลาด
เรียนฟิสิกส์ เคมีสุปรีชา
กลายเป็นักเรียนประดิษฐ์คิดการใหญ่
ส่งผลผลิตพัฒนาคว้าวางวัล

สนใจเรียนวิทยาศาสตร์จนเก่งกล้า
หมั่นค้นคว้าความรู้ชั่วนิรันดร์
เครื่องกลไกผ่อนแรงแข็งแกร่ง
ชื่อเสียงบันลือไกลทั่วไทยเอ๋ย

หนูเอ๋ย หนูเมตตา
เรียนคณิตวิทยาศาสตร์สามารถพอ
แม้ต้องเรียนหลายปีไม่มีหน่าย
ถึงเหน็ดเหนื่อยกายากล้ำอุทิศ

หวังศึกษาเป็นแพทย์ไทยดีไหมหนอ
สอบคัดเลือกเรียนต่อก็สัมฤทธิ์
แพทย์หญิงชายมีธรรมประจำจิต
ช่วยชีวิตผู้ป่วยได้ ภูมิใจเอ๋ย

ด้วยความรักและปรารถนาดี
จาก ครูอาวุโส

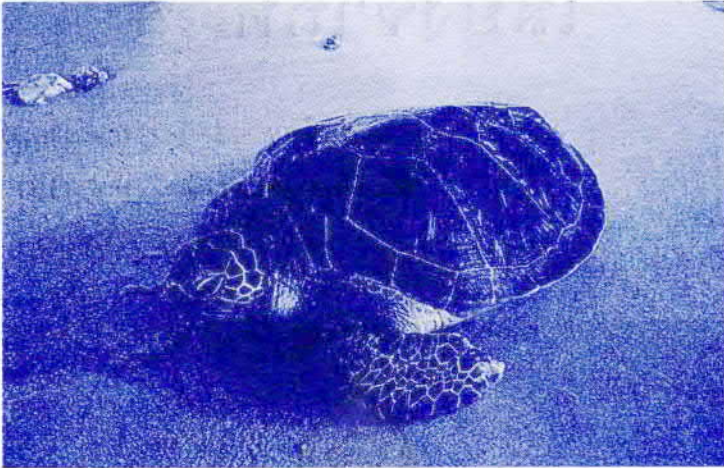

เสียงจากทะเล

นายอดิศักดิ์ ทองมี / นายภาคภูมิ เสรียม
 น.ส.ชื่นชนก ้วยวุฒิ / น.ส.อริยา สกุลเทพ
 ร.ร.ภูเก็ตวิทยาลัย จ.ภูเก็ต

คลื่นในทะเล ยังคงซัดเข้าฝั่งเป็นระลอก น้ำกระเซ็นเป็น
 ฟองฝอยกระทบโขดหินดังซัดซ้ำ รวากับเสียงครวญครางที่จะร้องบอกให้มนุษย์
 ได้รับรู้ถึงความรู้สึกของพื้นน้ำในท้องทะเล ต่อการกระทำของมนุษย์ไม่ว่าจะ
 เป็นเด็ก หรือผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ตามชายหาดแถบนี้ หรือผู้มาเที่ยวชมความ
 งดงามของธรรมชาติ มองไปสุดสายตา....ที่นั่นมีเพียงเส้นขอบฟ้าเท่านั้นที่กั้น

แผ่นน้ำกับแผ่นฟ้าเอาไว้ หมูเมฆก้อนบางๆ ในฤดูหนาวยังคงลอยอยู่เพื่อบดบังความเงี้ยวว่างเปล่าของท้องฟ้า วันนี้ก็คล้ายกับทุกๆ วันที่ผ่านมา นกนางนวลยังคงออกบินร่อนหาเหยื่อเพื่อเลี้ยงชีพของมันและลูกน้อย ชาวประมงบางคนจับปลาอยู่ตามชายฝั่ง บางคนออกเรือไปเพื่อหาปลาหมึกและขายอันเป็นวิถีทางเพื่อให้ชีวิตตนและครอบครัวอยู่รอด จะมีสักกี่คน ที่จะคิดถึงความพอดีในการดำรงชีพ และมี เมตตาคอสัตว์ ชายร่างใหญ่รีบร้อนวิ่งลุยน้ำ ขึ้นมาบนหาด หลังจากผูกเรือหาลำเล็ก ของเขาไว้กับทุ่นเรียบร้อยแล้ว แผ่นหลังดำเป็นมัน หน้าอกกว้างมีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ประกอบกับหนดเคราบนใบหน้าทำให้ ดูน่าเกรงขามแก่ผู้พบเห็น เขาตะโกนโหวกเหวกขึ้นมายังกลุ่มเด็กที่กำลังซุกมุนกับเต่าทะเล

“เฮ้ย! หยุดเดียนั้นะพวกแกกำลังจะทำอะไรเด่า” ชายร่างใหญ่แผดร้องด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด พวกเด็กๆ เห็นท่าไม่ดีจึงรีบวางเต่าทะเลที่ตนกำลังช่วยกันอุ้มลงแล้ววิ่งหนี ฝีเท้าของเด็กหรือจะมาสู้ฝีเท้าของผู้ใหญ่ เขาวิ่งตามไปยังไม่ทันจะเหนื่อยก็สามารถคว้าข้อมือรังตัวเด็กน้อยไว้ได้สองคน

“เมื่อไหร่ พวกเอ็งจะเอาเต่าไปไหน?” เขาถามเสียงดัง

“เราเห็นมันหลงเข้ามาบนหาด จะจับเอาไปเล่น” คนที่โตกว่าตอบ

“เหลวไหล! พ่อแม่ไม่สอนรึว่าไม่ให้รังแกสัตว์” เขาดูในความคิดอัน
ซุกซนนั้น

“แล้วเมื่อไหร่จะหนีทำไม?”

“เรากลัวโดนตี” เด็กคนที่อ่อนกว่าตอบบ้าง

“กลัวโดนตีแล้วทำทำไม?” เขาเค้นถาม แต่เด็กทั้งสองไม่ปรึากตอบ
ได้แต่ก้มหน้ามองพื้นทรายเขารู้ว่าตอนนี้เด็กทั้งสองรู้สึกเสียใจ มันก็เหมือนกับ
เมื่อครั้งที่เขายังเป็นเด็ก เขายังจำมันได้ดี ครอบครัวของเขาอยู่ในเมืองซึ่งนับได้
ว่าเจริญพอสมควรเขาเรียนหนังสือในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ความซนใน
วัยเด็กทำให้เขาและเพื่อนแอบหนีไปเที่ยวในป่า จับกระรอกได้ตัวหนึ่งจึงนำมา
ใส่กรงขังไว้ในห้อง ครั้นพ่อมาพบเข้าจึงดุและลงโทษด้วยการขังเขาไว้ในห้อง
เหมือนกับที่เขาขังกระรอกตัวนั้น เพียงแต่เขายังโชคดีกว่าที่พ่อไม่จับเขาใส่กรง
แม้เพียงแค่นั้นมันก็ทำให้เขารู้ว่าเมื่อสิ้นอิสรภาพมันทุกข์ทรมานอย่างไร

“ไหน ขึ้นมือมาซิ ทั้งสองคน” เขาสั่งเสียงห้วน เด็กน้อยทั้งสองยอมรับ
ชะตากรรมโดยดี พร้อมทั้งยื่นมือมาอย่างอ้อยอิ่งเผื่อจะมีอัสวินขี่ม้าขาวมาช่วย
ให้รอดพ้นจากการถูกทำโทษ

ครั้นเด็กทั้งสองยื่นมือมาตรงหน้า ชายร่างใหญ่ก็รวบข้อมือทั้งสองนั้นไว้
แล้วจูงเด็กทั้งสองก้าวเดินไป ปลอมให้เต่าตัวนั้นคลานกลับลงไปในทะเลตาม
ลำพัง

“เอ็งสองคนโชคดีรั้นี้ ถ้าเข้าใจร้ายป่านนี้เอ็งอาจถูกถีบลงทะเลไปแล้ว”
ชายร่างใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงปนหัวเราะ มันคงจะเป็นวิธีที่จะปลอบใจคนที่สำนึก
ผิดด้วยการให้กำลังใจไม่ใช่ด้วยการซ้ำเติมแล้วเสียงหัวเราะที่ไร้เดียงสาก็กลับมา
อีกครั้ง มันทำให้โลกนี้ดูสดใสขึ้น ชายร่างใหญ่คิด

“ต่อไปถ้าเห็นเต่าหลงขึ้นมาอีกอย่าจับมัน ไม่ต้องไปช่วยเพราะธรรมชาติของมัน มันกลับลงทะเลเองได้ เห็นเพื่อนจะจับมาเล่นก็ห้าม ถ้าไม่ฟังก็ไปบอกผู้ใหญ่จะได้ช่วยกันห้ามปราม” ชายร่างใหญ่สอน

เมื่อทั้งสามเดินมาถึงได้ร่มไม้เหนือชายหาดก็นั่งลงบนพื้นทราย

“สัตว์มีชีวิต มีความรู้สึก พวกเอ็งไปจับเอามาเล่น มันจะตกใจกลัวและเจ็บ มันย่อมรักตัวของมันเหมือนกับพวกเอ็งนั่นแหละ” ชายร่างใหญ่ยังคงชี้แจงเหตุผล

“เหมือนเราตรงไหน?” คนที่อ่อนกว่าค้านเพราะรู้สึกไม่เห็นด้วย

“ทำไมจะไม่เหมือนเมื่อกี้อูว์ตัวว่าจะโดนตีเอ็งยังรู้สึกทั้งตกใจทั้งกลัว ตอนเต่าโดนจับมันก็รู้สึกเหมือนเอ็ง รีเอ็งว่าไม่เหมือน?” เขาถามเสียงสูงใน ตอนท้าย เด็กทั้งสองนั่งเงียบยอมรับผิดโดยดี

“ตอนข้าเป็นเด็กก็เคยทำผิดเหมือนกัน....” ภาพในอดีตหวนเข้ามาใน ความคิดของเขาอีกครั้ง นอกจากวันที่ถูกทำโทษเรื่องกระรอกแล้ว ความชน ทำให้พ่อต้องลงโทษเขาหลายครั้ง และเมื่อเขาเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายเขาทำให้ พ่อเสียใจมากจนไม่อาจให้อภัยตัวเอง ครั้งนั้นเขาตามเพื่อนไปมั่วสุมยาเสพติด จนถูกตำรวจจับ พ่อต้องไปประกันตัวเขาออกมา วันนั้นพ่อมีสีหน้าเย็นชา ไม่ได้เกรี้ยวกราดใส่เขาเหมือนอย่างเคย แต่เขารู้สึกได้ว่าพ่อโกรธมาก ทั้งเสียใจ ทั้งผิดหวังในตัวเขา เพราะขณะนั้นเราเหลืออยู่เพียงสองพ่อลูกเท่านั้น แล้วพ่อก็ ส่งเขาไปรักษาที่ถ้ำกระบอก ระหว่างที่เขายังรักษาตัวอยู่พ่อก็เสียชีวิต เขาคิดว่า เขาเป็นคนทำให้พ่อต้องตายเขาเสียใจจนแทบจะทำร้ายตัวเอง แต่พระผู้รักษาเขา ได้สอนและเตือนให้เขาได้สติ จากนั้นเขาสาบานกับตัวเองว่าจะไม่หันไปหา ยาเสพติดอีกชั่วชีวิต และอดีตจะเป็นบทเรียนที่เขาจะไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก เมื่อออกจากถ้ำกระบอกเขาจึงมาใช้ชีวิตที่หมู่บ้านชายหาดแถบนี้ ได้เรียนรู้อาชีพการประมง ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข เขารักธรรมชาติ รักสัตว์และจะพยายามปลูกฝังชาวบ้าน แถบนี้ให้เห็นคุณค่าของธรรมชาติ อนุรักษ์พันธุ์สัตว์ในท้องทะเล เพื่อจะได้เป็น

ที่อยู่ที่ทำกินไปชั่วลูกชั่วหลาน.....เมื่อหันกลับมาเห็นใบหน้า และดวงตาบริสุทธิ์ ที่จ้องมองเขาอยู่จึงยิ้มอย่างอ่อนโยน แล้วพูดต่อ

“....คนเราเกิดมาไม่มีใครไม่เคยทำผิด แต่ผิดแล้วต้องรู้จักปรับปรุงตัว ไม่ใช่แก้ตัว ทำผิดต้องยอมรับผิด ต่อไปจะได้ไม่ทำผิดอีก” ตอนท้ายน้ำเสียง ก่อนข้างปวดร้าว แต่แล้วก็เปลี่ยนเรื่องทันที

“พวกเอ็งคุณันลี” ชายร่างใหญ่ชี้ให้เด็กทั้งสองดูเต่าตัวเดิมที่เพิ่งจะ คลานลงไปถึงน้ำทะเล คลื่นกระแทกมันอยู่หลายระลอกแต่มันยังไม่ย่อท้อ ทั้งสาม จับตาเต่าดูว่ายนํ้ากลับลงทะเลไปจนลับสายตา

“พวกเอ็งรู้ไหม วันนี้เต่าตัวนั้นมันได้อะไรกลับไปบ้าง?” ชายร่างใหญ่ ถามขึ้น แต่เด็กทั้งสองต่างพร้อมใจกันส่ายหน้าไม่ตอบ เพราะไม่เข้าใจคำถามนั้น

“วันนี้มันทำผิดไปแล้ว ก็มันไม่ควรว่ายน้ำขึ้นฝั่งที่นี่ แต่มันโชคดีรอด กลับไปได้ มันก็จะจำเป็นบทเรียนว่าจะไม่ขึ้นฝั่งที่นี่อีก พวกเอ็งก็เหมือนกันจำไว้ ต่อไปอย่ารังแกสัตว์ ปูย่าตาหวดสอนไว้ว่าคนเราล่าสัตว์เพื่อกินให้อยู่รอด ไม่ใช่

ล่าเพื่อสนุก ถ้าไปล่ามันมากๆ ต่อไปมันก็จะไม่เหลืออีกแล้ว เราทำบาปทำไม เอ็งรู้ไหม คนทำบาปมันต้องใช้กรรม” ชายร่างใหญ่สั่งสอน แล้ว แหงนหน้าเหม่อมองท้องฟ้า

“เอ๊ะ! พวกเอ็งไม่ ไปช่วยพ่อแม่มันกระไรอะ คินนี้ หมูบ้านเราจะมีงานนะ” เขา ถามเมื่อนึกขึ้นได้

“ไม่รู้จะช่วยทำอะไร ไม่เห็นว่าเราจะทำอะไรได้” คนที่โตกว่าตอบ

“ได้สิ ตอนที่เขาต่อเรือเกาะไม้กันนะ พวกเอ็งก็ดูๆ เอาไว้ ต่อไปจะได้ทำเป็นและมีอะไรพอช่วยได้ก็ช่วย พองานเสร็จก็ช่วยกันเก็บกวาดให้สะอาด” เขาแนะนำ

“ไม่เห็นจำเป็นเลย ถึงอย่างไรก็มีขยะเกลื่อนหาดอยู่แล้วนี่” คนอ่อนกว่าตอบ “นั่นแหละ ขยะพวกนั้น เกิดจากความมั่งง่ายของคนที่ขาดความสำนึกว่ามันจะทำความสกปรกและทำลายธรรมชาติ ทำลายอากาศอันบริสุทธิ์ของเรา” ชายร่างใหญ่ตอบ

“อาดัง....วันนั้นข้าเห็น เอ็งเอากระป๋องและขวดมาปาเล่นตั้งเยอะแยะ แสดงว่าอาดังก็มั่งง่ายใช่ไหม” ดาบุคนอ่อนกว่าพูดพลางหันมาถามชายร่างใหญ่

“เอ็งนั่นแหละทิ้งถุงขนมอย่าว่าแต่ข้าเลย ดาบุ” อาดังผู้โต กว่าสวนขึ้นด้วยความไม่พอใจ

และแล้วเด็กทั้งสองก็มีทีท่าว่าจะทะเลาะกันไปอีกนาน ชายร่างใหญ่จึงร้องห้ามขึ้น

“เอ็งสองคนก็พอกัน ต่อไปอย่าทำอีกก็แล้วกัน” ชายร่างใหญ่ตัดบท

“ถึงเราไม่ทิ้งผู้ใหญ่บางคนและคนที่มาเที่ยวก็ทิ้ง คุณแต่พวกกระดาด ขวดพลาสติก ขวดเบียร์ตามชายหาดสิ” อาดังแย้งพร้อมทั้งชี้ให้ชายร่างใหญ่ดูสิ่งเหล่านั้นตามชายหาด

“นั่นแหละเพราะพวกเขามั่งง่าย เราจะไปห้ามคนพวกนั้นนะไม่ได้หรอก แต่เราห้ามตัวเราได้อย่างพวกเอ็งมาเล่นกันที่หาดก็ทำสกปรกไว้ นี่ถ้าเล่นกันแล้วช่วยกันเก็บขยะตามชายหาด หาดของเราก็คงจะสะอาดขึ้น จะวิ่งเล่นก็ไม่ต้องระวังเศษแก้วเศษกระเบื้องอีก” ชายร่างใหญ่ชี้แจง

“แล้วทำไมพวกผู้ใหญ่ไม่เก็บกันล่ะ?” ดาบุแย้ง

“เพราะผู้ใหญ่บางคนมีงานมากและยุ่งกับการทำมาหากิน แต่บางคน

ถือว่าไม่ใช่เรื่องของตน เมื่อมีคนทิ้งมากกว่าคนเก็บ ขยะย่อมมากขึ้น นานๆ เข้าก็สกปรกน่าเหม็น เห็นไหมมันไม่ดีเลย และถ้าเราเป็นอย่างคนพวกนั้นอีกก็ จะยิ่งเพิ่มความสกปรก คนเรานะต้องมีจิตสำนึกอย่าเห็นแก่ตัว ต้องช่วยกัน แม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ความสำนึกมันต้องเริ่มที่ตัวเราเองไม่ต้องให้ใครร้องขอ อย่างพวกเืองก็ช่วยเป็นหูเป็นตาได้ เห็นขยะก็ช่วยเก็บ บอกพ่อแม่ช่วยกันรักษา ธรรมชาติของทะเล เราจะจับปลาเพื่อกิน เพื่อขาย แต่ต้องรู้จักดูแลอย่าให้มัน สูญพันธุ์ ฤดูปลาวางไข่อย่าจับ เพื่อจะได้มีปลา มีของจากทะเลให้เราทำมาหากิน ไปซื้อลูกข้าวหลาน เอ้อ....แล้วถ้าจับได้ปลาตัวเล็กก็ปล่อยมันไป” ชายร่างใหญ่ สอนอย่างขีดยาว

“วันก่อนอาดังไปจับ ปลาที่โขดหินด้านโน้นได้ ปลาตัวเล็กๆ ว่าจะเอาไปกิน ข้าว่าแล้ว อย่า...อย่า...ก็ไม่ พัง” ดาบูฟอง

“แต่แกก็ชอบเอา ขนมาไปกินแล้วทิ้งเปลือก ทั้งถุง ทั้งอะไรต่ออะไรลง ทะเล” อาดังไม่ยอมแพ้

“นั่นแหละ ถ้าขยะมีมากก็ทำให้น้ำทะเลเน่าเสียได้เหมือนกัน ขยะบางอย่างอาจเป็นอันตรายต่อสัตว์ พืชในทะเลได้ หรือคลื่นจะพัดขึ้นมาเกยหาด ทำให้ชายหาดสกปรกอย่างที่เราเห็น” ชายร่างใหญ่ชี้แจง

“เห็นไหม เืองก็มีส่วนทำให้หาดสกปรก และขยะเต็มไปหมด” อาดัง ได้ที

“ก็ข้า...ข้า...เอ้อ! งั้นข้าจะไปเก็บขยะตามชายหาด” ดาบูตั้งใจจะ

โต้เถียงและแก้ตัว ครั้นเห็นแววตาของชายร่างใหญ่จึงพูดอย่างยอมรับผิด เมื่อมองไปที่ชายหาดใบหน้าเศร้าลงทันทีพูดเสียงอ่อยๆ ว่า

“แต่มันเยอะเหลือเกิน ข้าจะเก็บยังไงไหว”

“เอ้อ! ข้าคิดได้แล้ว เราไปชวนเพื่อนๆ มาช่วยกัน เอ่อ...เอ่อ...ข้าว่าอย่างนี้ดีไหม เรามาเล่นเก็บขยะแข่งกัน ดูว่าใครจะเก็บได้มากกว่ากัน” อาดังเสนอความคิด

“ดี! ดี! ดี! พวกเราจะได้สนุกด้วย ข้าไปตามพวกเรานะ” ดาบุพูดอย่างดีใจที่จะได้ผู้ช่วย และได้เล่นสนุก ทั้งยังได้ทำสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์ จึงรีบลุกขึ้นวิ่งไปตามเพื่อนๆ ด้วยความเร็ว

“เดี๋ยวข้าจะหาถุงใบใหญ่ๆ ไว้หลายๆ ใบนะ” อาดังตะโกนไล่หลัง

“เห็นทีมงานนี้นี่คงสนุก เพราะเราจะมีชายหาดที่สะอาด” ชายร่างใหญ่พึมพำเบาๆ ด้วยความยินดี

“แล้วต่อไปมีขยะอีกเยอะ จะทำอย่างไร” อาดังถามอย่างใช้ความคิด

“งานนี้นี่ข้าจะพูดกับคนในหมู่บ้าน จะบอกทุกคนให้รู้ว่านี้พวกเอ็งได้ช่วยกันทำให้หาดสะอาดอย่างที่เขาเห็น และจะขอให้ทุกคนช่วยกันดูแลเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมของหมู่บ้าน และธรรมชาติที่สวยงาม แล้วข้าจะสอนให้พวกเอ็งสานตะกร้ามาทำเป็นถังขยะ”

“ใช่ เราจะสานหลายๆ ใบ ไปวางตามที่ต่างๆ คนจะได้ทิ้งขยะลงถึงอย่างที่เราเรียนครูก็สอนให้เราทิ้งขยะลงถัง” อาดังเสริม

“จริงสิที่โรงเรียนนอกจากครูจะสอนให้เด็กๆ ทิ้งขยะลงถังแล้ว ครูจะสอนว่าขยะเหล่านั้นเรายังเอาไปทำประโยชน์อะไรได้บ้างหรือเปล่า” ชายร่างใหญ่พึมพำอย่างใช้ความคิด อาดังไม่สนใจคำพูดของเขา เพราะรีบไปหาถุงตามที่ได้ออกดาบุไว้ แล้วเด็ก ๆ ก็สนุกสนานกับการเก็บขยะ ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านมาช่วยกันเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับงานครั้งนี้

งานเริ่มขึ้นแล้ว

หลังจากแสงตะวันค่อยๆ หายลับไปจากขอบฟ้าทีละนิด ผู้เฒ่าหลายคนในหมู่บ้านมานั่งล้อมวงพื้นเทียนจากขี้ผึ้ง ปากก็พร่ำร้องเพลงภาษาพื้นเมือง ในวันรุ่งขึ้นจะเป็นพิธีลอยเรือสะเดาะเคราะห์ของหมู่บ้าน ค็นนี้จะมีการทำพิธีและฉลองกันอย่างสนุกสนาน ชายร่างใหญ่ถือโอกาสพูดชมเชยพวกเด็กๆ ที่ช่วยกันเก็บขยะตามชายหาดในวันนี้ และขอให้ทุกคนได้ช่วยกันรักษาชายหาดให้สะอาด ดูแลธรรมชาติของท้องทะเล ขอให้ทุกคนรักและหวงแหนสัตว์ที่อาศัยในทะเลโดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว

หลายคนในหมู่บ้านเห็นด้วย บางคนไม่พอใจ แต่ผู้เฒ่าที่คนในหมู่บ้านให้ความเคารพเห็นด้วยกับความคิดของเขา ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงไม่กล้าโต้แย้ง

“พวกเราจะต้องลงถึง เราจะรักษาชายหาดให้สะอาด” คาบูกุดเสียงดังเมื่อชายร่างใหญ่พูดจบ

“และพวกเราจะไม่ รังแกสัตว์” อาดังเสริมขึ้น

“ดีแล้ว....เราจะได้ชายหาดที่สวยงามกลับคืนมา เราจะได้อยู่กับธรรมชาติ

อย่างแท้จริงอย่างที่ปู้ยาตาทวดของเราเคยอยู่มา พวกเราต้องพึ่งพาธรรมชาติเป็นที่ทำกิน เราทุกคนต้องช่วยกันรักษาเอาไว้ให้ลูกหลานของเราต่อไปในอนาคต...”
ผู้เฒ่าที่คนในหมู่บ้านให้ความเคารพเอ๋ยในตอนท้าย

เสียงคลื่นกระทบฝั่งเป็นจังหวะสม่ำเสมอ คล้ายกับว่ามันรับรู้ความคิด ความตั้งใจ และได้ยินคำพูดของมนุษย์ที่พูดกันในวันนี้ตลอดจนการที่ทุกคนได้ช่วยกันเก็บกวาดดูแลหลังจากงานเลิก จนทำให้ชายหาดสะอาดสวยงาม

ท่ามกลางความเงียบสงบในยามดึกชายร่างใหญ่ยังคงนั่งฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่ง ซึ่งเขารู้สึกว่าช่างไพเราะเหลือเกิน แต่บางตัวกลานขึ้นมามบนชายหาดซ้ำๆ เพื่อวางไข่ โดยไม่มีมนุษย์คนใดไปรบกวนหรือทำร้ายมัน

จิตรกรรมฝาผนัง

คือการวาดภาพต่างๆ เช่น ภาพเล่าเรื่อง ภาพคน สัตว์ สิ่งของ หรือลวดลายต่างๆบนฝาผนัง ส่วนมากจะวาดบนฝาผนังโบสถ์ วิหารตามวัดต่างๆ ภาพที่วาดมักเป็นเรื่องประวัติพระพุทธเจ้า วรรณคดี ภาพเทวดา หรือลายไทยอื่นๆ

ประติมากรรม

คือภาพปั้นหรือแกะสลักไม้หรือหินหรือหล่อจากโลหะเป็นรูปคน สัตว์ หรือสิ่งของมี ๒ อย่าง คือ ภาพปั้นที่มองเห็นได้รอบด้าน เช่น อนุสาวรีย์ และภาพปั้นหรือภาพสลักที่ดูขึ้นมามากเล็กน้อย ด้านหลังเรียบสามารถมองเห็นเพียงด้านเดียว ใช้ประดับติดกับตัวอาคาร

ช้างไชโย และแมวไทย

ช้างไชโย และแมวไทย ได้มีโอกาสเป็นสัญลักษณ์นำโชคของการแข่งขัน กีฬาสำคัญที่จัดขึ้นในประเทศไทย คือการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ ๑๓ ระหว่างวันที่ ๖-๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้นใช้ “ช้าง” โดยให้ชื่อว่า “ไชโย” การเลือก “ช้าง” เป็นสัตว์นำโชคเพราะช้างเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองของ ประเทศไทยมาแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ช้างเป็นสัตว์ที่แข็งแรง ฉลาด เมื่อรวมเข้ากับคำว่า “ไชโย” กลายเป็น “ช้างไชโย” จึงสื่อความหมายถึง ความแข็งแรง และความฉลาด พร้อมด้วยความรู้สึกรักของความสุข ความสนุกสนาน และความสำเร็จของการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ในครั้งนี้ จึงเป็นเกียรติ และศักดิ์ศรีของคนไทยทุกคนที่ไทยได้เป็นเจ้าภาพจัดมหกรรมกีฬาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทวีปเอเชีย

ส่วนคำขวัญกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ ๑๓ นั่นก็คือ “Friendship beyond Frontiers” หรือ “มิตรภาพไร้พรมแดน” - มิตรภาพยุคโลกาภิวัตน์ ไม่จำกัดอาณาเขตเพียงใน ๔๓ ประเทศที่ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน แต่จะแผ่แผ่แบ่งปันไปทุกแห่งแหล่งที่ โดยมีกีฬาเป็นสื่อ นำ และมีประเทศไทยเป็นแม่ข่าย เชื่อมโยง ผู้คิดคือ นายสุวิทย์ รัชตพล อดีตรองนายกรัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการ จัดการแข่งขันฯ

สำหรับสัญลักษณ์เอเชียนเกมส์ ครั้งที่ ๑๓ หรือ บางกอกเกมส์ เป็นรูป ตัวอักษร "A" อยู่ใต้หลังคาทรงไทย ตัวอักษร "A" หมายถึง เอเชีย (ASIA) และ Athlete (แปลว่า “นักกีฬา”) คือ นักกีฬาทุกชาติของเอเชียที่มา ร่วมแข่งขันกัน โดยประยุกต์อักษร A เป็นรูปทรงพระมหาเจดีย์แห่งพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติไทย ส่วนรูปทรงสถาปัตยกรรมหลังคาทรงไทย หมายถึง ประเทศไทยผู้เป็นเจ้าภาพ ยินดีต้อนรับนักกีฬาทุกชาติด้วยมิตรไมตรีที่อบอุ่น และเหนือยอดพระมหาเจดีย์ คือ เครื่องหมายประจำของเอเชียนเกมส์ เป็นรูป ดวงอาทิตย์สีแดง เปล่งรัศมีเป็นเปลวแดง เป็นสัญลักษณ์ของความรู้ ความฉลาด และความมีพลังของนักกีฬาที่สืบทอดกันมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

การแข่งขันกีฬาเฟสปีกเกมส์ ครั้งที่ ๗ ระหว่างวันที่ ๑๐-๑๖
มกราคม ๒๕๕๒ นั้นใช้ แมวไทย (แมวสีสวาด) ถือคบเพลิง นั่งอยู่บนรถเข็น
ในลักษณะเคลื่อนที่

นับเป็นเกมกีฬาแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติยศของคนพิการ ที่มนุษยชาติได้
สร้างพลังใจที่มุ่งมั่น พลังกายที่กล้าแกร่ง ด้วยแรงศรัทธาที่เปี่ยมล้น คู่ทนต์กับ
สภาพร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ จนเป็นความผูกพัน ความเสมอภาค ที่ยอมรับของ
มวลมนุษยชาติ จึงเกิดคำขวัญว่า

“ความเสมอภาคเป็นหนึ่งเดียวในโลก”

Equality In One World

FESPIC
BANGKOK '99

ส่วนสัญลักษณ์ของการแข่งขันกีฬาฟลปิกเกมส์ ครั้งที่ ๗ ปี ๒๕๔๒ นี้ เป็นรูปคนพิการ นั่งรถเข็น สอดสีห้าสีได้แก่ แดง เหลือง ฟ้ำ เขียว และดำ แสดงถึงความร่วมมือของประเทศสมาชิกอยู่ใต้หลังคาทรงไทยๆ ลักษณะเฉพาะของรูปแบบบ้านไทยที่เป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทย และคนพิการนั่งอยู่บนรถเข็นนั้น แสดงถึงวัฒนธรรม ความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายอันสำคัญ

เด็กน้อยแสนดี

นิตยา จรูญผลฐิติ ผู้แต่ง
กิติมา จงสมจิต วาดภาพ

ฉันอยู่ในท้อง	พ่อคอยประคอง	แม่ต้องระวัง	
ไม่ให้กระเทือน	ทุกเดือนเฝ้าหวัง	ลูกมีกำลัง	สุขใจขึ้นใจ

เมื่อฉันเกิดมา	ร้องแ้วลืมดา	เห็นหน้าใครใคร
รุมล้อมหน้าหลัง	ระวังฉันไว้	พ่อแม่อูอยู่ใกล้ ไม่ห่างสักที
ฉันหิวได้กิน	นมแม่หวานล้น	ไม่สิ้นชีวี
ถึงยามเจ็บไข้	แม่ไม่รอรื	รักษาลูกนี้ ด้วยมีเมตตา

พอโตขึ้นหน่อย	ไม่ทันใช้สอย	คอยเร่งลูกยา
ให้ไปโรงเรียน	เร่งเพียรศึกษา	เพื่อมีวิชา สมค่าของคน
เข้าก่อนจะไป	ฉันขมือไหว้	จะไม่ชุกจน
ตั้งหน้าอ่านเขียน	เรื่องเรียนไม่บัน	เพื่อให้ได้ผล ฝึกฝนทั้งวัน

กลับมาถึงบ้าน	ยกมือประสาน	กราบมารดาพ่ัน
กราบบิดาด้วย	แล้วช่วยแจ้งขัน	ทำงานทั้งนั้น ไม่หวั่นหนักเบา
บัดกวาดเช็ดถู	บ้านเรือนน่าอยู่	ดูไม่อับเฉา
งานใดช่วยได้	ไม่นั่งชบเซา	รีบเร่งทำเข้า พ่อแม่เบาแรง

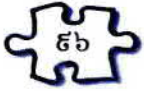
เสร็จเรื่องต่างๆ อาบน้ำขัดล้าง ร่างกายทุกแห่ง
สะอาดสดใส แล้วไปจัดแจง เช็ดตัวให้แห้ง ทาแป้งแต่งตัว

นั่งทำการบ้าน ทำเสร็จตรวจทาน ดูงานจนทั่ว
ฝึกอ่านอีกนิด ไม่คิดเรื่องชั่ว เรื่องเรียนไม่กลัว หรือมั่วรีรอ

ถ้าฉันโตใหญ่ มีวิชาไว้ ไม่ลำบากหนอ
ทำมาหากิน มีทรัพย์สินพอ จะเลี้ยงแม่พ่อ ขอตอบแทนคุณ

...ประเพณีกินข้าวห่อเป็นประเพณีที่แสดงถึงการแสดงความกตัญญู
ต่อผู้มีพระคุณ เป็นการแสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์
ด้วยกัน...

ประเพณีกินข้าวห่อ

ด.ช.ยอด บุญทอง

ประเพณีกินข้าวห่อ เป็นประเพณีของชาวกระเหรี่ยง ซึ่งสืบทอดกันมา
เป็นเวลานาน

ปัจจุบันประเพณีกินข้าวห่อ ของอำเภอสวนผึ้งยังมีอยู่ โดยมีชาวกระเหรี่ยง
ที่ยังเชื่อถือประเพณีกินข้าวห่อนี้ ได้ถือปฏิบัติกันมาเป็นประจำทุกปี ในวันก่อน
งานประเพณี ชาวกระเหรี่ยงจะแช่ข้าวไว้ก่อนหนึ่งคืน พอรุ่งเช้าก็จะนำข้าวที่แช่
มาห่อ โดยใช้ใบกล้วยและไม้ไผ่ห่อ อันไหนที่จะทำพิธีก็นำมาเก็บไว้ และก่อไฟ
เพื่อนำข้าวห่อมาต้มให้สุก และนำมะพร้าวที่ขูดไว้ผสมรวมกับน้ำตาลปื๊บให้สุก
เข้าเนื้อ พอทำเสร็จจะเก็บส่วนหนึ่งไว้เพื่อรับประทานในวันประเพณี อีกส่วนหนึ่ง
ให้คนที่ช่วยทำรับประทาน พอถึงวันกินข้าวห่อ คนในบ้านก็จะรวมตัวกัน เพื่อ
ทำบุญให้แก่ตนเอง และทำให้ตนเองโชคดี ดอนไถ่คำ ผู้ที่อายุมากหรือผู้เฒ่า
ผู้แก่ จะเคาะทางเข้าบ้าน เป็นการเรียกบรรพบุรุษที่เสียชีวิตไปแล้ว ให้รู้ว่าตอนนี้
ได้ทำพิธีกินข้าวห่อแล้ว วันรุ่งขึ้นก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ทุกคนในบ้านจะลุกขึ้นมา

เตรียมเครื่องบูชา ได้แก่ ข้าวห่อ ๓๐ มัด ไข่ ๑ ฟอง ปูน หมากร พลุ อ้อย ๑ ข่อ น้ำ ๑ แก้ว เหล้า ๑ ขวด เทียน ๑ เล่ม และที่ลืมนำได้ คือ ด้ายผูกข้อมือ โดยจะมีผู้สูงอายุคอยผูกและให้คำอวยพร แก่ผู้ร่วมพิธี และนำของทั้งหมดมาวางไว้บนศิรชะ เป็นการอวยชัยให้พร ส่วนข้าวห่อที่เลือกไว้สำหรับทำพิธีบูชา เมื่อเสร็จพิธีก็จะนำไปไว้บนห้วนอน จนถึงวันกินข้าวห่อในปีถัดไปอีกครั้ง

ประเพณีกินข้าวห่อ เป็นประเพณีที่แสดงถึงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ เป็นการแสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน จะเห็นได้จากการนำข้าวห่อมาแจกแก่ผู้ที่ผ่านไปมา การอวยชัยให้พรของผู้เฒ่าผู้แก่ที่มีต่อผู้อ่อนวัยกว่า จึงควรที่จะได้อนุรักษ์ประเพณีดังกล่าวไว้ต่อไป หากท่านใดสนใจที่จะเข้าร่วมในพิธีดังกล่าว ท่านสามารถเดินทางไปร่วมพิธีได้ที่อำเภอสวนผึ้ง โดยประเพณีดังกล่าวจะจัดขึ้นในเดือนสิงหาคมของทุก ๆ ปี

หุ่นกระบอก

คือตุ๊กตาที่ทำโครงด้วยกระบอกไม้ไผ่ เขียนหน้าสวมเสื้อผ้าเครื่องประดับเหมือนโจนละคร มีสายชักให้เคลื่อนไหวได้ และมีทำนองร้องในการเล่นโดยเฉพาะ

ปลาดตะเพียน

เป็นสิ่งประดิษฐ์ด้วยใบลาน สานเป็นรูปปลาดตะเพียน มีทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ใช้แขวนเหนือเปลให้เด็กดูเล่นในสมัยโบราณ

...การเข้าสู่นัด เป็นประเพณีอย่างหนึ่งของคนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม ทั้งนี้เพื่อรักษาความสะอาดและสุขภาพ คนทางใต้เรียกประเพณีนี้ว่า “มาโชะยารี” คือ การขลิบปลายอวัยวะเพศชาย ซึ่งมักจะทำกันในวัยเด็ก...

ประเพณีการเข้าสู่นัด

ด.ญ.นุรลียลา กระจำงลิจิต

การเข้าสู่นัด เป็นประเพณีอย่างหนึ่งของคนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม ทั้งนี้เพื่อรักษาความสะอาดและสุขภาพ คนทางใต้เรียกประเพณีว่าส “มาโชะยารี” คือ การขลิบปลายอวัยวะเพศชาย ซึ่งมักจะทำกันในวัยเด็ก (ประมาณ ๖-๑๐ ขวบ) ในปัจจุบันมุสลิมที่คลอดในโรงพยาบาล นิยมเข้าสู่นัดตั้งแต่วัยทารก คือ หลังคลอด ๑ วัน ตามหลักการของอิสลามที่มีปรากฏตามศาสนบัญญัตินี้ เป็นหลักการที่รัดกุมและง่าย ๆ แต่เมื่อนุชนำมาปฏิบัติมักจะทำให้ยุ่งยากขึ้น โดยการเสริมสร้างขั้นตอนมากมายและยึดถือปฏิบัติกันมาจนกลายเป็นประเพณี การเข้าสู่นัดเป็นพิธีกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของคนไทยมุสลิม ถือกันว่าคนมุสลิมที่แท้จริงควรเข้าสู่นัด ถ้าไม่เข้าถือว่าเป็นคนมุสลิมไม่สมบูรณ์ไม่บริสุทธิ์ แม้จะมีภริยา ภริยาก็รังเกียจ เขามักจะทำพิธีการเข้าสู่นัด ดังนี้ ชายมักจะกระทำ

ตั้งแต่อายุ ๑ ขวบ จนถึงอายุประมาณ ๑๖ ปี การทำพิธีเข้าสู่นัดนี้เริ่มในตอนเย็น มีบายศรี ข้าวเหนียวแดง ข้าวเหนียวเหลือง ผู้ที่จะเข้าสู่นัดแต่งตัวโอ้อวดตามแบบของคนมลายู คือ นุ่งกางเกงขาวยาวแล้วนุ่งโสร่งทับแค่เข่า สวมเสื้อแขนยาวคอปก เรียกว่า มายูจาโระบาราง มีผ้าโพกศีรษะเรียกว่า สดางะ ในการนี้เจ้าภาพจะเชิญญาติมิตร บุคคลที่เคารพนับถือไปร่วมงาน มีการรับประทานอาหารร่วมกัน และต่างก็แสดงความยินดีต่อเจ้าภาพ แล้วมีการลงขันเพื่อช่วยเหลือเจ้าภาพ บางรายที่เจ้าภาพเป็นคนพอมีอันจะกิน ก็จะจัดให้มีการเล่นมหรสพต่างๆ ด้วย ครั้นรุ่งขึ้นจากวันขึ้นพิธี มีการหาผู้ที่จะเข้าสู่นัดไปยังที่ใดที่หนึ่ง เพื่อความครึกครื้น แล้วผู้ที่จะเข้าสู่นัดจะต้องอาบน้ำชำระร่างกายและโกนศีรษะ เปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่เป็นนุ่งขาวสะไบเฉียงขวา เสร็จแล้วก็ให้ไปยังบ้านที่ทำพิธี นำเข้าไปในโรงพิธี โดยได้เตรียมหยวกกล้วย และมีใบกล้วยรองไว้ เมื่อได้เวลา โค๊ะปูเต็ง (ผู้ตัด) จะเอาเด็กที่ได้เตรียมตัวไปพร้อมแล้วนั่งบนหยวกกล้วย แล้วลงมือตัดเป็นอันเสร็จพิธี

นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ประเพณีการเข้าสู่นัดก็คงเป็นประเพณีที่ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตลอดมา ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่สุขภาพ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการยึดมั่นปฏิบัติด้วยความศรัทธา ตามหลักการของศาสนาอิสลาม

ไทยต้องช่วยไทย

ด.ช.ณัฐธนา พงษ์พานิช

เมื่อไม่นานมานี้เกิดเหตุการณ์หนึ่งที่เป็นข่าวสร้างความสนใจแก่คนไทยทั่วประเทศ นั่นคือรัฐบาลประกาศค่าเงินบาทลอยตัว ทันทีที่ประกาศเช่นนั้น การเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจและสังคมได้เกิดขึ้น มูลค่าของเงินบาทเมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศลดลงอย่างน่าใจหาย เครื่องอุปโภคบริโภค มีราคาสูงขึ้นกว่าเดิมทันที แม้ว่ารัฐบาลจะกำหนดมาตรการควบคุมแต่ก็ไม่สามารถขจัดปัญหาได้ เป็นเหตุให้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของ

คนไทยทุกคนทุกอาชีพ ที่เป็นเช่นนี้เพราะประเทศไทยของเราตกอยู่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างไม่เคยปรากฏในสมัยใดมาก่อน การขาดดุลการค้า การกู้ยืมเงินตราต่างประเทศทั้งภาครัฐและเอกชนมาลงทุนในกิจการสร้างโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ หรือเพื่อพัฒนาถนนหนทางระบบสาธารณูปโภคบางส่วน ทำให้ประเทศไทยมีหนี้สินในอัตราที่สูงหลายหมื่นล้านบาท นับเป็นตัวเลขที่น่าใจหายว่าลูกหลานไทย จะเป็นผู้ปลดภาระหนี้สินเหล่านี้ได้หรือไม่

ในภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำนี้เองทำให้เกิดความเดือดร้อนอย่างใหญ่หลวงในสังคมไทย บริษัทห้างร้านโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในภาวะขาดทุนเพราะต้นทุนการผลิตสูงขึ้น รายได้ไม่สมดุลกับรายจ่าย จึงปิดหรือเลิกกิจการไปเป็นจำนวนมาก ที่ยังคงดำเนินการอยู่ก็ไม่สามารถรับประกันความมั่นคงใดๆ ได้ สถาบันการเงินหลายแห่งปิดตัวลงเพราะขาดเงินทุนหมุนเวียน ขาดสภาพคล่องในการทำงานโดยมีสาเหตุมาจากขาดเงินลงทุน ประชาชนตกงานเพราะเกิดการเลิกจ้าง การทำมาหากินฝืดเคืองไปทุกระบบทุกสาขางาน รัฐบาลจึงต้องขอความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) กู้เงินมาแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดความคล่องตัวทางการเงิน และต้องช่วยพยุงฐานะทางการเงินของสถาบันการเงินต่างๆ โดยมีเงื่อนไขเป็นข้อแลกเปลี่ยน เช่นการปรับภาษีมูลค่าเพิ่มจากร้อยละ ๘ เป็นร้อยละ ๑๐ และอีกหลายประการที่ไทยจำต้องยอมรับเงื่อนไขนั้น ขณะนี้ความเดือดร้อนได้ตกมาถึงคนไทยทุกคนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ถึงเวลาที่คนไทยทุกคนต้องตระหนักว่าเราจะต้องช่วยกันแก้ปัญหาอย่างจริงจังด้วยการประหยัด

ขณะนี้รัฐบาลเชิญชวนให้คนไทยทั้งชาติร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาดังกล่าว ด้วยคำขวัญข้อความที่ว่า “ไทยช่วยไทย กินของไทย ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ร่วมใจประหยัด” คำพูดนี้จะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลยหากพวกเราชาวไทยไม่ตระหนักถึงพิษภัยของพฤติกรรมแบบเดิมๆ คือ การนิยมบริโภคของที่นำเข้าและ

ซื้อจากต่างประเทศด้วยราคาแพง การท่องเที่ยวหาประสบการณ์ชีวิตในต่างแดน ความฟุ่มเฟือยไร้สาระในการดำรงชีวิตที่หรูหราแต่ต้องสูญเสียทรัพย์สินเงินทองสิ้นเปลืองเพียงให้โก้แก่ สนองความต้องการของกลุ่มบุคคลที่มีฐานะดีหรือค่อนข้างดีเพียงบางกลุ่ม ในภาวะการณ์เช่นนี้เราควรร่วมมือร่วมใจกันสร้างค่านิยมในการดำเนินชีวิตประจำวันเสียใหม่ ด้วยการประหยัด

การประหยัด คือ การใช้อย่างคุ้มค่า การรู้จักเลือกใช้ให้พอเหมาะไม่ให้มีของเหลือเสียหายได้ คนที่ประหยัดคือคนที่รู้จักคิดก่อนใช้ และวางแผนการใช้ไม่ว่าจะเป็นเงินตรา พลังงาน หรือทรัพยากรอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนสิ้นเปลืองและมีโอกาสหมดไป การใช้อย่างคุ้มค่าทำให้เกิดงานเกิดผลผลิตเรียกว่านำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ไม่สูญเปล่า เป็นการรักษาดุลธรรมชาติให้คงอยู่ได้นาน ให้เรามีใช้ก่อนประโยชน์ต่อไปในภายหน้า การประหยัดเงินตรานั้นทำได้หลายวิธี การรู้จักเลือกรับประทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ทางโภชนาการ ได้สารอาหารครบถ้วนโดยอาจเป็นอาหารราคาถูก หาได้ง่าย คนไทยสามารถผลิตหรือปลูกผักพืชผลเหล่านั้นได้เอง น่าจะเกิดประโยชน์ให้คุณค่าพลังงานต่อร่างกายมากกว่าอาหารราคาแพง เช่นผลไม้เมืองหนาวที่ส่งโดยตรงจากเมืองนอกซึ่งราคาแพงแต่ไม่แน่ใจว่าจะมีคุณค่าเพียงใด และยังไม่หมดไม่เท่าผลไม้ของไทยเสียอีก หากคนไทยคิดได้ทำได้เช่นนี้คงแก้ปัญหาการขาดดุลการค้าได้ในระดับหนึ่ง

การซื้อแต่สิ่งของที่จำเป็นก็คือการประหยัดที่ดีได้ผลอย่างหนึ่งเช่นกัน สุนทรภู่กวีเอกของโลกกล่าวไว้ว่า “ไม่ควรซื้อก็อย่าไปฟิรซื้อ ให้เป็นมือเป็นคราวทั้งลาวหวาน” บทกลอนนี้แสดงให้เห็นว่าบรรพบุรุษของเรานั้นดำรงชีวิตอย่างไม่ประมาท ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยตามใจปรารถนา รู้จักใช้จ่ายอย่างมีเหตุผล ไม่ปฏิบัติตัวตามแฟชั่น การซื้อของใช้จากต่างประเทศยี่ห้อดังราคาแพงตามรสนิยมของผู้ที่ต้องการโอ้อวดว่าฉันมีเงินล้นเป็นเรื่องสิ้นเปลืองเงินของคนในปัจจุบัน เป็นเหตุให้ต้องนำเงินออกไปนอกประเทศเพื่อสั่งซื้อสิ่งของตามแฟชั่นเหล่านั้นมาขาย

นี่คือเหตุสำคัญของการขาดดุลการค้า ทั้งที่จริงแล้วคุณภาพงานฝีมือหรือขั้นตอนการผลิตของไทยดีกว่า มีให้เลือกมากกว่าราคาถูกและยังช่วยอุดหนุนคนไทยกันเองให้มีงานมีรายได้ มีความภูมิใจในผลผลิต มีเงินใช้ดำรงชีวิต ไม่ต้องพึ่งพาชาติใดๆ การใช้ของไทยน่าจะเป็นทางเลือกใหม่ของคนทันสมัยและมีความคิดสร้างสรรค์ในปัจจุบัน

ในด้านการเที่ยวเมืองไทยนั้น สถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แสดงว่าชาวต่างชาตินิยมมาเที่ยวเมืองไทยกันมาก ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของผู้ที่เคยมาเมืองไทยต่างชื่นชมในความงามตามธรรมชาติของสถานที่ ความงามของศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี และประทับใจในความเป็นไทยที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีรอยยิ้มที่แสดงความเป็นมิตร เขาเหล่านั้นล้วนต้องการกลับมาเที่ยวเมืองไทยอีกครั้ง แต่คนไทยเองกลับนิยมไปเที่ยวในต่างแดน ทั้งที่บ้านเมืองของตัวเองมีของดี ๆ ให้ชมกันมากมาย การกระทำเช่นนั้นนับวันจะเป็นค่านิยมที่สร้างปัญหาแก่ประเทศเป็นอย่างมาก เพราะการท่องเที่ยวในประเทศแถบยุโรป อเมริกา หรือแม้แต่ประเทศที่เป็นเกาะอย่างญี่ปุ่นก็ต้องใช้เงินทั้งค่าเดินทาง ค่าอาหาร ค่าที่พัก ค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมทั้งซื้อของกลับมาไม่น้อย และนี่อีกเช่นกันเป็นสาเหตุของการที่เงินรั่วไหลออกนอกประเทศเป็นจำนวนมหาศาล

จากการเปรียบเทียบให้เห็นผลอันเกิดจากการปฏิบัติตามใจตนของคนไทยมาช้านาน จนส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจเช่นนี้ คงทำให้เราทุกคนตื่นตัวตระหนักในหน้าที่ ที่มีต่อชาติบ้านเมือง รู้จักเสียสละความสุขความพอใจส่วนตน ละเลิกพฤติกรรมฟุ่มเฟือย เพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ มาช่วยกันลดการเสียเปรียบดุลการค้า ชดใช้หนี้สิน มาช่วยกันสร้างงานสร้างเงินสร้างคุณภาพชีวิตให้แก่สังคมไทย

สำนวนชวนต่อ

ฐานาครทรรพ

คนเก่งภาษาไทย เชิญทางนี้
จงเติมคำในช่องว่างให้ครบถ้วนเป็นสำนวนที่สมบูรณ์

ชุดที่ ๑

๑	แก้ว		คอน	
๒	เกลื่อ		เกลื่อ	
๓	กั้น			แก้
๔	กำ			คิน
๕	ไก่อ			ช่อน
๖	ขว้าง			คอ

ชุดที่ ๒

๗	เกลื่อ		หนอน	
๘	กรรม		ทัน	
๙	กิน			ท้อง
๑๐	แกว่ง			เสี้ยน
๑๑	เก็บ			ร้าน
๑๒	จี			แดน

ชุดที่ ๓

๑๓	กึ่ง			หยก
๑๔	ขน			วัด
๑๕	ขาย			รอด
๑๖	เขียน			กลัว
๑๗	จิง			แรง
๑๘	คบ			หมิ่น
๑๙	จับ			ทัน

ชุดที่ ๔

๒๐	กระ			คุม
๒๑	เจ็บ			จำ
๒๒	ซัก			เสีย
๒๓	ชาติ			ลาย
๒๔	ช้า			นาน
๒๕	ชาย			หญิง
๒๖	น้ำ			เสือ

งานประดิษฐ์กับภูมิปัญญาเด็กรุ่นใหม่

พาทีนี้ ไทยะจิตต์

การที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าอย่างเช่นทุกวันนี้ เป็นเพราะความคิดของมนุษย์นั้นไม่หยุดนิ่งในความเพียรที่ต่างสร้างสรรค์กันมาตั้งแต่บรรพบุรุษรุ่นแล้วรุ่นเล่า และสืบทอดกันต่อมา

การปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์นี้มักเริ่มกันตั้งแต่วัยเยาว์ จากความคิดพัฒนาไปสู่งานประดิษฐ์ในรูปแบบต่างๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

“ศิลปะคือ งานสร้างสรรค์ที่ไม่มีรูปแบบตายตัว” เป็นคำกล่าวของ น.ส.เกศริน เกิดกรุง นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนมัธยมวัดนายโรง และนี่คือสาเหตุที่ทำให้เธอสนใจงานศิลปะ เช่นเดียวกับ น.ส.อรัทัย จันทร์มา เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่สนใจในงานศิลปะเช่นกัน ทั้งคู่มีผลงานศิลปะที่มีชื่อเรียกว่า “งานสร้างสรรค์จากดินเยื่อกระดาษ” ซึ่งนำดินเยื่อกระดาษมาปั้นเป็นรูปต่างๆ ซึ่งนำมาประดับของใช้เพื่อให้เกิดความสวยงามใช้สำหรับวางโชว์ หรือประดับตกแต่งบ้าน

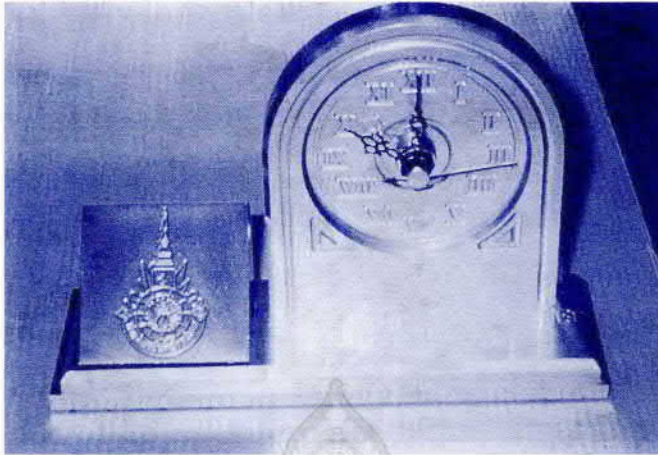
จากข้อมูลที่อาจารย์วัฒนา สิทธิศรีวัฒน์ หัวหน้าหมวดศิลปะ ก. ผู้สอนวิชาศิลปะกับชีวิต ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับดินเยือกกระดาษว่า เป็นดินขาว ลักษณะคล้ายดินน้ำมัน โดยการแนะนำจากช่างชาวไต้หวัน เมื่อนำมาทดลองใช้ ก็พบว่ามีอาการทงตัวดี ไม่เหนียวเหนอะหนะเลอะมือ เหมาะสำหรับจะนำมาใช้สอนเด็กนักเรียน ส่วนการเรียนการสอนวิชาศิลปะนั้นอาจารย์ธัญทัศน์ บรรเจิดธีรกุล ได้ให้แนวคิดว่า

การสอนวิชาศิลปะควรให้เด็กเป็นศูนย์กลาง ครูจะทำให้ดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นให้นักเรียนทดลองสร้างผลงานเอง เมื่อพบข้อบกพร่องให้เขาได้ศึกษา และแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง ผลงานครั้งต่อไปจะพบว่าไม่มีข้อบกพร่อง เหมือนครั้งที่ผ่านมามากเลย”

ดังนั้นการสร้างผลงานอะไรก็ตามแรงบันดาลใจย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้เกิดการลงมือปฏิบัติสำหรับตัว “อรรถัย” แล้วได้แรงบันดาลใจ และแนวคิดมาจากนิตยสารต่างๆ แล้วนำมาดัดแปลงเป็นผลงานของตัวเอง เช่นเดียวกับ “เกศริน” ได้สร้างงานศิลปะอย่างมีเหตุมีผลจากความคิดที่ว่า

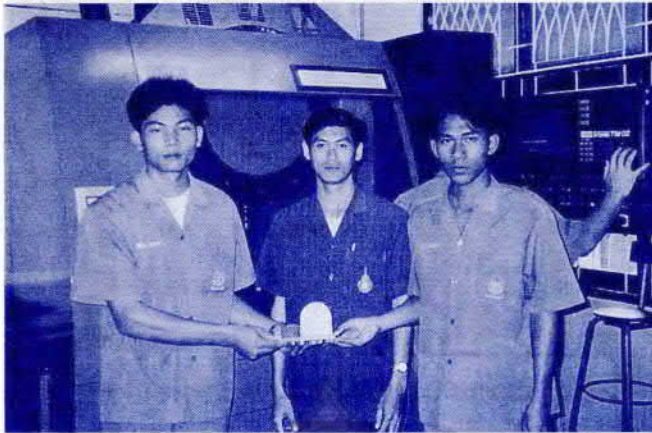
“เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ช่วยคลายเครียด ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ และยังนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ งานศิลปะเป็นงานที่ทุกคนทำได้ถ้าพยายาม เพราะงานศิลปะไม่มีรูปแบบตายตัว ออกมาจากความคิดของตัวเอง”

ผลงานประดิษฐ์ของอรรถัยและเกศริน จึงเกิดขึ้นจากแนวคิดและแรงบันดาลใจดังกล่าว ซึ่งก็มีนักเรียนอีกหลายคนคิดประดิษฐ์งานได้เช่นกัน เช่น

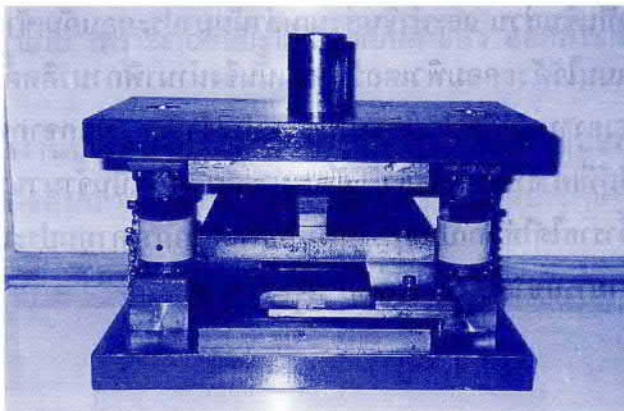

“นาฬิกาขำรวย” เป็นผลงานสร้างสรรค์ของนายอภิชัย บุญกล่อม กับ นายวันดี แก่นจันทร์ นักศึกษาชั้น ปวส. ปีที่ ๒ สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตนนทบุรี โดยมีอาจารย์อนันตชัย ศศิธร อาจารย์ประจำแผนกผลิตเครื่องมือและแม่พิมพ์ ศูนย์เครื่องจักรอัตโนมัติ เป็นอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษา

“นาฬิกาขำรวยนี้” ทำมาจากแท่งโลหะ นำมาเข้าเครื่องจักรอัตโนมัติ เพื่อให้ออกมาเป็นชิ้นส่วน และนำชิ้นส่วนเหล่านั้นมาประกอบกันเข้าเป็นรูปทรง ตามที่ได้ออกแบบไว้ด้วยคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงนำนาฬิกา มาติดตั้ง จัดเป็นของขำรวยที่สวยงามและใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้จะเป็นของขำรวยมอบแด่ผู้ที่เคารพนับถือแล้ว ยังสามารถผลิตได้เป็นจำนวนมาก เป็นอุตสาหกรรมทำรายได้ให้อีกเป็นจำนวนเงินไม่น้อย จากราคาทุนประมาณ ๓๐๐ บาท/หน่วย สามารถขายได้ถึง ๑,๐๐๐ บาท/หน่วย

ทั้ง “อภิชัย” และ “วสันต์” ได้แรงบันดาลใจในการประดิษฐ์นาฬิกา
จากผลงานของรุ่นพี่ จากนั้นจึงนำมาพัฒนาสร้างสรรค์ โดยยึดหลักประโยชน์
ใช้สอยเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงความคงทนของวัสดุที่จะนำมาใช้สำหรับ
ข้อแนะนำที่ทั้งสองคนอยากฝากถึงเพื่อนๆ และน้องๆ ที่คิดจะสร้างงานประดิษฐ์
ก็คือ ต้องฝึกพื้นฐานความรู้ให้แน่นยำ จากนั้นจึงนำความรู้มาประยุกต์รวมทั้ง
ต้องมีความรับผิดชอบ เสียสละ และที่สำคัญต้องเป็นผู้ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ

“แม่พิมพ์ผลิตภัณฑ์โลหะ” เป็นผลงานประดิษฐ์ที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจ เจ้าของผลงานได้แก่ นายสวัสดิ์ โชระเวก กับ นายประภาส เจริญศิลป์พุทธรคุณ นักศึกษาชั้น ปวส. ปีที่ ๒ สาขาช่างกลโรงงาน แผนกวิชาออกแบบเครื่องมือและแม่พิมพ์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตนนทบุรี

“แม่พิมพ์ผลิตภัณฑ์โลหะ” เป็นงานคิดประดิษฐ์แม่พิมพ์เพื่อนำมาพิมพ์บนแผ่นโลหะให้เป็นผลิตภัณฑ์ใช้สอยต่างๆ ที่สามารถผลิตได้เป็นจำนวนมาก เช่น ที่เปิดขวดน้ำอัดลม ถ้วยน้ำจิ้ม ฯลฯ ซึ่งขั้นตอนในการคิดค้นเริ่มต้นจากการศึกษาทฤษฎีก่อนแล้วจึงเริ่มออกแบบชิ้นงาน จากนั้นจึงศึกษาความเป็นไปได้แล้วลงมือปฏิบัติ โดยมีอาจารย์อัสวินท์ ปราเมษฐ์ เป็นที่ปรึกษา

การศึกษาค้นคว้าของ “สวัสดิ์” กับ “ประภาส” แม้จะยังไม่ยุติเพียงเท่านี้ นักศึกษาทั้งสองก็ยืนยันที่จะสร้างชิ้นงานที่มีขนาดใหญ่ขึ้น แม้ว่าจะต้องอาศัยการคำนวณที่ยากขึ้นก็ตาม ในอนาคตนักเรียนทั้งคู่ตั้งใจว่าจะเรียนต่อระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาเดิมที่ตนมีใจรัก โดยมีข้อคิดไว้ว่า “เมื่อคิดแล้วต้องกล้าทำ ถ้าสิ่งที่จะทำต่อไปนั้นเป็นสิ่งที่ดี”

การฝึกให้เยาวชนของชาติมีความคิดสร้างสรรค์ผลงานประดิษฐ์ได้นั้น มิใช่เป็นเรื่องยาก ขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนและสถานศึกษาให้การสนับสนุนเรื่องนี้ อาจารย์ยอศวินทีในฐานะผู้สอน ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนเยาวชน ให้มีความคิดสร้างสรรค์ว่า

“ต้องให้ความรู้ทฤษฎีก่อน จากนั้นจึงให้อิสระในการสร้างงานตามความคิด เพียงแต่กำหนดเงื่อนไขกว้างๆ เท่านั้น เช่น ให้เน้นประโยชน์ใช้สอย หรือเน้นขีดความสามารถของเครื่องจักร นอกจากนี้ผลงานของนักเรียนรุ่นก่อนๆ ก็ใช้เป็นแรงกระตุ้นให้นักศึกษาพัฒนาผลงานชิ้นใหม่ให้ดียิ่งขึ้นได้”

การปลูกฝังความคิดประดิษฐ์ที่สร้างสรรค์ของนักเรียนและเยาวชนนั้น ไม่ใช่ภาระหน้าที่ของสถาบันการศึกษาแห่งเดียว สถาบันครอบครัวต้องมีส่วนร่วม ในการส่งเสริมพัฒนาบุคลากรของตนด้วย อย่างน้อยที่สุดเป็นกำลังใจให้เขา ได้มีความคิดประดิษฐ์ให้ฝันเป็นจริง เพราะความสำเร็จของคนช่างคิดประดิษฐ์ นั้นคือผลงานภูมิปัญญาที่คุ้มค่าต่อสังคมในวันข้างหน้า

ความคิดของหนู

สุภมาส ณ ถลาง สัมภาษณ์

ท่านทราบไหมว่าขณะนี้พวกเราที่เป็นลูกและเป็นนักเรียน ต้องมีภาระหน้าที่ที่จะต้องเรียนหนังสือและทำตนเป็นคนดี พวกเราได้รับการอบรมสั่งสอนอยู่ตลอดเวลา แต่พวกเราอยากจะอธิบายให้พ่อแม่ ผู้ปกครองได้ทราบถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อท่านบ้าง

“ความสุขของฉัน”

ฉันฉันประทับใจพ่อกับแม่ของฉันมากเพราะพ่อแม่ของฉันให้เวลากับฉันมาก เวลาฉันตื่นขึ้นมาพ่อกับแม่จะอยู่พร้อมหน้า และเวลาฉันกลับจากโรงเรียนก็พบพ่อแม่ของฉันทุกวัน เวลาฉันป่วยพ่อกับแม่จะดูแลฉันเป็นพิเศษ ถึงแม้ฐานะบ้านของฉันไม่ค่อยจะร่ำรวย แต่ฉันมีความสุขมาก

“คนเดียวตลอดเวลา”

พอฉันถึงบ้านก็ต้องอยู่คนเดียวเป็นเวลานาน ฉันก็กลัวบ้างในบางครั้ง
และเหงามากด้วย บางครั้งกว่าจะมีใครกลับบ้าน ฉันก็นอนหลับแล้ว

“เปิดโอกาสให้ลูก”

“สำหรับพ่อ-แม่ผม ไม่ได้คาดหวังอะไรในตัวผมมากนัก ซึ่งดูแล้วท่านเปิดโอกาสให้ผมได้คิด ได้เลือก ในสิ่งที่ต้องการมาตลอด ผมเคยลองถามว่าอยากให้ผมเป็นยังไง? ท่านก็บอกว่า “ขอให้เป็นอย่างที่ลูกชอบ ถนัด ก็แล้วกัน” ผมว่าผมโชคดีที่มีอิสระอย่างเต็มที่ เมื่อท่านให้อิสระแก่ผม ผมก็จะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวังอย่างแน่นอนครับ

ผมอยากให้พ่อแม่ของเพื่อนๆ เปิดโอกาสให้ลูกของท่านได้คิด ตัดสินใจเอง เพียงแต่ท่านคอยแนะนำ ส่งเสริม และคอยช่วยเหลืออยู่ห่างๆ ไม่บังคับให้เป็นไปตามความคาดหวังของตนเอง จะทำให้ลูกขาดความมั่นใจไปตลอดชีวิตครับ”

“เครียดจริงจริง”

พ่อแม่คาดหวังจะให้หนูเรียนดี ได้เกรดสูงๆ โด่งดังเรียนในสถาบันที่ดีๆ หนูรู้สึกว่ที่ท่านทำแบบนี้ เพราะท่านรัก ต้องการเห็นหนูเป็นผู้ใหญ่ที่ดี มีอนาคต แต่ท่านทั้งสองไม่ได้คิดถึงความต้องการของหนูบ้างเลย เมื่อได้คะแนน

ตำแหน่งที่ดูดี แทนที่จะให้กำลังใจ เมื่อเกรดไม่ดีอันดับไม่สูง ท่านก็บอกว่าไม่ตั้งใจเรียน ทำให้หนูรู้สึกเครียด เบื่อหน่าย เมื่อโตขึ้นท่านก็ต้องการที่จะให้เรียนในสถาบันที่ต้องการ แต่ท่านไม่เคยรับฟังความคิดเห็นของหนูเลยว่าหนูชอบหรือไม่ ท่านจะทำตัวเป็นผู้จัดการ ทำงานและจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้หนูหมด หนูต้องการความเห็นใจของพ่อแม่ที่มีต่อหนูมากขึ้นอีก

“ฉันรักพ่อแม่”

ฉันรู้สึกขอบคุณอย่างมาก ๆ ในความรักและความหวังดีของพ่อแม่ที่มีต่อตัวฉัน ทำให้ฉันมั่นใจว่า อย่างน้อยก็มี ๒ คนที่รักและเป็นห่วงเราอย่างจริงใจ ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ขอเพียงให้เราอยู่ในสังคมภายนอกหน้าอย่างมีความสุขเหมือนคนทั่วไป ไม่อายใคร ในที่สุดฉันอยากบอกว่า “ฉันรักพ่อแม่ มากที่สุด”

“ให้เก่งที่สุด”

พ่อแม่หวังให้ฉันเรียนเก่ง ให้เก่งที่สุด เมื่อเวลาเห็นลูกคนอื่นเป็น
อย่างไร ทำอะไร ก็อยากให้ลูกตัวเองเป็นอย่างนั้น ทำอย่างนั้น ไม่เคยพอใจใน
สิ่งที่ฉันเป็นอยู่ พ่อแม่อยากให้ฉันเป็นนั่นเป็นนี่ แต่ก็ควรดูสติปัญญาของฉันบ้าง
“ฉันเป็นได้เท่านี้ ไม่ดีพอที่พ่อแม่ต้องการ!”

“ขอคิดด้วยคน”

“พ่อแม่ควรให้ลูกมีส่วนร่วมในการพูดในเรื่องครอบครัว ซึ่งเกี่ยวกับตัวของเขาและเรื่องที่สำคัญในครอบครัว ถ้ามันเกี่ยวกับคำว่า ครอบครัว ให้พ่อแม่ฟังเหตุผล โดยเปิดโอกาสให้แสดงความเห็นได้โดยไม่ปิดกั้น จะทำให้ลูกได้แสดงความสามารถของลูกด้วย ถ้าความคิดเห็นนั้นบกพร่อง ควรบอกข้อบกพร่องนั้น ซึ่งการที่ลูกได้มีโอกาสเสนอความคิดเห็น เป็นส่วนหนึ่งในการทำให้ลูกไม่ถูกกดดัน และเป็นการช่วยเหลือพ่อแม่ด้วยในเรื่องพื้นฐานบางอย่างที่สำคัญ แต่พ่อแม่มองไกลเกินไปและลืมหลักพื้นฐานไป”

“เต็มที่แล้ว”

“บางครั้ง พ่อ-แม่ คาดหวังในผลการเรียนของลูกมากเกินไป แต่พอผลการเรียนไม่ได้อย่างที่หวัง พ่อแม่ไม่พอใจ ต่อว่าลูกไม่ตั้งใจ แต่ที่จริงแล้วลูกได้พยายามทำอย่างเต็มที่แล้ว

ลูกรู้สึกเสียใจอยู่แล้ว ยิ่งพ่อ-แม่ มาพูดซ้ำ ทำให้ยิ่งเครียดและเสียใจมากขึ้นด้วย”

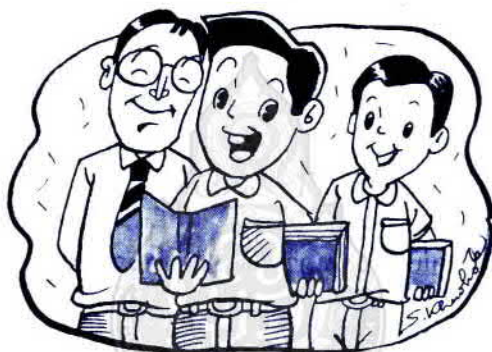
“ผมขาดที่พึ่ง...ครับ”

ผมอยากให้พ่อแม่รู้ว่า ทุกวันนี้ผมได้รับความอบอุ่นไม่พอ ไม่ค่อยเจอหน้ากัน ผมรู้สึกห่างๆ จากพ่อแม่ ผมอยากให้พ่อแม่รับฟัง และสนับสนุน ถ้าผมต้องการสิ่งใด ผมยังหาที่พึ่งไม่ได้ นอกจากพ่อแม่ แต่พ่อแม่ไม่ค่อยให้เจอหน้า ผมไม่รู้ว่าจะไปพึ่งใครดี นอกจากเพื่อน พ่อพ่อแม่ทราบก็ไม่ให้คบเพื่อนคนนั้น เพราะกลัวว่าจะพาเราเสีย ไปมั่วสุม ดิตยาเสพย์ติด แต่ท่านไม่เข้าใจว่า ผมไม่รู้จะพึ่งใคร นอกจากเพื่อน

“เคยรู้บ้างไหม? ใจหนูเหงา”

เคยเหงากันบ้างไหม เคยรู้ใช่ไหมว่าเหงามันโหดร้ายเกินจะเปรียบเทียบหาคนข้างกายก็คือพ่อแม่ อยากได้รับความอบอุ่นจากทั้งพ่อและแม่ แต่ทั้งคู่แยกทางกัน ก็เลยมานั่งเหงาอยู่กับเพื่อน เพื่อนเหงา เราก็เหงา ใครเศร้าก็ปลอบใจ ใครจะซึ้งใครจะซึ้งก็ช่างมัน...

“เพื่อนและครู”

“ช่วงชีวิตการศึกษา ผมคิดว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตก็ว่าได้ เพราะเรายังไม่ต้องรับผิดชอบกับครอบครัวและสิ่งรอบข้างมากนัก แคร์รับผิดชอบหน้าที่ของการเป็นนักเรียนที่ดี พบแต่เพื่อนและครูอาจารย์ เพื่อนๆ ก็สร้างความสุขให้เราทั้งวัน ครูอาจารย์ก็แนะนำแต่สิ่งที่ดีๆ ให้ต่างกับสังคมภายนอกที่มีปัญหาในชีวิตของผม ผมอยากเรียนให้ถึงขั้นสูงสุด โดยอยากไปศึกษาต่อต่างประเทศ ทำงานไปพร้อมกับการศึกษา เมื่อถึงวันการศึกษาสำเร็จ ผมก็พร้อมที่จะเริ่มชีวิตที่เต็มไปด้วยปัญหาต่างๆ และต้องรับผิดชอบในหน้าที่ของลูกที่ดีของพ่อแม่”

หนูจำอย่าเขียนผิด

หนูเอ๋ย จงภูมิใจ
เอกลักษณ์ ประจำถิ่น

ภาษาไทย คู่ชาติตน
เราทุกคนภูมิใจเออ

ยโส หยิ่งโอหัง
เขียนผิดพลั้ง ยะโส นั้น
มิกสัณฐี ขุกฆ่าฟัน
อย่าผันเขียน มิกสัณฐี

มิดมน มองไม่เห็น
เขียนผิดเป็น มิดมนธ์ มี
องค์พระ มเหสี
เขียน มเหสี ผิดแน่นอน

มะลิ ชื่อดอกไม้
อย่าเผลอใช้ มลิ ช้อน
เพรง แปล ว่าเก่า ก่อน
ต่างอักษร กับบท เพลง

พุทรา ชื่อต้นไม้
ใช้ พุดชา ผิดกันแถม
พญาโศก เป็นชื่อเพลง
อย่ารีบเร่ง เขียน พระยา

ผีดาบ เป็นโรคร้าย
ใช้ ผีดาบ ผิดนักหนา
เผชิญ ประจัญหน้า
ระวังอย่า เขียน ผเผชิญ

แผ่นดิน คือ ไฟท
ผไท ใช้ ให้ชัดเจน
พนัน เล่นเอาเงิน
อย่าเขียนเพลิน เป็น พะนัน

ผาสูก ความสบาย
เขียนผิดง่าย ผาสูก นั้น
พยาบาล ผดุงครรภ์
เขียนผิดกัน เป็น ผะดุง

แป้น้ำ คือท่อน้ำ
เขียนผิดคำ แป๊ป จึงชุง
ภาคใต้ หน้ง ตะลุง
อย่าเขียนมุง ตะลุง อัน

เบนชิน น้ำมันรด
จดเขียนว่า เบ็นชิน นั้น
เบียดเบียน การบีบคั้น
อย่าผิดผัน เขียน เบียดเบียพ

ศีล อ่าน ออกเสียงยาว
เขียน ศีล เล่า ก็ผิดเพี้ยน
คลิ่นเหียน สะอิดสะเอียน
อย่าเปลอเขียน คลิ่นเหียร ไป

สะอาก งามสะอาด
อย่าเขียนพลาด เป็น สอากค์ ได้
เขียนถูก ลูกสะไภ้
เขียนผิด ใช้ สไภ้ กัน

สังเกต กำหนดไว้
ใช้ สังเกต ผิดนะนั่น
การร่วม สังสรรค์ กัน
สังสรรค์ นั้น เขียนผิดคำ

ศิริษะ แปลว่าหัว
เขียนผิดตัว ศิริษะ อยู่ประจำ
ฝูงนก บิน คลาคล่ำ
เขียน คราคร่ำ ผิดทันที

ราชัน พระราชา
ราชันย์ อย่า เขียนผิดที่
ราคิน คือราศี
เขียนผิดมี เป็น ราคินทร์

สู่โลกกว้าง

จินตนา กระบวนแสง และคณะ

ความรู้รอบตัวสำหรับนักเรียน

ปิระมิด (Pyramid)

เป็นสุสานที่กษัตริย์อียิปต์โบราณ หรือ ฟาโรห์ สร้างขึ้นเพื่อแสดงอำนาจของพระองค์ต่อคนทั่วไป และเป็นที่อยู่หลังจากสวรรคตไปแล้ว เนื่องจากชาวอียิปต์โบราณนับถือพระอาทิตย์เป็นพระเจ้า และเชื่อว่ากษัตริย์ของตนเป็นโอรสของดวงอาทิตย์ ซึ่งเมื่อสวรรคตไปแล้วจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นดวงอาทิตย์ จึงนิยมสร้างปิระมิดให้ใหญ่โตและสูงเพื่อให้ขึ้นไปใกล้สวรรค์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ปิระมิดที่ใหญ่ที่สุดในโลก คือ ปิระมิดของฟาโรห์ คฟู (Khufu) มีความสูงถึง ๑๔๖ เมตร ปิระมิดเป็นชื่อที่ชาวกรีกโบราณเรียก หมายถึงขนมปังสามเหลี่ยม

กำแพงเมืองจีน (The Great Wall of China)

เริ่มสร้างในสมัยพระเจ้าจินซีฮ่องเต้ เพื่อเป็นเครื่องป้องกันศัตรู มีความยาว ๖,๔๐๐ เมตร บนกำแพงจะมีหอสังเกตการณ์เป็นระยะๆ กำแพงเมืองจีนนี้ได้รับยกย่องเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับแปดของโลก

แม่น้ำแยงซีเกียง (Yangtze River)

เป็นแม่น้ำสายยาวที่สุดของจีน และยาวเป็นที่สามของโลก แม่น้ำสายนี้มีต้นน้ำอยู่ที่เทือกเขาทังล้าในที่ราบสูงทิเบต และไหลลงสู่ทะเลจีนตะวันออกใกล้ๆ เมืองเซี่ยงไฮ้ ซึ่งห่างจากต้นน้ำถึง ๖,๓๐๐ กิโลเมตร แม่น้ำสายนี้มีช่วงที่สามารถเดินเรือได้ยาว ๕๓๕ กิโลเมตร อันเป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญระหว่างดินแดนตะวันออกตะวันตกของจีน

น้ำตกไนแอการา (Niagara Falls)

อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของทวีปอเมริกาเหนือระหว่างเมืองออนตาริโอ ประเทศแคนาดา และรัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา น้ำตกนี้อยู่ในแม่น้ำไนแอการาระหว่างทะเลสาปอีรีและทะเลสาบออนตาริโอ แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ น้ำตกแคนาเดียน หรือน้ำตกเกือกม้า กว้าง ๖๗๐ เมตร สูง ๕๖ เมตร และน้ำตกอเมริกันฟอลส์ กว้าง ๓๒๐ เมตร สูง ๕๘ เมตร

แม่น้ำอะเมซอน (Amazon River)

เป็นแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก อยู่ในทวีปอเมริกาใต้เป็นส่วนใหญ่อยู่ในประเทศบราซิล ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาแอนดิส ไหลลงสู่มหาสมุทรแอตแลนติก แม่น้ำอะเมซอนยาวมากกว่า ๖,๓๐๐ กิโลเมตร มีสาขาแยกออกไปอีกประมาณ ๑๕,๐๐๐ สาขา ในจำนวนนี้มีอยู่สิบกว่าสาขาที่มีความยาวมากกว่า ๑,๖๐๐ กิโลเมตร และไหลผ่านดินแดนต่างๆ ถึง ๕.๓ ล้านตารางกิโลเมตร พาเอาน้ำจืดปริมาณถึงหนึ่งในห้าของโลกไหลลงสู่มหาสมุทร

หอไอเฟล (Eiffel Tower)

เป็นสัญลักษณ์ที่โดดเด่นและมีชื่อเสียงที่สุดอย่างหนึ่งของประเทศฝรั่งเศส ออกแบบโดยนายกุสตาฟ ไอเฟล วิศวกรชาวฝรั่งเศส หอไอเฟล สร้างขึ้นด้วยเหล็กกล้า สูง ๓๐๐ เมตร มีน้ำหนักถึง ๕,๗๐๐ ตัน สร้างขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๒ เพื่อแสดงในนิทรรศการปารีสเอ็กซ์โพลิชิง ซึ่งจัดขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ของการปฏิวัติฝรั่งเศส จากยอดของหอไอเฟลจะสามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้ทั่วกรุงปารีส

ดินแดนแห่งพระอาทิตย์เที่ยงคืน (Land of the Midnight Sun)

พื้นที่หนึ่งในสามของประเทศนอร์เว ตั้งอยู่เหนือเส้นอาร์กติก ในฤดูร้อนดินแดนแถบนี้จะเกิดปรากฏการณ์มหัศจรรย์อย่างหนึ่งคือ ดวงอาทิตย์จะค้างฟ้าอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลานานถึง ๒ เดือน เช่นที่นอร์ธแคปเป็นต้น แต่ในพื้นที่บางแห่งที่อยู่เกือบติดขั้วโลกเหนือจะเห็นได้นานกว่านี้คือประมาณ ๔ เดือน ปรากฏการณ์นี้ไม่ได้เกิดเฉพาะในประเทศนอร์เวเท่านั้นแม้ในประเทศสวีเดนก็เกิดเช่นกัน การที่พระอาทิตย์ส่องแสงทั้งกลางวันและกลางคืนนี้เรียกกันว่า “พระอาทิตย์เที่ยงคืน” และแสงของพระอาทิตย์ไม่ร้อนเหมือนกับในภูมิภาคอื่น

เพลงบลูส์ (Blues)

เป็นเพลงที่ร้องไปพร้อมกับการเล่นดนตรี เป็นการบรรยายถึงความทุกข์ยาก เศร้าโศกผิดหวัง หรือความรวดราของชีวิต ทำนองดนตรีและเนื้อร้องจะเศร้าสร้อย โหยหวน ผู้ร้องมักจะร้องจากอารมณ์ของตัวเอง ภายหลังเมื่อพ้นจากความทุกข์ยาก เศร้าโศกแล้วก็นำเพลงบลูส์มาร้องเพื่อความเพลิดเพลินภายในหมู่พวกของตนได้

บางครั้งเพลงบลูส์อาจแสดงให้เห็นถึงรูปลักษณะของเพลง ลูกเล่นในการเล่นดนตรี การเลือกใช้ทำนองที่ไพเราะ ตลอดจนถ้อยคำสำนวนของบทเพลงที่น่าฟัง

เพลงแจ๊ส (Jazz)

เป็นวงดนตรีชนิดหนึ่ง เกิดขึ้นที่เมืองนิวออร์ลีน ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการเล่นดนตรีแบบอิสระ ไม่มีแบบแผน ไม่ต้องเล่นตามโน้ต ดนตรีแรกเป็นดนตรีสำหรับเต้นรำแบบหนึ่งเรียกว่า แร็กไทน์ (Ragtime) ซึ่งเป็นต้นแบบของดนตรีแจ๊สในปัจจุบัน วงดนตรีแจ๊สที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นคือวงของชาร์ลส์ วอลซิงตัน ซึ่งเป็นนักดนตรีผิวดำชาวนิวออร์ลีนชื่อของชาร์ลส์เรียกย่อๆ ว่า แชส (Chas) ต่อมากลายเป็น Jas และ Jazz ในที่สุด การเล่นเพลงแจ๊สแพร่หลายไปทั่วมอเมริกาทั้งในกลุ่มคนผิวดำและผิวขาว ต่อมาได้แพร่หลายเข้าไปในยุโรป และเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง

รางวัลซีไรต์

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ บริษัท การบินไทย จำกัด และโรงแรมโอเรียนเต็ลได้ร่วมกันจัดตั้งรางวัลวรรณกรรมดีเด่นสำหรับนักเขียนในกลุ่มประเทศอาเซียน เรียกว่า “รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน” (Southeast Asia Write Award) หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่า “รางวัลซีไรต์” โดยจะพิจารณาให้รางวัลวรรณกรรมประเภทนวนิยายกวีนิพนธ์ และเรื่องสั้นสลับหมุนเวียนกันไปในแต่ละปี ผลการตัดสินรางวัลซีไรต์ครั้งแรกคือ นวนิยายเรื่อง ลูกอีสาน ของ คำพูน บุญทวี ส่วนครั้งล่าสุดในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นี้คือกวีนิพนธ์ เรื่อง ในเวลาของ แร่คำ ประโดยคำ

เฉลยสำนวนชวนต่อ

จากหน้า ๑๐๔

ชุดที่ ๑

๑. แก้วลีมคอน	๒. เกลือจิ้มเกลือ
๓. กันดีกว่าแก่	๔. กำปั่นทุบดิน
๕. ไก่แก่แม่ปลาช่อน	๖. ขว้างงูไม่พันคอ

ชุดที่ ๒

๗. เกลือเป็นหนอน	๘. กรรมตามทัน
๙. กินปูนร้อนท้อง	๑๐. แกวงเท้าหาเสี้ยน
๑๑. เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน	๑๒. ชีช้างจับคักแดน

ชุดที่ ๓

๑๓. กิ่งทองใบหยก	๑๔. ขนทรายเข้าวัด
๑๕. ขายผ้าเอาหน้ารอด	๑๖. เขียนเสือให้วัวกลัว
๑๗. ชิงกีร์ ข่าก็แรง	๑๘. คบคนจรนอนหมอนหมิ่น
๑๙. จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน	

ชุดที่ ๔

๒๐. กระด่ายตื่นตูม	๒๑. เจ็บแล้วต้องจำ
๒๒. ชักใบให้เรือเสีย	๒๓. ซาติเสือไม่ทิ้งลาย
๒๔. ซ้ำเป็นการนานเป็นคุณ	๒๕. ชายข้าวเปลือก หญิงข้าวสาร
๒๖. น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า	

คณะกรรมการหนังสือวันเด็ก เนื่องในงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๒

ที่ปรึกษาคณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ และคณะกรรมการประชาสัมพันธ์
จำหน่ายหนังสือวันเด็ก

นายชาติชาตรี โยสีดา ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ ประธานฯ
อธิบดีในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการทุกกรม
นายบุญรัตน์ วงศ์ใหญ่ ผู้ช่วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
นายสุคนธ์ วิบูลย์ศิลป์ รองผู้อำนวยการองค์การค้ำของคุรุสภา
นายวิจิตร วุฒิอำพล อธิบดี กรมประชาสัมพันธ์
นางอรสา คุณวัฒน์ ผู้อำนวยการองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย
นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กวีซีไรต์และศิลปินแห่งชาติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชม เกลยทรัพย์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

คณะทำงาน ศาสตราจารย์ฐะปะนีย์ นาครทรรพ ประธานฯ

สำนักงานปลัดกรุงเทพมหานคร นางนิตยา จรูญผลฐิติ

กรมวิชาการ นางปราณี ปราบริปู นายชูเกียรติ เกิดอุดม
นายทวีพร ทองคำใบ

กรมการศึกษานอกโรงเรียน นางกรองแก้ว เงินศรี นายสมัย สุทธิธรรม
นายพลดิษฐ์ สิทธิธัญกิจ นายสมบัติ ก้าวอก

สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

นางสาวอรุณี สุขสุข นายกลิน สระทองเนียม นางวิภา ดัณจุลพงษ์
นายสันติศิริ บัวเกษ นางพจมาน พงษ์ไพบูลย์ นายสนธิ แฉ่มเกษร
นางสรรพพร แดงสกุล นางสาวทิวา แสงเล็ก นางสาวศศิธร วงษ์เมตตา

กรมสามัญศึกษา

นายสมบัติ กลิ่นผา	นางพิศวาท คะลีล้วน	นางสาวจิตรลดา ศิริรัตน์
นายยุทธ โตคติเทพย	นางสุกัญญา ศรีสืบสาย	นายนพพร สุวรรณรุจิ
นางศุภมาศ ณ ถลาง	นายเสน่ห์ ขาวโต	นางศิริวรรณ ฉายะเกษตริน
นายปรีชา สนั่นแจ้ง	นางรัตนา ด้านศิริสมบุรณ์	นายพิสิษฐ์ พนมสิงห์

กรมอาชีวศึกษา

	นางสาวราตรี บำรุงศักดิ์	นายอักรพล ปรัชญกุล
นางสาวชูชาติ ทอมี	นางดวงเดือน วนิชาชีวะ	นางสาวอชฌาณี บรรหาร
นายสามารถ ณ พัทลุง	นางพิกุล กองทอง	นางสาวกฤษณีย์ อุทุมพร
นางสาวพิศมร นาคประพันธ์	นางสาวสุจิตรา บุญชำนาญ	

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน นางศิริกุล ทองทา นางรุ่งเรือง ศรีสุข
นางสุจิตรา ดารามิตร นางประจุใจ มานะวงศ์ นายอาวุธ เสกเมธี
นางสาวมณฑาญจน์ ทองโย นางสาววรรณพร ศิริพละ นางสาวศรีสมัย กล่อมใจ
นางสาวภิรมย์ ศรีเพชร นางสาวเต็มสิน ชาญไวยุทธิ์

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู นายเจลิยว อยู่สีมารักษ์ นางศรีเรือน ดันโพธิ์
นางเขาวรัตน์ พันธุ์พัก นางอำพร มีนิต นายรอง ลาภวรชัย
นางปราณี ชมบุญ นายเดชา ศรีตระกูล นางปรีฤทธา อัครกุล
นางสาวทิพวรรณ แยมเจริญ นางวรรณภา ถาวรพงศ์สถิตย์

กรมการศาสนา นายชุบ ธีราชัย นายเอนก จำทอง

กรมศิลปากร นางจินดนา กระบวนแสง นางจุฑาทิพย์ โคตรประทุม

นายธีระ แก้วประจันท์	นายประภาส อยู่กัลยา	นางสาวอรสรา สายบัว
นางสาวศรีภัทรา หอมชื่น	นายชรัตน์ สิงห์เดชากุล	นางสาวนวรรณ์ พรหมย้อย
นางสาวนันทวัน สาวนายน	นางเพียงใจ นุตะศรีนทร์	

กรมพลศึกษา นายประโยชน์ เทียนศาสตร์ นายเจริญ ศรีปริวาทีน นางคันสนีย์ จำเกิด
นางสาววราภรณ์ เทพสุนทร นายชินนทร์ เพ็ชรศรี นางบุปผา พุ่มผกา
นางสาวสุนันทา เกื้อนบุญ นางวราภรณ์ คุรุพันธ์ นายเอกลักษณ์ ปราบไพร
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ นายถวัลย์ มาศจรัส นายชัยพล สุขเอี่ยม

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล นางสาวประสงค์ อุ่นเดช นางสาวเบญจมาภรณ์ สยังกุล
นางพัชนี มานะวานิชเจริญ นางผาณิต ทรงประเสริฐ นางสาวอุไรวรรณ สมบัติศิริ
นางชนินฐา คุณาลัย นางพิมพ์ เลิศพงษ์ไทย นางสาวพาทีนิ ไทยะจิตต์
นางชนินฐา อมะถัยเชิธร นายโสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ นายสมยศ สิงห์คำ นายสุรชาติ สุขสด นางจรรยา ชวนานนท์
นางสุภา ปัญจวัฒนา นางสาวรำไพ จำปาทอง นางสาววิไล เกษชนก

องค์การคำครุสภา

นางสาวณีย์ เวชการณย์ นายคำรณ วิชิตนันท์ นางศิริกุล รุกขพันธ์

องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (ช่อง ๕)

นางสาววันเพ็ญ เข็นตระกูล นางกมลลสิริ อิศรางกูร ณ อยุธยา

กรมประชาสัมพันธ์ นางสาวจุรีย์ ลิกะไชย

สภาสถาบันราชภัฏ นายวิฑูรย์ ฤทธิเดช นางมาลัย แสงเป่า นางวันเพ็ญ วาริตี
นางจิตรา พร้อมจรรยากุล นายกมล บุญเมือง นางสาวชมภัสสร สุขสมัย

สื่อมวลชน นายสมหมาย ปาริจฉัตต์ นายปริญญา ผดุงถิ่น

นายผลพิบูลย์ เฟื่องแจ่ม นายปิยวัฒน์ นาคภากุล

ฝ่ายเลขานุการ นายวิเชียร ชุ่มช่วย นางเพ็ชรผจง กุ่มสิน นายนิราศ ปาลี

นายอนุทิน คำคม นางวิมลรัตน์ โสภณ นายวีรพันธ์ มาบันดิษฐ์

กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของ

ที่ปรึกษา นายสุรัฐ ศิลปอนันต์

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

นายชาติชาตรี โยสีดา

บรรณาธิการ

นายสุคนธ์ วิบูลย์ศิลป์

ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็ก

นางเพียรพจ กุ่มสิน

ประสานงาน

นายพลาดิษฐ์ สิทธิชัยกิจ

สร้างสรรค์รูปเล่ม

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

สร้างสรรค์ภาพ

นายสมัย สุทธิธรรม

สร้างสรรค์ต้นฉบับ

นายทวีพร ทองคำใบ

ศิลปกรรมและภาพปก

นายสมบัติ คิ้วสก

ภาพประกอบลายเส้น

ฝ่ายการพิมพ์และตกแต่งต้นฉบับ

นางสาวณีย์ เวชการณย์

นายคำณ วิชิตนันท์

นางศิริกุล รุกขพันธ์

นางเพลินพิศ สมารักษ์

นายประสาท รักมิตร

นายรุ่งฤทธิ์ ละอองพันธุ์สกุล

นายศักดิ์ชัย มหาคามินทร์

นางสาวสุธีรา รุ่งขำ

นายกำแหง ชื่นสินธุ์วน

นายสะอาด ภิรมย์ดี

ภูมิแผ่นดิน นวมินทร์มหาราชา

ทำนอง : สง่า อารัมภีร์, นคร ถนอมทรัพย์, แมนรัตน์ ศรีกรานนท์, ประสิทธิ์ พยอมยงค์

คำร้อง : ชาลี อินทรวิจิตร, อาจินต์ ปัญญพรรค์, สุรพล โตตะนะณิก, เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์,
กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

เรียบเรียงเสียงประสาน : ประสิทธิ์ พยอมยงค์, กิตติ ศรีเปารยะ

บรรเลง : วงดนตรีเฉลิมราชย์, วิรัช อยู่ถาวร ผู้ควบคุมวง

SLOW MARCH

บุญของแผ่นดินไทย พ่อหลวง บันดาลให้ ที่ในยังฉางมีข้าว
น้ำรินดินดีใครเล่า ทุกชีดเห็นไปบรรเทา ด้วยพระบาท
เกือบศตวรรษ ๖ นำไทยทั้งชาติ พันภัย

แผ่นดินถิ่นเมืองทอง ผ่านพันโยกย้ายเนืองนอง พระทรงคุ้มครองไทยไว้
๖ เป็นพลังแผ่นดิน สมานพลังชีวินของชนชาวไทย
อุ้นใจไพร่ฟ้า พระบุญญาเกริกไกร ภูมิพลมหาราชา

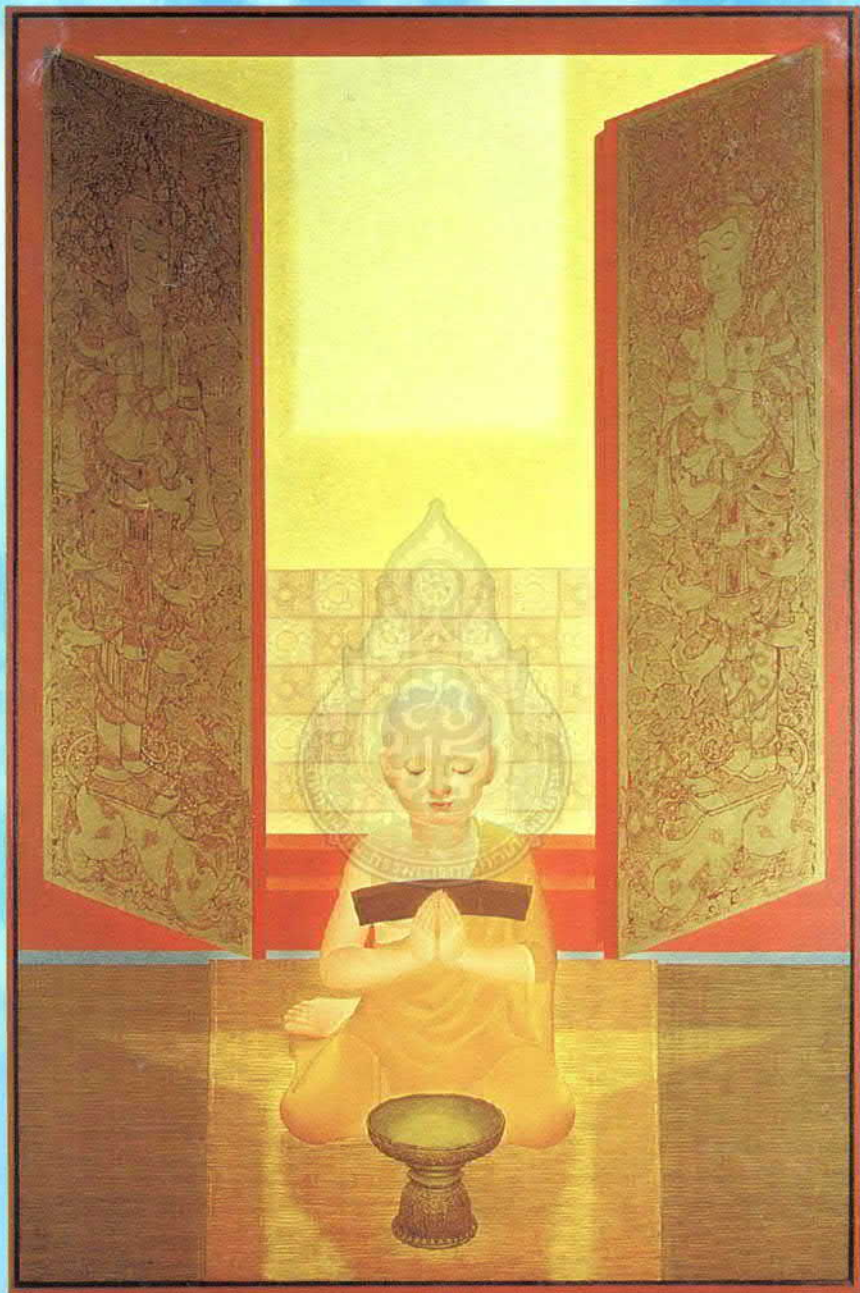
MEDIUM MARCH

* (ซ้ำ) อ้าองค์สุริยศรีมีธรรมส่อง ปกครองอย่างทรงพระเมตตา
ดุจบิดรเหล่าประชา ทุกชั่วอนใดใดกราบมา ไฉ้ฟ้าเป็นดังฝนดับไฟ

ภูมิใจไทย ร่วมร้อยหัวใจร่วมไผ่ร่วมหวัง ภูมิพลัง แผ่นดินถิ่นนี้ยิ่งใหญ่
ภูมิประวัติ ประชาชาติภูมิไผท ภาคภูมิประชาชัย ภูมิพลังแผ่นดิน

เทิดไท้ นบน์มเทิดทูน ๖ เหนือเกล้า สราญนานเนาหทัยสุขล้ำสมจินต์
เพริศแพร้วพิพัฒน์ เกทภัยพ่ายแพ้สิ้น นวมินทร์ มหาราชา ภูมิพล * (ซ้ำ)

ความรู้คู่คุณธรรม

สงบ สะอาด สว่าง

รางวัลที่ ๒ ประเภทแนวไทยประเพณี จากการประกวดจิตรกรรมบัวหลวง ศิลปิน อานันท์ ราชวังอินทร์